

HUMAN RIGHTS

UNIT: I - Evolution of Human Rights

Evolution – Definition – Theories of Human Rights - Kinds of Human Rights: Natural, Historical, Moral and Legal. Man's Natural Rights – Magna Carta (1215) Petition of Rights (1627) Lockean Civil Rights – American Human Rights – French Declaration of Human Rights. Human Rights after the II World War

UNIT: II - Universalisation of Human Rights

Genocides and Demand for Human Rights – Universal Declaration of Human Rights - International Covenant on Civil and Political Rights – optional protocol - International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights - International Commission on Human Rights. U.N. General Assembly and Human Rights International Court of Justice

UNIT: III – European and Indian Instruments of Human Rights

European Convention on Human Rights - Mexican Declaration - Fundamental rights and Directive Principles

UNIT: IV - Emerging areas of Human Rights

Issues of refugees, Migrants, Women's issues; Female feticide and infanticide – illegal confinements – rapes and deaths under police custody– bonded labour – child labour, traffic in women and minor girls, rights to dissent.

UNIT: V – Human Rights Violations

Human Rights Violations in prison and police stations – Amnesty international court of Justice, National Human Rights Commission – Nongovernmental Organizations, Consumer redressal cells, Peoples Union for Democratic Rights (PUDR)

Prepared by

Dr. K.PAUL DURAICHI M.A., M.Phil., Ph.D.,

Assistant Professor

PG & Research Department of History

V.O.Chidambaram College

Thoothukudi 628008.

UNIT I

மனித உரிமைகளின் பரிணாமம்:

மனித உரிமைகள் என்ற கருத்து பல்வேறு மதங்கள், தத்துவங்கள் மற்றும் பல்வேறு சட்டப் பள்ளிகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட பல்வேறு சிந்தனைப் பள்ளிகளிலிருந்து உருவானது. மனித உரிமைகள் என்ற கருத்தின் அடித்தளம் இந்து, யூதம், பௌத்தம், கன்பூசியனிசம், கிறிஸ்தவம் மற்றும் இஸ்லாம் போன்ற அனைத்து மத மரபுகளாலும் அவற்றின் வேறுபாடுகளைப் பொருட்படுத்தாமல் அமைக்கப்பட்டது. அனைத்து மதங்களும் அனைத்து மனிதர்களுக்கும் மரியாதை மற்றும் கண்ணியத்தை கடைபிடிக்கின்றன, இதன் விளைவாக சகோதரத்துவம், ஒற்றுமை மற்றும் அனைத்து தனிநபர்களின் பாதுகாப்பும் கிடைக்கும். மறுபுறம், மேற்கத்திய சிந்தனை உட்பட பல்வேறு தத்துவப் பள்ளிகள் தார்மீக நீதியின் கருத்தை வலியுறுத்துகின்றன.

மனித உரிமைகளின் அடுத்த கட்டம் தனிமனித உரிமைகள், நீதி, தனிமனித சுதந்திரம் மற்றும் அரசின் பாதுகாப்பின் கீழ் உள்ள மக்களின் குடியரிமை ஆகியவற்றைச் சுற்றி வருகிறது. இந்த முன்னேற்றங்கள் மறுமலர்ச்சி, சீர்திருத்தம் மற்றும் தேசிய அரசுகளின் உருவாக்கம், அறிவொளி, அமெரிக்காவின் சுதந்திரம் மற்றும் பிரெஞ்சு புரட்சி ஆகியவற்றிற்குள் நுழைந்த ஐந்து நூற்றாண்டு மாற்றத்தின் ஒரு பகுதியாகும். மூன்றாவது கட்டம் 1948 ஆம் ஆண்டு அனைத்து மக்களுக்கும் சமத்துவத்தை வழங்குவதாக ஐக்கிய நாடுகள் சபை உறுதியளித்த போது மனித உரிமைகள் பற்றிய உலகளாவிய பிரகடனத்தை நிறுவினது.

மனித உரிமைகள் ஆணையத்தால் இந்த பணி நிறைவேற்றப்பட்டது, இதன் முக்கிய நோக்கம் சாசனத்தில் மனித உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்களை தெளிவாக வரையறுக்கும் ஆவணத்தை வடிவமைப்பதாகும். எலினோர் ரூஸ்வெல்ட் பணியைச் செய்ய நியமிக்கப்பட்டார். மனித உரிமைகளுக்கான உலகளாவிய பிரகடனம் (UDHR) 56 உறுப்பினர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் முகவுரை, ' [R] மனித குடும்பத்தின் அனைத்து உறுப்பினர்களின் உள்ளார்ந்த கண்ணியம் மற்றும் சமமான மற்றும் பிரிக்க முடியாத உரிமைகளை அங்கீகரிப்பதே உலகில் சுதந்திரம், நீதி மற்றும் அமைதிக்கான அடித்தளமாகும்.

இது 185 நாடுகளின் அரசியலமைப்பில் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. அனைத்து மக்களுக்கும் நாடுகளுக்கும் பொதுவான தரத்தை நிறுவுவதற்கான அடிப்படையாக மக்கள் கருதுவதால், இந்த பிரகடனம் வழக்கமான சர்வதேச சட்டத்தின் நிலையை அடைந்தது. மனித

உரிமைகள் உலகளாவிய பிரகடனத்திற்குப் பிறகு, மனித உரிமைகள் ஆணையம் சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகளுக்கான சர்வதேச உடன்படிக்கை (ICCPR) மற்றும் அதன் விருப்ப நெறிமுறை மற்றும் பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாச்சார உரிமைகளுக்கான சர்வதேச உடன்படிக்கை (ICESCR) ஆகிய இரண்டு ஒப்பந்தங்களை உருவாக்கியது. அவை அனைத்தும் மனித உரிமைகளுக்கான சர்வதேச மசோதா என்று அழைக்கப்படுகின்றன. அவர்களின் முக்கிய நோக்கம் வாழ்வதற்கான உரிமை, பேச்சு சுதந்திரம், வாக்களிப்பு மற்றும் மதம் ஆகியவை மனித உரிமைகளின் பெரிய அளவிலான துணைக்குழுக்களாகும். உடன்படிக்கைகளுக்கு மேலதிகமாக, சித்திரவதை மற்றும் இனப்படுகொலைகளில் இருந்து தனிநபர்களைப் பாதுகாப்பதில் கவனம் செலுத்தும் 20 கொள்கை மசோதாக்கள் ஐநாவால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. அதே நேரத்தில் சிறுபான்மையினர், பெண்கள் மற்றும் பாதிக்கப்படக்கூடிய மக்களை (அகதிகள்) பாதுகாக்கவும். பல்வேறு மரபுகள்:

- அனைத்து வகையான இனப் பாகுபாடுகளையும் நீக்குவதற்கான மாநாடு
- இனப்படுகொலை குற்றத்தைத் தடுத்தல் மற்றும் தண்டனை பற்றிய மாநாடு
- பெண்களின் அரசியல் உரிமைகளுக்கான மாநாடு
- 1926 ஆம் ஆண்டு அடிமைமுறை மாநாடு.
- சித்திரவதை மற்றும் பிற கொடூரமான, மனிதாபிமானமற்ற அல்லது இழிவான சிகிச்சை அல்லது தண்டனைக்கு எதிரான மாநாடு.

மனித உரிமைகள் வரையறை:

மனித உரிமைகள் என்பது அனைத்து மனிதர்களின் கண்ணியத்தையும் அங்கீகரித்து பாதுகாக்கும் தரநிலைகள் ஆகும். மனித உரிமைகள் தனிப்பட்ட மனிதர்கள் சமூகத்தில் மற்றும் ஒருவருக்கொருவர் எவ்வாறு வாழ்கிறார்கள், அத்துடன் மாநிலத்துடனான அவர்களின் உறவு மற்றும் அவர்கள் மீது அரசு வைத்திருக்கும் கடமைகள் ஆகியவற்றை நிர்வகிக்கிறது.

மனித உரிமைச் சட்டம் சிலவற்றைச் செய்ய அரசாங்கங்களைக் கட்டாயப்படுத்துகிறது, மேலும் சிலவற்றைச் செய்வதிலிருந்து தடுக்கிறது. தனிநபர்களுக்கும் பொறுப்புகள் உள்ளன: அவர்களின் மனித உரிமைகளைப் பயன்படுத்துவதில், அவர்கள் மற்றவர்களின் உரிமைகளை மதிக்க வேண்டும். மற்றவரின் உரிமைகளை மீறும் எதையும் செய்ய எந்த அரசாங்கமும், குழுவும் அல்லது தனி நபரும் உரிமை இல்லை.

உலகளாவிய தன்மை மற்றும் பிரிக்க முடியாத தன்மை:

மனித உரிமைகள் உலகளாவிய மற்றும் பிரிக்க முடியாதவை. உலகில் எங்கும் உள்ள அனைத்து மக்களுக்கும் அவர்களுக்கு உரிமை உண்டு. அவற்றை யாரும் தானாக முன்வந்து விட்டுக் கொடுக்க முடியாது. மற்றவர்களும் அவரை அவரிடமிருந்து பறிக்க முடியாது.

பிரிக்க முடியாதது:

மனித உரிமைகள் பிரிக்க முடியாதவை. சிவில், அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகம் அல்லது கலாச்சாரம் எதுவாக இருந்தாலும், அவை அனைத்தும் ஒவ்வொரு மனிதனின் கண்ணியத்திற்கும் இயல்பானவை. இதன் விளைவாக, அவர்கள் அனைவருக்கும் சம அந்தஸ்து உரிமைகள் உள்ளன. 'சிறிய' உரிமை என்று எதுவும் இல்லை. மனித உரிமைகளின் படிநிலை இல்லை.

ஒன்றோடொன்று சார்ந்திருத்தல் மற்றும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையது:

ஒரு உரிமையின் உணர்தல் பெரும்பாலும் முழுமையாகவோ அல்லது பகுதியாகவோ மற்றவர்களின் உணர்தலைப் பொறுத்தது. உதாரணமாக, ஆரோக்கியத்திற்கான உரிமையை உணர்ந்துகொள்வது கல்வி உரிமை அல்லது தகவல் அறியும் உரிமையின் உணர்தலைப் பொறுத்தது.

சமத்துவம் மற்றும் பாகுபாடு இல்லாதது:

மனிதர்கள் மற்றும் ஒவ்வொரு மனிதனின் உள்ளார்ந்த கண்ணியத்தின் அடிப்படையில் அனைத்து நபர்களும் சமமானவர்கள். இனம், நிறம், பாலினம், இனம், வயது, மொழி, மதம், அரசியல் அல்லது பிற கருத்து, தேசிய அல்லது சமூக தோற்றம், இயலாமை, சொத்து, பிறப்பு அல்லது பிற அந்தஸ்து போன்ற எந்தவொரு பாகுபாடும் இல்லாமல் அனைத்து மனிதர்களும் தங்கள் மனித உரிமைகளுக்கு உரிமையுடையவர்கள். மனித உரிமைகள் ஒப்பந்த அமைப்புகளால் விளக்கப்பட்டது.

பங்கேற்பு மற்றும் சேர்த்தல்:

ஒவ்வொரு நபரும் மற்றும் அனைத்து மக்களும் மனித உரிமைகள் மற்றும் அடிப்படை சுதந்திரங்களை உணர்ந்து கொள்ளக்கூடிய சிவில், அரசியல், பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாச்சார வளர்ச்சியில் செயலில், சுதந்திரமான மற்றும் அர்த்தமுள்ள பங்கேற்பு, பங்களிப்பு மற்றும் மகிழ்ச்சிக்கு உரிமை உண்டு.

பொறுப்புக்கூறல் மற்றும் சட்டத்தின் ஆட்சி:

மாநிலங்கள் மற்றும் பிற கடமைகளை தாங்குபவர்கள் மனித உரிமைகள் ஆவணங்களில் உள்ள சட்ட விதிமுறைகள் மற்றும் தரங்களுக்கு இணங்க வேண்டும். அவர்கள் அவ்வாறு செய்யத் தவறினால், பாதிக்கப்பட்ட உரிமைகள் உடையவர்கள், சட்டத்தால்

வழங்கப்பட்ட விதிகள் மற்றும் நடைமுறைகளுக்கு இணங்க, தகுதிவாய்ந்த நீதிமன்றம் அல்லது பிற நீதிபதியிடம் தகுந்த தீர்வுக்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள உரிமை உண்டு.

மனித உரிமைகளின் கோட்பாடுகள்:

மனித உரிமைகள் என்பது ஒரு சிறப்பு வகையான தவிர்க்க முடியாத தார்மீக உரிமையாகும். இனம், தேசம் அல்லது குறிப்பிட்ட சமூகக் குழுவின் அங்கத்துவம் ஆகியவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல், அவர்களின் மனிதாபிமானத்தின் மூலம், அவர்கள் எல்லா மக்களுடனும் சமமாக இணைகிறார்கள். மனித உரிமைகள் மனிதனாக இருப்பதன் விளைவாக ஒரு தனிநபருக்கு சொந்தமானது. இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு, "இயற்கை உரிமைகள்" என்ற முந்தைய சொற்றொடரை மாற்றியமைத்து, இந்த சொல் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது, இது மனித சூழ்நிலைகள் மற்றும் வரலாற்றின் பன்முகத்தன்மையை பிரதிபலிக்கும் இறுதி திறன்களிலிருந்து இயற்கை விதியின் கிரேக்க-ரோமன் கருத்துடன் தொடர்புடையது. மனித உரிமைகளின் உலகளாவிய உலகளாவிய தன்மை சர்ச்சைக்குரியது, எல்லா இடங்களிலும் உள்ள அனைத்து மனிதர்களுக்கும் பொருந்தும், மேலும் அடிப்படையானது, அத்தியாவசிய அல்லது அடிப்படை மனித தேவைகளைக் குறிப்பிடுவது என்று அவர்கள் நம்புகிறார்கள்.

மனித உரிமைகளின் வகைப்பாடு:

சமூக உரிமைகள்:

'சிவில் உரிமைகள்' என்ற சொல் UDHR இன் முதல் பதினெட்டு கட்டுரைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள உரிமைகளைக் குறிக்கும் வகையில் பெரும்பாலும் பயன்படுத்தப்படுகிறது, இவை அனைத்தும் ICCPR இல் பிணைப்பு ஒப்பந்த விதிமுறைகளாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தக் குழுவிலிருந்து, மேலும் ஒரு 'உடல் ஒருமைப்பாடு உரிமைகள்' அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளன, இது நபரின் வாழ்க்கை, சுதந்திரம் மற்றும் பாதுகாப்பிற்கான உரிமையைப் பற்றியது, மேலும் இது நபருக்கு எதிரான உடல்ரீதியான வன்முறை, சித்திரவதை மற்றும் மனிதாபிமானமற்ற நடத்தை, தன்னிச்சையான கைது, தடுப்புக்காவல், நாடுகடத்தல், அடிமைத்தனம் மற்றும் அடிமைத்தனம், ஒருவரின் தனியுரிமை மற்றும் உரிமைக்கான அனுமானம், ஒருவரின் நடமாடும் சுதந்திரத்தின் கட்டுப்பாடு மற்றும் சிந்தனை, மனசாட்சி மற்றும் மத சுதந்திரம். 'அடிப்படை உரிமைகள்' மற்றும் 'உடல் ஒருமைப்பாடு உரிமைகள்' ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான வேறுபாடு, பொருளாதார மற்றும் சமூக உரிமைகளை உள்ளடக்கியது, ஆனால் தனியுரிமை மற்றும் உரிமையைப் பாதுகாத்தல் போன்ற

உரிமைகளை உள்ளடக்குவதில்லை. கண்டிப்பாக ஒருமைப்பாடு உரிமை இல்லாவிட்டாலும், சட்டத்தில் சமமான சிகிச்சை மற்றும் பாதுகாப்பிற்கான உரிமை நிச்சயமாக ஒரு சிவில் உரிமையாக தகுதி பெறுகிறது. மேலும், பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாச்சார உரிமைகளை அடைவதில் இந்த உரிமை இன்றியமையாத பங்கு வகிக்கிறது. சிவில் உரிமைகளின் மற்றொரு குழுவானது 'சென்ற செயல்முறை உரிமைகள்' என்ற கூட்டு வார்த்தையின் கீழ் குறிப்பிடப்படுகிறது.

அரசியல் உரிமைகள்:

பொதுவாக, அரசியல் உரிமைகள் என்பது UDHR இன் கட்டுரைகள் 19 முதல் 21 வரை உள்ளவை மற்றும் ICCPRல் குறியிடப்பட்டவையாகும். அவற்றில் கருத்துச் சுதந்திரம், சங்கம் மற்றும் ஒன்றுகூடல் சுதந்திரம், ஒருவரின் நாட்டின் அரசாங்கத்தில் பங்குகொள்ளும் உரிமை மற்றும் ரகசிய வாக்கெடுப்பு மூலம் நடைபெறும் உண்மையான காலமுறைத் தேர்தல்களில் வாக்களிக்கும் மற்றும் தேர்தலில் நிற்கும் உரிமை ஆகியவை அடங்கும்.

பொருளாதார உரிமைகள்:

பொருளாதார மற்றும் சமூக உரிமைகள் UDHR இன் கட்டுரைகள் 22 முதல் 26 வரை பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன, மேலும் ICESCR இல் பிணைப்பு ஒப்பந்த விதிமுறைகளாக மேலும் மேம்படுத்தப்பட்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த உரிமைகள் செழிப்பு மற்றும் நல்வாழ்வுக்கு தேவையான நிலைமைகளை வழங்குகின்றன. பொருளாதார உரிமைகள், உதாரணமாக, சொத்துரிமை, வேலை செய்வதற்கான உரிமைகள், சுதந்திரமாகத் தேர்ந்தெடுக்கும் அல்லது ஏற்றுக்கொள்வது, விவகாரத்துக்கான உரிமை, வேலை நேரத்தின் நியாயமான வரம்பு மற்றும் தொழிற்சங்க உரிமைகள் ஆகியவற்றைக் குறிக்கிறது. சமூக உரிமைகள் என்பது ஆரோக்கியம், தங்குமிடம், உணவு, சமூகப் பாதுகாப்பு மற்றும் கல்விக்கான உரிமைகள் உட்பட போதுமான வாழ்க்கைத் தரத்திற்கு தேவையான உரிமைகள்.

கலாச்சார உரிமைகள்:

யுடிஹெச்ஆர் கட்டுரைகள் 27 மற்றும் 28 இல் கலாச்சார உரிமைகளை பட்டியலிடுகிறது. சமூகத்தின் கலாச்சார வாழ்வில் சுதந்திரமாக பங்கேற்கும் உரிமை, அறிவியல், இலக்கியம் அல்லது கலைத் தயாரிப்பில் பங்குபெறும் உரிமையும் இதில் அடங்கும்.

மனித உரிமைகளின் முக்கிய அம்சங்கள்:

1. உரிமைகள் சமூகத்தில் மட்டுமே உள்ளது. இவை சமூக வாழ்க்கையின் தயாரிப்புகள்.

2. உரிமைகள் என்பது சமூகத்தில் அவர்களின் வளர்ச்சிக்கான தனிநபர்களின் கோரிக்கைகள்.
3. உரிமைகள் அனைத்து மக்களின் பொதுவான கோரிக்கைகளாக சமூகத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன.
4. உரிமைகள் என்பது மக்கள் தங்கள் சமூகத்தின் மீது வைக்கும் பகுத்தறிவு மற்றும் தார்மீக கூற்றுக்கள்.
5. சமூகத்தில் மட்டுமே உரிமைகள் இருப்பதால், சமூகத்திற்கு எதிராக இவற்றைப் பயன்படுத்த முடியாது.
6. உரிமைகள் மக்களால் அவர்களின் வளர்ச்சிக்காகப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும், இது உண்மையில் சமூக நலனை மேம்படுத்துவதன் மூலம் சமூகத்தில் அவர்களின் வளர்ச்சியைக் குறிக்கிறது. சமூக நலனுக்கு எதிராக உரிமைகளை ஒருபோதும் பயன்படுத்த முடியாது.
7. உரிமைகள் அனைத்து மக்களுக்கும் சமமாக கிடைக்கும்.
8. உரிமைகளின் உள்ளடக்கங்கள் காலப்போக்கில் மாறிக்கொண்டே இருக்கின்றன.
9. உரிமைகள் முழுமையானவை அல்ல. இவை எப்போதும் பொது சுகாதாரம், பாதுகாப்பு, ஒழுங்கு மற்றும் ஒழுக்கத்தைப் பேணுவதற்கு அவசியமான வரம்புகளைக் கொண்டுள்ளன.

மனித உரிமைகளின் வகைகள்:

பிறப்பால் அனைத்து மனிதர்களும் சம உரிமைகள் கொண்ட சம உரிமைகள் சட்டத்தில் அமைக்கப்படலாம் என்ற எண்ணம் மனித நாகரிகத்தின் வரலாற்றின் தொடக்கத்திற்குச் செல்கிறது, இது வரலாற்று கடந்த காலத்தில் வேரூன்றியது மற்றும் அநீதிக்கு எதிரான தனிநபர்களின் போராட்டத்துடன் தொடர்புடையது. 'மனித உரிமைகள்' என்ற சொல் ஒப்பீட்டளவில் சமீபத்தியது என்றாலும், ஒரு இறையாண்மை அரசுக்கு எதிராக ஒரு தனிநபருக்கு சில அடிப்படை, பிரிக்க முடியாத உரிமைகள் உள்ளன என்ற கருத்து இயற்கை சட்டம் மற்றும் இயற்கை உரிமைகள் அல்லது மனிதனின் உரிமைகள் (க்ரான்ஸ்டன், 1962) கொள்கைகளில் இருந்து வந்தது.

1. இயற்கை சட்டம்:

இயற்கை சட்டம் என்ற கருத்து பண்டைய கிரேக்கத்தில் உருவானது. இந்த கருத்தின் கீழ் ஒரு தனிநபரின் உரிமைகள் இயற்கையிலிருந்து எழுகின்றன, எனவே அரசியல் அதிகாரங்களால் கொடுக்கவோ அல்லது ஒதுக்கவோ முடியாது. இயற்கைச் சட்டத்தின் அடிப்படைக் கொள்கை அறநெறியின் கொள்கையாகும், எனவே சட்டத்திற்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் இடையே நெருங்கிய தொடர்பு உள்ளது. இயற்கையின் சட்டத்திலிருந்து எழும் அனைத்து குடிமக்களுக்கும்

சமத்துவத்தை மையமாகக் கொண்ட அரசின் யோசனை பல பண்டைய கிரேக்க தத்துவஞானிகளால் வெளிப்படுத்தப்பட்டது.

சாக்ரடீஸ் மற்றும் பிளாட்டோ போன்ற பண்டைய கிரேக்க தத்துவஞானிகளால் ஆரம்பத்தில் கோடிட்டுக் காட்டப்பட்ட உரிமைகள், சமத்துவம், நீதி மற்றும் சட்டங்கள் பற்றிய பல கருத்துக்கள் அரிஸ்டாட்டில் (கிமு 384-322) மேலும் உருவாக்கப்பட்டது.

அரிஸ்டாட்டில்:

இயற்கைச் சட்டத்தில் அரிஸ்டாட்டிலின் பணி நிகோமாசியன் நெறிமுறைகள், அரசியலின் சில தொடக்கப் பகுதிகள் மற்றும் சொல்லாட்சியின் முதல் புத்தகத்தின் 10, 13 மற்றும் 15 அத்தியாயங்களில் பிரதிபலிக்கிறது.

அரிஸ்டாட்டிலின் பார்வையில் அரசியல் நீதி என்பது சுதந்திரமான மற்றும் சமமான குடிமக்களுக்கு இடையே மட்டுமே சாத்தியமாகும்; அவர் தனிநபர் மற்றும் தனிப்பட்ட சொத்து உரிமைகளை ஆதரிக்கிறார். அரிஸ்டாட்டில் இயற்கை உரிமை அல்லது 'இயற்கையின் மூலம் உரிமை' என்ற கருத்தை முன்வைக்கிறார், அதற்கு சட்டமியற்றும் கட்டமைப்பு, சட்டங்கள் மற்றும் ஒப்பந்தங்கள் தேவையில்லை, ஏனெனில் இயற்கை உரிமைகள் மனிதர்களால் நிறுவப்பட்ட விதிமுறைகளிலிருந்து தனித்தனியாக உள்ளன.

அரிஸ்டாட்டிலின் கருத்துக்களும் போதனைகளும் இயற்கைச் சட்டத்தின் கருத்துக்களை விரிவுபடுத்திய மற்ற சிந்தனையாளர்கள் மற்றும் தத்துவவாதிகளுக்கு வழி வகுத்தன.

தாமஸ் அக்வினாஸ்:

தாமஸ் அக்வினாஸ், இத்தாலிய இறையியலாளர், அவரது படைப்புகள் 13 ஆம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவில் இயற்கை சட்டத்தின் கோட்பாட்டை முன்வைத்தன. அக்வினாஸ் மனித உரிமைகள் என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்தவில்லை என்றாலும், மனித உரிமைகள் கோட்பாட்டை உருவாக்கவில்லை என்றாலும், இயற்கை சட்டம் மற்றும் நீதி பற்றிய அரிஸ்டாட்டிலிய போதனைகளை அவர் கருத்தியல் செய்தார். அக்வினாஸின் கூற்றுப்படி, அரிஸ்டாட்டிலின் பணியிலிருந்து பெறப்பட்ட பகுப்பாய்வில், நீதி இரண்டு வகைகளில் உள்ளது: இயற்கையான நீதி மற்றும் நேர்மறை நீதி. வழக்கின் தன்மையால் இயற்கை நீதி நிலவுகிறது மற்றும் நேர்மறை நீதி என்பது தனிநபர்களுக்கிடையில் அல்லது குடிமகனுக்கும் அரசுக்கும் இடையிலான உறவாக உள்ளது.

2. மனித உரிமைகளின் வரலாற்று வளர்ச்சி:

மனித உரிமைகளின் வரலாறு ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளை உள்ளடக்கியது மற்றும் பதிவுசெய்யப்பட்ட வரலாறு முழுவதும் மத,

கலாச்சார, தத்துவ மற்றும் சட்ட வளர்ச்சிகளை ஈர்க்கிறது. மனித உரிமைகள் என்ற கருத்தும் நாகரீகத்தைப் போலவே பழமையானது என்று தெரிகிறது. மனித குலத்தின் எல்லா நிலைகளிலும் மனித உரிமைகள் பற்றிய ஆவணங்கள் ஏதோ ஒரு வடிவத்தில் இருந்து வந்திருப்பதில் இருந்து இது தெளிவாகிறது. பல பண்டைய ஆவணங்கள் மற்றும் பிற்கால மத மற்றும் தத்துவங்கள் மனித உரிமைகள் என்று கருதப்படும் பல்வேறு கருத்துகளை உள்ளடக்கியது. கிமு 272-231 க்கு இடையில் இந்தியாவின் அசோகர் அசோகரால் வெளியிடப்பட்ட அசோகரின் ஆணைகள் மற்றும் 622 கிபி மதீனாவின் அரசியலமைப்பு போன்ற ஆவணங்களில் குறிப்பிடத்தக்கவை, யாத்ரிபின் அனைத்து குறிப்பிடத்தக்க பழங்குடியினர் மற்றும் குடும்பங்களுக்கு இடையே ஒரு முறையான ஒப்பந்தத்தை குறிக்கும் வகையில் முகமதுவால் வரையப்பட்டது. மதீனா என்று அழைக்கப்படுகிறது). இருப்பினும், இரண்டு உலகப் போர்களின் துயர அனுபவங்களுக்குப் பிறகு மனித உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான யோசனை வளர்ந்தது. உலகப் போருக்கு முன்பு, மனித உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கும் செயல்படுத்துவதற்கும் தேசிய அளவிலோ அல்லது சர்வதேச அளவிலோ அதிக அளவில் குறியிடப்படவில்லை.

கிரேக்க காலத்திற்கு முன்பே மனித உரிமைகள் மற்றும் அதன் வளர்ச்சி பற்றிய கருத்து மற்றும் அணுகுமுறைகளை பகுப்பாய்வு செய்ய இந்த கட்டுரை முயல்கிறது. இது சம்பந்தமாக, காலகட்டம் உலகப் போருக்கு முந்தைய மற்றும் போருக்குப் பிந்தைய காலம் என வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பிந்தையது நெறிமுறை அடித்தளம், நிறுவன கட்டிடம் மற்றும் செயல்படுத்தும் நிலை என மேலும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. மாக்னா கார்ட்டா, மனித உரிமைகள் பற்றிய பிரெஞ்சு பிரகடனம், UDHR, ICCPR போன்ற பல முக்கிய ஆவணங்கள் மற்றும் மனித உரிமைகளுக்கான பல்வேறு அணுகுமுறைகள் பற்றிய சுருக்கமான விவாதம் ஆகியவை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

3. தார்மீக உரிமை:

"தார்மீக உரிமைகள்" என்ற சொல் பிரெஞ்சு வார்த்தையான "டிராய்ட் மோரல்" என்பதன் மொழிபெயர்ப்பாகும், மேலும் இது மத உரிமைகளால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட "ஒழுக்கங்கள்" அல்ல, மாறாக ஆசிரியர்கள் தங்கள் படைப்புகளின் இறுதி விதியைக் கட்டுப்படுத்தும் திறனைக் குறிக்கிறது. ஒரு எழுத்தாளனுக்கு அவனது/அவள் படைப்பைக் கட்டுப்படுத்த "தார்மீக உரிமை" இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. தார்மீக உரிமைகளின் கருத்து இவ்வாறு நம்பியுள்ளது: ஒரு ஆசிரியருக்கும் அவரது படைப்புக்கும் இடையிலான தொடர்பைப் பொறுத்தது. அதிக உரிமைகள் ஒரு படைப்பின் மதிப்பை அதன்

படைப்பாளிக்கு முற்றிலும் பணமாக அல்லாமல் தனிப்பட்ட மற்றும் நற்பெயரைப் பாதுகாக்கின்றன. தார்மீக உரிமைகள் என்பது மனித உணர்வை அடிப்படையாகக் கொண்ட உரிமைகள். அவை மனித மனதின் தார்மீக சக்தியால் ஆதரிக்கப்படுகின்றன. இவை மனிதனின் நன்மை மற்றும் நீதியின் அடிப்படையிலானவை. இவை சட்டத்தின் பலத்தால் ஆதரிக்கப்படவில்லை. நல்ல உணர்வு மற்றும் பொது கருத்து ஆகியவை தார்மீக உரிமைகளுக்குப் பின்னால் உள்ள தடைகள்.

எந்தவொரு நபரும் எந்தவொரு தார்மீக உரிமையையும் மீறினால், அவர் மீது சட்ட நடவடிக்கை எடுக்க முடியாது. இந்த உரிமைகளை அரசு செயல்படுத்துவதில்லை. நீதிமன்றங்கள் இந்த உரிமைகளை அங்கீகரிக்கவில்லை. தார்மீக உரிமைகள் நல்ல நடத்தை, மரியாதை மற்றும் தார்மீக நடத்தை விதிகளை உள்ளடக்கியது. இவை மக்களின் தார்மீக முழுமைக்காக நிற்கின்றன. 1928 இல் இலக்கியம் மற்றும் கலைப் படைப்புகளைப் பாதுகாப்பதற்கான பெர்ன் மாநாட்டில் சேர்க்கப்படுவதற்கு முன்பு பிரான்ஸ் மற்றும் ஜெர்மனியில் தார்மீக உரிமைகள் முதலில் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டன. கனடா அதன் பதிப்புரிமைச் சட்டத்தில் தார்மீக உரிமைகளை அங்கீகரித்தது. யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸ் 1989 இல் மாநாட்டில் கையொப்பமிட்டது மற்றும் அமெரிக்க குறியீட்டின் தலைப்பு 17 இன் கீழ் அதன் பதிப்புரிமைச் சட்டத்தின் கீழ் தார்மீக உரிமைகளின் பதிப்பை இணைத்தது.

யு.எஸ் பதிப்புரிமைச் சட்டத்தின் கீழ் இரண்டு முக்கிய தார்மீக உரிமைகள் உள்ளன. இவை பண்புக்கூறு உரிமை, தந்தையின் உரிமை என்றும் ஒருமைப்பாட்டின் உரிமை என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

4. சட்ட உரிமை:

i) சிவில் உரிமைகள்:

சிவில் உரிமைகள் என்பது ஒவ்வொரு நபருக்கும் நாகரீகமான சமூக வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கான வாய்ப்பை வழங்கும் உரிமைகள். இவை சமூகத்தில் மனித வாழ்வின் அடிப்படைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்கின்றன. சிவில் உரிமைகள் என்பது அரசாங்கங்கள், சமூக அமைப்புகள் மற்றும் தனியார் தனிநபர்களின் மீறல்களிலிருந்து தனிநபர்களின் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்கும் உரிமைகளின் ஒரு வகுப்பாகும், மேலும் இது சமூகம் மற்றும் அரசின் சிவில் மற்றும் அரசியல் வாழ்க்கையில் பாகுபாடு அல்லது அடக்குமுறையின்றி பங்கேற்கும் திறனை உறுதி செய்கிறது. அவர்கள் ஒரு நபர் ஒரு கண்ணியமான வாழ்க்கை வாழ உதவுகிறது. சிவில் உரிமைகளில் வாழ்வதற்கான உரிமை, சுதந்திரம் மற்றும் பாதுகாப்பு,

தனியுரிமைக்கான உரிமை, நடமாடும் சுதந்திரம், சிந்தனை சுதந்திரம், மனசாட்சி மற்றும் மதம் ஆகியவை அடங்கும்.

ii) அரசியல் உரிமைகள்: அரசியல் உரிமைகள் என்பது மாநிலத்தின் அரசியல் நடவடிக்கைகளில் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ பங்கேற்க அனுமதிக்கும் அடிப்படை உரிமைகள். இவை அரசியல் செயல்பாட்டில் தீவிரமாக பங்கேற்க அவர்களுக்கு உதவுகின்றன. இந்த உரிமைகளில் வாக்களிக்கும் உரிமை, தேர்ந்தெடுக்கப்படும் உரிமை, பொதுப் பதவியை வகிக்கும் உரிமை மற்றும் அரசாங்கத்தை விமர்சிக்கும் மற்றும் எதிர்க்கும் உரிமை ஆகியவை அடங்கும். ஜனநாயக நாட்டில் மக்களுக்கு அரசியல் உரிமைகள் உண்மையில் கிடைக்கின்றன.

iii) பொருளாதார உரிமைகள்: பொருளாதார உரிமைகள் என்பது மக்களுக்கு பொருளாதார பாதுகாப்பை வழங்கும் உரிமைகள். இவை அனைத்து குடிமக்களும் தங்களின் சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகளை சரியாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ள உதவுகின்றன. ஒவ்வொரு நபரின் அடிப்படைத் தேவைகள் அவனது உணவு, உடை, உறைவிடம், மருத்துவ சிகிச்சை போன்றவற்றுடன் தொடர்புடையவை. இவைகளை நிறைவேற்றாமல், எந்தவொரு மனிதனும் தனது சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகளை உண்மையில் அனுபவிக்க முடியாது. எனவே, ஒவ்வொரு நபரும் வேலை செய்யும் உரிமை, போதுமான ஊதியத்திற்கான உரிமை, ஓய்வு மற்றும் ஓய்வுக்கான உரிமை மற்றும் நோய், உடல் ஊனம் மற்றும் முதுமையின் போது சமூக பாதுகாப்புக்கான உரிமை ஆகியவற்றைப் பெறுவது அவசியம்.

மனிதனின் இயற்கை உரிமைகள்:

தாமஸ் ஜெபர்சன், சாமுவேல் ஆடம்ஸ் மற்றும் தாமஸ் பெயின் ஆகியோரின் எழுத்துக்கள் இயற்கை உரிமைக் கோட்பாட்டை புரட்சிக்கான சக்திவாய்ந்த நியாயப்படுத்தியது. இயற்கை உரிமைகளின் உன்னதமான வெளிப்பாடுகள் ஆங்கில உரிமைகள் மசோதா (1689), அமெரிக்க சுதந்திரப் பிரகடனம் (1776), பிரஞ்சு மனிதன் மற்றும் குடிமகன் உரிமைகள் பிரகடனம் (1789), ஐக்கிய அரசியலமைப்பின் முதல் 10 திருத்தங்கள். மாநிலங்கள் (உரிமைகள் மசோதா என அறியப்படுகிறது, 1791), மற்றும் ஐக்கிய நாடுகளின் மனித உரிமைகளின் உலகளாவிய பிரகடனம் (1948).

நவீன காலத்தின் தொடக்கத்தில் மறுமலர்ச்சி மனிதநேயத்தின் சகாப்தத்தில் இயற்கை உரிமைகள் என்ற கருத்து இயற்கை சட்டத்திலிருந்து வெளிப்பட்டது. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் போது 'அறிவொளியின் வயது' இயற்கை உரிமைகள் கோட்பாடு கருத்துருவாக்கப்பட்டது

1. தாமஸ் ஹோப்ஸ்
2. ஜான் லாக்
3. ஜீன்-ஜாக் ரூசோ
4. ஜெர்மி பெந்தம்

1. தாமஸ் ஹோப்ஸ்:

'இயற்கை உரிமைகள்' என்ற கோட்பாட்டை முதலில் உருவாக்கியவர் தாமஸ் ஹோப்ஸ். மனிதர்களுக்கிடையேயான சமத்துவம் என்ற விஷயத்தில் அரிஸ்டாட்டிலின் நிலைப்பாட்டை அவர் ஏற்றுக்கொள்கிறார்: 'யார் சிறந்த மனிதர் என்ற கேள்விக்கு வெறும் இயற்கையின் நிலையில் இடமில்லை, அங்கு (முன்னர் காட்டப்பட்டுள்ளபடி) எல்லா மனிதர்களும் சமம். இப்போது இருக்கும் சமத்துவமின்மை சிவில் சட்டங்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது' (ஹோப்ஸ், 1651).

2. ஜான் லாக்:

ஜான் லாக், ஒரு ஆங்கில தத்துவஞானி மற்றும் கிளாசிக்கல் தாராளவாதத்தை உருவாக்கியவர், 'இயற்கையின் நிலை' பற்றி விவரிக்கிறார், அங்கு இயற்கை உரிமைகள் ஒவ்வொரு குடிமகனுக்கும் சொந்தமானது, இதில் வாழ்க்கை, சுதந்திரம் மற்றும் சொத்துரிமை ஆகியவை அடங்கும். இயற்கை உரிமைகள் உலகளாவிய கொள்கையையும் குறிக்கின்றன. ஜான் லாக் தனது புத்தகத்தில் இந்த யோசனையை உருவாக்கினார், அவர் 'அரசாங்கத்தின் இரண்டு ஒப்பந்தங்கள்' இல் வாதிட்டார், தனிநபர்கள் இந்த உரிமைகளைப் பறிக்க எந்த அரசாங்க அதிகாரத்திற்கும் அதிகாரம் இல்லை, ஏனெனில் அவை சிவில் அல்லது அரசியல் சமூகத்தை உருவாக்குவதற்கு முன்பே உள்ளன.

3. ஜீன்-ஜாக் ரூசோ :

ஜீன்-ஜாக் ரூசோ இயற்கை சட்டம் குறித்த லாக்கின் பல கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொண்டு கருத்துருவாக்கினார், அது இறுதியில் 1789 ஆம் ஆண்டு மனித உரிமைகள் மற்றும் குடிமகன்களின் பிரெஞ்சு பிரகடனத்திற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது. ரூசோ தனது 'சமூக ஒப்பந்தம்' புத்தகத்தில் 'மனிதன் சுதந்திரமாக பிறக்கிறான்; மற்றும் எல்லா இடங்களிலும் அவர் சங்கிலியில் இருக்கிறார்.

இறையாண்மையைப் பற்றி பேசும் போது ஞ்சோ 'விலக முடியாத தன்மை' மற்றும் 'பிரிவின்மை' போன்ற சொற்களையும் பயன்படுத்துகிறார் (மாநிலத்தில் மிக உயர்ந்த அதிகாரத்தை வைத்திருக்கும் ஒரு நபர் அல்லது நபர்களின் குழு; இது சட்டமன்ற உறுப்பினருக்கும் பொருந்தும்).

4. ஜெர்மி பெந்தம்:

18 மற்றும் 19 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இயற்கைச் சட்டத்தின் விமர்சனமாக சட்ட நேர்மறைவாதம் முக்கியத்துவம் பெற்றது மற்றும் ஜெர்மி பெந்தம் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. பெந்தம் அராஜக பொய்களில் எழுதினார்: 'உரிமை என்பது சட்டத்தின் குழந்தை; உண்மையான சட்டங்களிலிருந்து உண்மையான உரிமைகள் வருகின்றன, ஆனால் கற்பனைச் சட்டத்திலிருந்து, 'இயற்கை விதிகளிலிருந்து' கற்பனை உரிமைகள் வருகின்றன...'.
'

மாக்னா கார்ட்டா (1215) :

ஆங்கில மொழி பேசும் உலகில் இன்று அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் ஆட்சிக்கு வழிவகுத்த விரிவான வரலாற்று செயல்முறையில் மிக முக்கியமான ஆரம்பகால செல்வாக்கு மாக்னா கார்ட்டா அல்லது "கிரேட் சாசனம்" ஆகும்.

1215 ஆம் ஆண்டில், இங்கிலாந்தின் ஜான் மன்னர் பல பழங்கால சட்டங்கள் மற்றும் பழக்கவழக்கங்களை மீறிய பின்னர், அவரது குடிமக்கள் அவரை மனித உரிமைகளாகக் கருதப்பட்டதைக் கணக்கிடும் மாக்னா கார்ட்டாவில் கையெழுத்திட கட்டாயப்படுத்தினர். அவற்றில் அரசாங்கத்தின் தலையீட்டிலிருந்து விடுபட தேவாலயத்தின் உரிமை, அனைத்து சுதந்திர குடிமக்களுக்கும் சொத்துக்களை சொந்தமாக்குவதற்கும் வாரிசு செய்வதற்கும் மற்றும் அதிகப்படியான வரிகளிலிருந்து பாதுகாக்கப்படுவதற்கும் உரிமைகள் இருந்தன. சொத்து வைத்திருக்கும் விதவைகள் மறுமணம் செய்து கொள்ளாமல் இருப்பதற்கான உரிமையை அது நிறுவியது, மேலும் சட்டத்தின் முன் உரிய செயல்முறை மற்றும் சமத்துவக் கொள்கைகளை நிறுவியது. லஞ்சம் மற்றும் உத்தியோகபூர்வ முறைகேடுகளைத் தடுக்கும் விதிகளும் அதில் இருந்தன.

நவீன ஜனநாயகத்தின் வளர்ச்சியில் மிக முக்கியமான சட்ட ஆவணங்களில் ஒன்றாக பரவலாகப் பார்க்கப்படுகிறது, சுதந்திரத்தை

நிறுவவதற்கான போராட்டத்தில் மேக்னா கார்ட்டா ஒரு முக்கியமான திருப்புமுனையாக இருந்தது.

உரிமை மனு (1628):

மனித உரிமைகளின் வளர்ச்சியில் அடுத்த பதிவுசெய்யப்பட்ட மைல்கல், 1628 ஆம் ஆண்டில் ஆங்கில பாராளுமன்றத்தால் தயாரிக்கப்பட்டு, சிவில் உரிமைகளுக்கான அறிக்கையாக சார்லஸ் I க்கு அனுப்பப்பட்ட உரிமைக்கான மனுவாகும். மன்னரின் செல்வாக்கற்ற வெளியுறவுக் கொள்கைக்கு நிதியளிக்க நாடாளுமன்றம் மறுத்ததால், அவரது அரசாங்கம் கட்டாயக் கடன்களை வசூலிக்கவும், பொருளாதார நடவடிக்கையாக குடிமக்களின் வீடுகளில் காலாண்டு துருப்புக்களையும் ஏற்படுத்தியது. இந்தக் கொள்கைகளை எதிர்த்ததற்காக தன்னிச்சையான கைது மற்றும் சிறைத்தண்டனை பாராளுமன்றத்தில் சார்லஸ் மற்றும் பக்கிங்ஹாம் டியூக் ஜார்ஜ் வில்லியர்ஸ் ஆகியோருக்கு ஒரு வன்முறை விரோதத்தை உருவாக்கியது.

சர் எட்வர்ட் கோக்கால் தொடங்கப்பட்ட உரிமைக்கான மனு, முந்தைய சட்டங்கள் மற்றும் சாசனங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது மற்றும் நான்கு கொள்கைகளை வலியுறுத்தியது:

- (1) பாராளுமன்றத்தின் அனுமதியின்றி எந்த வரியும் விதிக்கப்படக்கூடாது,
- (2) காரணம் காட்டப்படாமல் எந்தவொரு நபரும் சிறையில் அடைக்கப்படக்கூடாது (ஹேபியஸ் கார்பஸின் உரிமையை மீண்டும் உறுதிப்படுத்துதல்),
- (3) குடிமக்கள் மீது எந்த ராணுவ வீரர்களும் இருக்கக்கூடாது,
- (4) சமாதான காலத்தில் இராணுவச் சட்டம் பயன்படுத்தப்படக்கூடாது.

லாக்கியன் சிவில் உரிமைகள்:

ஆங்கில தத்துவஞானி ஜான் லாக்கின் எழுத்துக்களில் இருந்து சுதந்திரப் பிரகடனம். 1689 ஆம் ஆண்டில் இங்கிலாந்தின் புகழ்பெற்ற புரட்சியின் போது லாக் தனது இரண்டாவது அரசாங்க ஒப்பந்தத்தை எழுதினார், இது ஜேம்ஸ் II இன் ஆட்சியை அகற்றியது.

சில "விலக்க முடியாத" இயற்கை உரிமைகளுடன் பிறந்தவர்கள் என்ற அர்த்தத்தில் அனைத்து தனிநபர்களும் சமமானவர்கள் என்று லாக் எழுதினார். அதாவது, கடவுளால் கொடுக்கப்பட்ட உரிமைகள் மற்றும் ஒருபோதும் எடுக்கவோ அல்லது கொடுக்கவோ முடியாது. இந்த அடிப்படை இயற்கை உரிமைகளில், "உயிர், சுதந்திரம் மற்றும் சொத்து" என்று லாக் கூறினார்.

இயற்கையின் மிக அடிப்படையான மனித விதி மனிதகுலத்தைப் பாதுகாப்பது என்று லாக் நம்பினார். அந்த நோக்கத்திற்காக, தனிநபர்கள் தங்கள் சொந்த வாழ்க்கையைப் பாதுகாக்க உரிமையும் கடமையும் கொண்டவர்கள் என்று அவர் நியாயப்படுத்தினார். எவ்வாறாயினும், கொலைகாரர்கள் பகுத்தறிவு சட்டத்திற்கு புறம்பாக செயல்படுவதால், அவர்கள் வாழ்வதற்கான உரிமையை இழக்கின்றனர்.

மற்றவர்களின் சுதந்திரத்தில் தலையிடாத வரை, தனிநபர்கள் தங்கள் சொந்த வாழ்க்கையை எவ்வாறு நடத்துவது என்பது பற்றித் தேர்வு செய்ய சுதந்திரமாக இருக்க வேண்டும் என்றும் லாக் வாதிட்டார். எனவே சுதந்திரம் என்பது தொலைநோக்குடையதாக இருக்க வேண்டும் என்று லாக் நம்பினார்.

சொத்து:

"சொத்து" என்பதன் மூலம், சில சூழ்நிலைகளில் அரசாங்கத்தால் விற்கப்படக்கூடிய, கொடுக்கப்பட்ட அல்லது பறிமுதல் செய்யக்கூடிய நிலம் மற்றும் பொருட்களைக் காட்டிலும் லாக் அர்த்தம். தனிப்பட்ட நல்வாழ்வுக்கான உரிமையை உள்ளடக்கிய ஒருவரின் சுயத்தின் உரிமையையும் சொத்து குறிப்பிடுகிறது. எவ்வாறாயினும், ஜெபர்சன், "மகிழ்ச்சியைப் பின்தொடர்தல்" என்ற சொற்றொடரை மாற்றினார், லோக்கும் மற்றவர்களும் வாய்ப்பு சுதந்திரம் மற்றும் தேவைப்படுபவர்களுக்கு உதவ வேண்டிய கடமையை விவரிக்க பயன்படுத்தினார்கள்.

அரசாங்கத்தின் நோக்கம், கடவுளால் வழங்கப்பட்ட மக்களின் மறுக்க முடியாத இயற்கை உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதும் பாதுகாப்பதும் ஆகும் என்று லாக் எழுதினார். தங்கள் பங்கிற்கு, மக்கள் தங்கள் ஆட்சியாளர்களின் சட்டங்களுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும். இதனால், ஆட்சியாளர்களுக்கும், ஆளப்படுபவர்களுக்கும் இடையே ஒருவித ஒப்பந்தம் நிலவுகிறது. ஆனால், லோக் முடித்தார், ஒரு அரசாங்கம் தனது மக்களை "நீண்ட துஷ்பிரயோகங்களின் மூலம்" நீண்ட காலமாக துன்புறுத்தினால், அந்த அரசாங்கத்தை எதிர்க்கவும், அதை மாற்றவும் அல்லது ஒழிக்கவும் மற்றும் ஒரு புதிய அரசியல் அமைப்பை உருவாக்கவும் மக்களுக்கு உரிமை உண்டு.

புரட்சிக்கான காரணத்தை வழங்க ஜான் லாக்கின் இயற்கை உரிமைகள் கோட்பாட்டை ஜெபர்சன் ஏற்றுக்கொண்டார். 1776 இல் காலனித்துவவாதிகள் மீதான ஜார்ஜ் மன்னரின் கொடுங்கோன்மையை முடிவுக்குக் கொண்டுவர புரட்சி அவசியம் என்பதற்கான ஆதாரத்தை அவர் வழங்கினார்.

அமெரிக்க மனித உரிமைகள்:

இந்த உலகில் பிறந்த ஒவ்வொருவருக்கும் மனித உரிமைகள் உள்ளன, அவை சட்டத்தால் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் கூற்றுப்படி, உலகம் முழுவதும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட 30 அடிப்படை மனித உரிமைகள் உள்ளன. 7 மிக அடிப்படையானவற்றைப் பார்ப்போம்.

1. வாழ்வதற்கான உரிமை

உங்கள் வாழ்க்கையை முடிவுக்குக் கொண்டுவர அரசாங்கம் உட்பட யாரும் முயற்சிக்க முடியாது என்பதே இதன் பொருள். உங்களைப் பாதுகாப்பதற்கான சட்டங்களை உருவாக்குவதன் மூலமும், சில சூழ்நிலைகளில், உங்கள் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டால், உங்களைப் பாதுகாக்க நடவடிக்கை எடுப்பதன் மூலமும், உயிரைப் பாதுகாக்க அரசாங்கம் பொருத்தமான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும் என்பதும் இதன் பொருள்.

2. திருமணம் செய்து குடும்பம் நடத்தும் உரிமை

திருமணம் செய்துகொண்டு குடும்பம் நடத்த அனைவருக்கும் உரிமை உண்டு. இந்த உரிமையின் செயல்பாடு, பிரிவு 8 ஆல் பாதுகாக்கப்பட்ட தனிப்பட்ட மற்றும் குடும்ப வாழ்க்கையை மதிக்கும் உரிமையுடன் நெருக்கமாக இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

3. சட்டத்தின் முன் சமமாக நடத்துவதற்கான உரிமை

ஒவ்வொரு நபரும் சட்டத்தின் முன் ஒரு நபராக அங்கீகரிக்க உரிமை உண்டு. பாகுபாடு இல்லாமல் மனித உரிமைகளை அனுபவிக்க ஒவ்வொரு நபருக்கும் உரிமை உண்டு. ஒவ்வொரு நபரும் சட்டத்தின் முன் சமமானவர்கள் மற்றும் பாகுபாடு இல்லாமல் சட்டத்தின் சமமான பாதுகாப்பிற்கு உரிமையுடையவர்கள். பாகுபாடுகளுக்கு எதிராக சமமான மற்றும் பயனுள்ள பாதுகாப்பிற்கு ஒவ்வொரு நபருக்கும் உரிமை உண்டு.

4. தனியுரிமைக்கான உரிமை

தனியுரிமை என்பது தன்னிச்சையான மற்றும் நியாயமற்ற அதிகாரப் பயன்பாட்டிற்கு எதிராக நம்மையும் சமூகத்தையும் பாதுகாக்க முற்படும் ஒரு முக்கிய வழியாகும், நம்மைப் பற்றி அறியக்கூடிய மற்றும் நமக்குச் செய்யக்கூடியவற்றைக் குறைப்பதன் மூலம், கட்டுப்பாட்டைச் செலுத்த விரும்பும் மற்றவர்களிடமிருந்து நம்மைப் பாதுகாப்பதன் மூலம்.

5. சிந்தனை, மதம், கருத்து மற்றும் கருத்து சுதந்திரத்திற்கான உரிமை

ஒவ்வொருவருக்கும் சிந்தனை, மனசாட்சி மற்றும் மத சுதந்திரத்திற்கான உரிமை உண்டு; இந்த உரிமையில் தனது மதம் அல்லது நம்பிக்கை மற்றும் சுதந்திரம், தனியாகவோ அல்லது சமூகத்தில் மற்றவர்களுடன் பொது அல்லது தனிப்பட்ட முறையில், தனது மதம் அல்லது நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்த, வழிபாடு, கற்பித்தல் மற்றும் கடைபிடித்தல் ஆகியவற்றில் சுதந்திரம் அடங்கும்.

6. வேலை செய்யும் உரிமை

வேலை செய்யும் உரிமை என்பது மக்களுக்கு வேலை செய்ய அல்லது உற்பத்தித் தொழிலில் ஈடுபட மனித உரிமை உள்ளது, மேலும் அவ்வாறு செய்வதைத் தடுக்கக் கூடாது.

7. கல்வி உரிமை

கல்வி என்பது அனைவருக்கும் ஒரு அடிப்படை மனித உரிமை மற்றும் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் வாழ்க்கையை சிறப்பாகப் பயன்படுத்துவதற்கு முக்கியமானது.

ஒவ்வொரு நபரும் பாரபட்சமின்றி தரமான கல்வியைப் பெறுவதற்கு உரிமையுடையவர்கள், அதாவது:

ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் கட்டாய இலவச ஆரம்பப் பள்ளிக் கல்வி மேல்நிலைப் பள்ளி (தொழில்நுட்பப் பயிற்சி உட்பட) அனைவருக்கும் கிடைக்க வேண்டும் - இதை இலவசமாக வழங்குவதற்கு மாநிலங்கள் செயல்பட வேண்டும்.

ஒவ்வொருவருக்கும் வாழ்க்கை, சுதந்திரம் மற்றும் தனிப்பட்ட பாதுகாப்பு உரிமை உள்ளது. துன்புறுத்தலில் இருந்து விடுதலை, கல்வி, சுகாதாரம் மற்றும் ஒழுக்கமான வாழ்க்கை நிலைமைகள் அனைத்தும் அடிப்படை மனித உரிமைகள். பிரைம் புரொடக்ஷன் உலகெங்கிலும் உள்ள குடிமக்களின் உரிமைகளுக்காக அர்ப்பணிக்கப்பட்ட பல சிறப்பு நிறுவனங்களுக்கு சேவைகளை வழங்குகிறது. நீங்கள் பகிர இதேபோன்ற செய்தி இருந்தால், இலவச, கட்டாயம் அல்லாத மேற்கோளுக்கு இப்போது Prime Productionஐத் தொடர்பு கொள்ளவும்.

200 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அமெரிக்கா ஸ்தாபிக்கப்பட்டதில் அடிப்படை மனித உரிமைகளின் பாதுகாப்பு ஒரு அடித்தளமாக இருந்தது. அப்போதிருந்து, அமெரிக்க வெளியுறவுக் கொள்கையின் மைய இலக்கு மனித உரிமைகளுக்கான உலகளாவிய பிரகடனத்தில் பொதிந்துள்ள மனித உரிமைகளுக்கான மரியாதையை மேம்படுத்துவதாகும்.

ஜனநாயகத்தை ஆதரிப்பது, மத சுதந்திரம் மற்றும் தொழிலாளர் உரிமைகள் போன்ற அடிப்படை அமெரிக்க மதிப்புகளை ஊக்குவிப்பது மட்டுமல்லாமல், அமெரிக்கா தனது தேசிய நலன்களை

முன்னேற்றக்கூடிய மிகவும் பாதுகாப்பான, நிலையான மற்றும் வளமான உலகளாவிய அரங்கை உருவாக்க உதவுகிறது. கூடுதலாக, ஜனநாயகம் என்பது ஒரு தேசிய நலன், இது மற்ற அனைத்தையும் பாதுகாக்க உதவுகிறது. ஜனநாயக ரீதியில் ஆளும் நாடுகள் அமைதியைப் பாதுகாக்கவும், ஆக்கிரமிப்பைத் தடுக்கவும், திறந்த சந்தைகளை விரிவுபடுத்தவும், பொருளாதார வளர்ச்சியை மேம்படுத்தவும், அமெரிக்க குடிமக்களைப் பாதுகாக்கவும், சர்வதேச பயங்கரவாதம் மற்றும் குற்றங்களை எதிர்த்துப் போராடவும், மனித மற்றும் தொழிலாளர் உரிமைகளை நிலைநிறுத்தவும், மனிதாபிமான நெருக்கடிகள் மற்றும் அகதிகள் ஓட்டங்களைத் தவிர்க்கவும், உலகளாவிய சூழலை மேம்படுத்தவும் அதிக வாய்ப்புள்ளது. மற்றும் மனித ஆரோக்கியத்தை பாதுகாக்கவும்.

இருதரப்பு இராஜதந்திரம், பலதரப்பு நிச்சயதார்த்தம், வெளிநாட்டு உதவி, அறிக்கையிடல் மற்றும் பொது மக்கள் தொடர்பு மற்றும் பொருளாதார தடைகள் உட்பட சுதந்திர நிகழ்ச்சி நிரலை முன்னெடுப்பதற்கு அமெரிக்கா பரந்த அளவிலான கருவிகளைப் பயன்படுத்துகிறது. ஜனநாயகப் பங்காளிகள், சர்வதேச மற்றும் பிராந்திய அமைப்புகள், அரசு சாரா நிறுவனங்கள் மற்றும் சுதந்திரத்தை விரும்புவோருக்கு ஆதரவாக ஈடுபடும் குடிமக்களுடன் வெளியுறவுத்துறை செயல்படுகிறது.

பிரெஞ்சு மனித உரிமைகள்:

மனிதனின் அறியாமை, புறக்கணிப்பு அல்லது உரிமைகளை அலட்சியம் செய்வதுதான் பொதுப் பேரிடர்களுக்கும் அரசாங்கங்களின் ஊழலுக்கும் ஒரே காரணம் என்று நம்பி, தேசிய சட்டமன்றமாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட பிரெஞ்சு மக்களின் பிரதிநிதிகள், ஒரு ஆணித்தரமான பிரகடனத்தை முன்வைக்கத் தீர்மானித்துள்ளனர். மனிதனின் இயற்கையான, பிரிக்க முடியாத மற்றும் புனிதமான உரிமைகள், இந்த அறிவிப்பு, சமூக அமைப்பின் அனைத்து உறுப்பினர்களுக்கும் தொடர்ந்து இருப்பதால், அவர்களின் உரிமைகள் மற்றும் கடமைகளை அவர்களுக்கு தொடர்ந்து நினைவூட்டுகிறது; சட்டமியற்றும் அதிகாரத்தின் செயல்கள் மற்றும் நிறைவேற்று அதிகாரத்தின் செயல்கள் எந்த நேரத்திலும் அனைத்து அரசியல் நிறுவனங்களின் குறிக்கோள்கள் மற்றும் நோக்கங்களுடன் ஒப்பிடப்படலாம் என்பதற்காகவும், மேலும் மரியாதைக்குரியதாகவும், இறுதியாக, குறைகள் குடிமக்கள், இனிமேல் எளிய மற்றும் மறுக்க முடியாத கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, அரசியலமைப்பைப் பராமரிக்க முனைகிறார்கள் மற்றும் அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சியை அதிகரிக்க வேண்டும். எனவே, தேசிய

சட்டமன்றம், மனிதனின் மற்றும் குடிமகனின் பின்வரும் உரிமைகளை உச்சநிலையின் முன்னிலையிலும் அனுசரணையிலும் அங்கீகரித்து அறிவிக்கிறது:

கட்டுரைகள்:

1. ஆண்கள் பிறக்கிறார்கள் மற்றும் சுதந்திரமாகவும் உரிமைகளில் சமமாகவும் இருக்கிறார்கள். சமூக வேறுபாடுகள் பொது நன்மையின் அடிப்படையில் மட்டுமே நிறுவப்படலாம்.

2. அனைத்து அரசியல் சங்கங்களின் நோக்கமும் மனிதனின் இயற்கையான மற்றும் விவரிக்க முடியாத உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதாகும். இந்த உரிமைகள் சுதந்திரம், சொத்து, பாதுகாப்பு மற்றும் ஒடுக்குமுறைக்கு எதிர்ப்பு.

3. அனைத்து இறையாண்மையின் கொள்கையும் அடிப்படையில் தேசத்தில் உள்ளது. தேசத்திலிருந்து நேரடியாகத் தொடராத எந்தவொரு அதிகாரத்தையும் எந்தவொரு அமைப்போ அல்லது தனி நபரோ பயன்படுத்த முடியாது.

4. சுதந்திரம் என்பது யாரையும் காயப்படுத்தாத அனைத்தையும் செய்யும் சுதந்திரத்தில் உள்ளது; எனவே ஒவ்வொரு மனிதனின் இயற்கை உரிமைகளைப் பயன்படுத்துவதற்கு சமூகத்தின் மற்ற உறுப்பினர்களுக்கு அதே உரிமைகளை அனுபவிப்பதை உறுதிப்படுத்தும் வரம்புகள் எதுவும் இல்லை. இந்த வரம்புகள் சட்டத்தால் மட்டுமே தீர்மானிக்கப்படும்.

5. சமூகத்திற்கு தீங்கு விளைவிக்கும் செயல்களை மட்டுமே சட்டம் தடைசெய்யும். சட்டத்தால் தடை செய்யப்படாத எதையும் தடுக்க முடியாது, மேலும் சட்டத்தால் வழங்கப்படாத எதையும் செய்ய யாரும் கட்டாயப்படுத்த முடியாது.

6. சட்டம் என்பது பொது விருப்பத்தின் வெளிப்பாடு. ஒவ்வொரு குடிமகனும் தனிப்பட்ட முறையில் அல்லது அவரது பிரதிநிதி மூலம் அதன் அடித்தளத்தில் பங்கேற்க உரிமை உண்டு. அது பாதுகாக்கும் அல்லது தண்டித்தாலும் அனைவருக்கும் ஒரே மாதிரியாக இருக்க வேண்டும். அனைத்து குடிமக்களும், சட்டத்தின் பார்வையில் சமமாக இருப்பதால், அனைத்து கண்ணியங்களுக்கும், அனைத்து பொது பதவிகள் மற்றும் தொழில்களுக்கும், அவர்களின் திறன்களுக்கு ஏற்ப,

மற்றும் அவர்களின் நற்பண்புகள் மற்றும் திறமைகள் தவிர வேறுபாடின்றி சமமாக தகுதியுடையவர்கள்.

7. வழக்குகள் மற்றும் சட்டத்தால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட படிவங்களின்படி தவிர, எந்தவொரு நபரும் குற்றம் சாட்டப்படவோ, கைது செய்யப்படவோ அல்லது சிறையில் அடைக்கப்படவோ கூடாது. எந்தவொரு தன்னிச்சையான உத்தரவையும் கோருவது, அனுப்புவது, செயல்படுத்துவது அல்லது செயல்படுத்துவதற்கு காரணமாக இருந்தால், தண்டிக்கப்படும். ஆனால் சட்டத்தின் அடிப்படையில் அழைக்கப்பட்ட அல்லது கைது செய்யப்பட்ட எந்தவொரு குடிமகனும் தாமதமின்றி சமர்ப்பிக்க வேண்டும், ஏனெனில் எதிர்ப்பு ஒரு குற்றமாகும்.

8. சட்டமானது கண்டிப்பாகவும் வெளிப்படையாகவும் தேவைப்படும் தண்டனைகளை மட்டுமே வழங்கும், மேலும் குற்றச் செயல்களுக்கு முன் நிறைவேற்றப்பட்ட மற்றும் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட சட்டத்தின் அடிப்படையில் சட்டப்பூர்வமாக வழங்கப்படுமே தவிர, யாரும் தண்டனையை அனுபவிக்க மாட்டார்கள்.

9. குற்றவாளிகள் என்று அறிவிக்கப்படும் வரை அனைத்து நபர்களும் நிரபராதிகளாகத் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருப்பதால், கைது என்பது இன்றியமையாததாகக் கருதப்பட்டால், கைதியின் நபரைப் பாதுகாப்பதற்கு அவசியமில்லாத அனைத்து கடுமைகளும் சட்டத்தால் கடுமையாக ஒடுக்கப்படும்.

10. அவரது மதக் கருத்துக்கள் உட்பட, அவரது கருத்துக்கள் காரணமாக யாரும் கவலைப்படக்கூடாது, அவற்றின் வெளிப்பாடு சட்டத்தால் நிறுவப்பட்ட பொது ஒழுங்கை பாதிக்காது.

11. கருத்துக்கள் மற்றும் கருத்துகளின் இலவச தொடர்பு மனிதனின் உரிமைகளில் மிகவும் மதிப்புமிக்க ஒன்றாகும். ஒவ்வொரு குடிமகனும், அதன்படி, சுதந்திரத்துடன் பேசலாம், எழுதலாம் மற்றும் அச்சிடலாம், ஆனால் சட்டத்தால் வரையறுக்கப்படும் இந்த சுதந்திரத்தின் துஷ்பிரயோகங்களுக்கு பொறுப்பாவார்கள்.

12. மனிதன் மற்றும் குடிமகனின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கு பொது இராணுவப் படைகள் தேவை. எனவே, இந்த சக்திகள் அனைவரின் நலனுக்காக நிறுவப்பட்டவையே தவிர, யாரிடம்

ஒப்படைக்கப்படுகிறதோ அவர்களின் தனிப்பட்ட நன்மைக்காக அல்ல.

13. பொதுப் படைகளைப் பராமரிப்பதற்கும் நிர்வாகச் செலவுக்கும் பொதுவான பங்களிப்பு அவசியம். இது அனைத்து குடிமக்களுக்கும் அவர்களின் வழிவகையில் சமமாக விநியோகிக்கப்பட வேண்டும்.

14. பொதுப் பங்களிப்பின் அவசியம் குறித்து தனிப்பட்ட முறையில் அல்லது அவர்களது பிரதிநிதிகளால் தீர்மானிக்க அனைத்து குடிமக்களுக்கும் உரிமை உண்டு; இதை இலவசமாக வழங்க வேண்டும்; அது எதற்காகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது என்பதை அறிய; மற்றும் வரிகளின் விகிதம், மதிப்பீட்டு முறை மற்றும் வசூல் மற்றும் கால அளவு ஆகியவற்றை நிர்ணயிக்க வேண்டும்.

15. ஒவ்வொரு பொது முகவரிடமும் அவரது நிர்வாகத்தின் கணக்கைக் கோருவதற்கு சமூகத்திற்கு உரிமை உண்டு.

16. சட்டத்தை கடைபிடிப்பது உறுதி செய்யப்படாத, அதிகாரங்கள் பிரிக்கப்படாத ஒரு சமூகத்திற்கு அரசியலமைப்பு இல்லை.

17. சொத்து ஒரு மீற முடியாத மற்றும் புனிதமான உரிமை என்பதால், பொதுத் தேவை, சட்டப்பூர்வமாக தீர்மானிக்கப்பட்டால், அதைத் தெளிவாகக் கோரினால் தவிர, யாரும் அதை இழக்க மாட்டார்கள், பின்னர் உரிமையாளருக்கு முன்பு மற்றும் நியாயமான முறையில் இழப்பீடு வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற நிபந்தனையின் பேரில் மட்டுமே.

இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின் மனித உரிமைகள்:

20 ஆம் நூற்றாண்டின் மனித உரிமைகள் ஆவணங்களின் முன்னோடிகள்:

தனிமனித உரிமைகளை வலியுறுத்தும் ஆவணங்களான, மாக்னா கார்ட்டா (1215), ஆங்கில உரிமைகள் மசோதா (1689), மனிதன் மற்றும் குடிமக்களின் உரிமைகள் பற்றிய பிரெஞ்சு பிரகடனம் (1789), மற்றும் அமெரிக்க அரசியலமைப்பு மற்றும் உரிமைகள் மசோதா (1791) ஆகியவை எழுதப்பட்டவை. இன்றைய மனித உரிமை ஆவணங்கள் பலவற்றின் முன்னோடி. இருப்பினும், இந்த ஆவணங்களில் பல, முதலில் கொள்கையாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டபோது, பெண்கள், நிறமுள்ளவர்கள் மற்றும் சில சமூக, மத, பொருளாதார மற்றும்

அரசியல் குழுக்களின் உறுப்பினர்களைத் தவிர்த்துவிட்டன. ஆயினும் கூட, உலகெங்கிலும் உள்ள ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் சுயநிர்ணய உரிமையை வலியுறுத்தும் புரட்சிகளை ஆதரிக்க இந்த ஆவணங்கள் வெளிப்படுத்தும் கொள்கைகளை வரைந்துள்ளனர்.

19 ஆம் நூற்றாண்டில் அடிமை வர்த்தகத்தை தடை செய்வதற்கும் போரின் கொடூரத்தை மட்டுப்படுத்துவதற்கும் மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகள் முதன்மையான உதாரணங்கள். 1919 ஆம் ஆண்டில், நாடுகள் சர்வதேச தொழிலாளர் அமைப்பை (ILO) நிறுவியது, அவர்களின் உரிமைகள், அவர்களின் உடல்நலம் மற்றும் பாதுகாப்பு உட்பட தொழிலாளர்களைப் பாதுகாக்கும் ஒப்பந்தங்களை மேற்பார்வையிட்டன.

மனித உரிமைகளின் உலகளாவிய பிரகடனம்:

ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் உறுப்பு நாடுகள் அனைவரின் மனித உரிமைகளுக்கும் மதிப்பளிப்பதாக உறுதியளித்தன. இந்த இலக்கை முன்னெடுப்பதற்காக, ஐநா மனித உரிமைகள் ஆணையத்தை நிறுவியது மற்றும் சாசனத்தில் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்களின் அர்த்தத்தை உச்சரிக்கும் ஆவணத்தை உருவாக்கும் பணியை அது சுமத்தியது. எலினோர் ரூஸ்வெல்ட்டின் வலிமையான தலைமையால் வழிநடத்தப்பட்ட ஆணையம், உலகின் கவனத்தை ஈர்த்தது.

டிசம்பர் 10, 1948 இல், மனித உரிமைகளுக்கான உலகளாவிய பிரகடனம் (UDHR) ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் 56 உறுப்பினர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. எட்டு நாடுகள் வாக்கெடுப்பில் கலந்துகொள்ளாமல் இருக்கத் தீர்மானித்த போதிலும், வாக்கெடுப்பு ஒருமனதாக இருந்தது.

UDHR, பொதுவாக சர்வதேச மேக்னா கார்ட்டா என குறிப்பிடப்படுகிறது, ஐக்கிய நாடுகளின் சாசனத்தால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சர்வதேச சட்டத்தில் புரட்சியை விரிவுபடுத்தியது - அதாவது, ஒரு அரசாங்கம் தனது சொந்த குடிமக்களை எவ்வாறு நடத்துகிறது என்பது இப்போது சட்டபூர்வமான சர்வதேச அக்கறை, மற்றும் வெறுமனே உள்நாட்டில் அல்ல. பிரச்சினை. அனைத்து உரிமைகளும் ஒன்றுக்கொன்று சார்ந்தவை மற்றும் பிரிக்க முடியாதவை என்று அது கூறுகிறது.

மனித உரிமைகள் உடன்படிக்கைகள்:

UDHR ஐச் செயல்படுத்துவதற்கான வழிமுறைகளை நிறுவும் குறிக்கோளுடன், மனித உரிமைகளுக்கான UN ஆணையம் இரண்டு ஒப்பந்தங்களை உருவாக்கத் தொடங்கியது: சர்வதேச சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் (ICCPR) மற்றும் அதன் விருப்ப நெறிமுறை

மற்றும் பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாச்சார உரிமைகள் மீதான சர்வதேச உடன்படிக்கை (ICESCR). உலகளாவிய பிரகடனத்துடன் சேர்ந்து, அவை பொதுவாக மனித உரிமைகளுக்கான சர்வதேச மசோதா என்று குறிப்பிடப்படுகின்றன. வாழ்வதற்கான உரிமை, பேச்சு சுதந்திரம், மதம் மற்றும் வாக்களிக்கும் உரிமை போன்ற பிரச்சினைகளில் ICCPR கவனம் செலுத்துகிறது. ICESCR உணவு, கல்வி, சுகாதாரம் மற்றும் தங்குமிடம் போன்ற பிரச்சினைகளில் கவனம் செலுத்துகிறது. இரண்டு உடன்படிக்கைகளும் அனைத்து நபர்களுக்கும் உரிமைகள் நீட்டிக்கப்படும் மற்றும் பாகுபாட்டைத் தடுக்கின்றன.

1997 வரை, 130 க்கும் மேற்பட்ட நாடுகள் இந்த உடன்படிக்கைகளை அங்கீகரித்துள்ளன. எவ்வாறாயினும், அமெரிக்கா ICCPR ஐ மட்டுமே அங்கீகரித்துள்ளது, மேலும் பல முன்பதிவுகள் அல்லது முறையான விதிவிலக்குகளுடன் கூட அதன் முழு இணக்கத்திற்கு ஒப்புதல் அளித்துள்ளது.

அடுத்தடுத்த மனித உரிமைகள் ஆவணங்கள்:

சர்வதேச மனித உரிமைகள் மசோதாவில் உள்ள உடன்படிக்கைகளுக்கு மேலதிகமாக, ஐக்கிய நாடுகள் சபை மனித உரிமைகளை மேலும் விரிவுபடுத்தும் 20 க்கும் மேற்பட்ட முக்கிய ஒப்பந்தங்களை ஏற்றுக்கொண்டது. சித்திரவதை மற்றும் இனப்படுகொலை போன்ற குறிப்பிட்ட துஷ்பிரயோகங்களைத் தடுப்பதற்கும் தடைசெய்வதற்கும் குறிப்பாக அகதிகள் (அகதிகளின் நிலை தொடர்பான மாநாடு, 1951), பெண்கள் (பெண்களுக்கு எதிரான அனைத்து வகையான பாகுபாடுகளையும் அகற்றுவதற்கான மாநாடு, 1979) போன்ற பாதிக்கப்படக்கூடிய மக்களைப் பாதுகாப்பதற்கான மரபுகள் இதில் அடங்கும்.), மற்றும் குழந்தைகள் (குழந்தைகளின் உரிமைகள் மாநாடு, 1989). 1997 ஆம் ஆண்டு வரை, அமெரிக்கா இந்த மரபுகளை மட்டுமே அங்கீகரித்துள்ளது:

- அனைத்து வகையான இனப் பாகுபாடுகளையும் நீக்குவதற்கான மாநாடு
- இனப்படுகொலை குற்றத்தைத் தடுத்தல் மற்றும் தண்டனை பற்றிய மாநாடு
- பெண்களின் அரசியல் உரிமைகளுக்கான மாநாடு
- 1926 ஆம் ஆண்டு அடிமைமுறை மாநாடு
- சித்திரவதை மற்றும் பிற கொடூரமான, மனிதாபிமானமற்ற அல்லது இழிவான சிகிச்சை அல்லது தண்டனைக்கு எதிரான மாநாடு

ஐரோப்பா, அமெரிக்கா மற்றும் ஆப்பிரிக்காவில், மனித உரிமைகளின் பாதுகாப்பு மற்றும் மேம்பாட்டிற்கான பிராந்திய

ஆவணங்கள் சர்வதேச மனித உரிமைகள் மசோதாவை விரிவுபடுத்துகின்றன.

உதாரணமாக, ஆப்பிரிக்க நாடுகள் மனித உரிமைகள் மற்றும் மக்கள் உரிமைகள் (1981) தங்கள் சொந்த சாசனத்தை உருவாக்கியுள்ளன, மேலும் முஸ்லிம் நாடுகள் இஸ்லாத்தில் மனித உரிமைகள் குறித்த கெய்ரோ பிரகடனத்தை (1990) உருவாக்கியுள்ளன.

1989 முதல் கிழக்கு ஐரோப்பா, ஆபிரிக்கா மற்றும் லத்தீன் அமெரிக்காவில் ஏற்பட்ட வியத்தகு மாற்றங்கள் மனித உரிமைகளுக்கு மதிப்பளிப்பதற்கான தேவையை சக்திவாய்ந்த முறையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளன. சீனா, கொரியா மற்றும் பிற ஆசிய நாடுகளில் உள்ள பிரபலமான இயக்கங்கள் இந்தக் கொள்கைகளுக்கு இதேபோன்ற உறுதிப்பாட்டை வெளிப்படுத்துகின்றன.

UNIT II

இனப்படுகொலை:

இனப்படுகொலை என்ற சொல்லின் தோற்றம்:

"இனப்படுகொலை" என்ற வார்த்தை 1944 க்கு முன்பு இல்லை. இது ரபேல் லெம்கின் (1900-1959) என்ற போலிஷ்-யூத வழக்கறிஞரால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு குறிப்பிட்ட வார்த்தையாகும், அவர் ஹோலோகாஸ்டின் போது திட்டமிட்ட கொலைகளை நாஜி கொள்கைகளை விவரிக்க முயன்றார். ஐரோப்பிய யூதர்கள். அவர் இனப்படுகொலை என்ற சொல்லை, இனம் அல்லது பழங்குடியினருக்கான கிரேக்க வார்த்தையிலிருந்து, கொலைக்கான லத்தீன் வார்த்தையிலிருந்து -cide உடன் இணைத்து, genocide என்ற வார்த்தையை உருவாக்கினார்.

"இனப்படுகொலை" என்ற சொல்:

"இனப்படுகொலை" என்ற சொல் 1944 க்கு முன் இல்லை. இது ஒரு குறிப்பிட்ட சொல், குழுவின் இருப்பை அழிக்கும் நோக்கத்துடன் குழுக்களுக்கு எதிராக செய்யப்படும் வன்முறைக் குற்றங்களைக் குறிக்கிறது. மனித உரிமைகள், அமெரிக்க உரிமைகள் மசோதா அல்லது 1948 ஐக்கிய நாடுகளின் மனித உரிமைகள் உலகளாவிய பிரகடனத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளபடி, தனிநபர்களின் உரிமைகளைப் பற்றியது.

1944 ஆம் ஆண்டில், போலந்து யூத வழக்கறிஞர் ரஃபேல் லெம்கின் (1900-1959) "இனப்படுகொலை" என்ற வார்த்தையை ஐரோப்பிய யூதர்களின் வெகுஜன படுகொலை உட்பட தேசிய மற்றும் இனக்குழுக்களை முறையாக அழிக்கும் நாஜி கொள்கைகளை ஆவணப்படுத்தினார். இனம் அல்லது பழங்குடி என்பதற்கான கிரேக்க வார்த்தையிலிருந்து -சிட், கொலைக்கான லத்தீன் வார்த்தையிலிருந்து ஜெனோ-வை இணைத்து அவர் இந்த வார்த்தையை உருவாக்கினார். "அதன் நவீன வளர்ச்சியில் ஒரு பழைய நடைமுறை" என்று லெம்கின் குறிப்பிட்டார், "இனப்படுகொலை என்பது தேசிய குழுக்களின் வாழ்க்கையின் அத்தியாவசிய அடித்தளங்களை அழிப்பதை நோக்கமாகக் கொண்ட வெவ்வேறு செயல்களின் ஒருங்கிணைந்த

திட்டம், குழுக்களையே அழித்தொழிக்கும் நோக்கத்துடன்" என்று வரையறுத்தார். அடுத்த ஆண்டு, ஜேர்மனியில் உள்ள நியூரம்பெர்க்கில் நடைபெற்ற சர்வதேச இராணுவ தீர்ப்பாயம், உயர்மட்ட நாஜிக்கள் மீது "மனிதகுலத்திற்கு எதிரான குற்றங்கள்" என்று குற்றம் சாட்டியது. "இனப்படுகொலை" என்ற வார்த்தை குற்றப்பத்திரிகையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது, ஆனால் ஒரு விளக்கமாக, சட்டப்பூர்வமாக அல்ல.

இனப்படுகொலை என்பது சர்வதேச அளவில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒரு குற்றமாகும், அங்கு ஒரு தேசிய, இன, இன அல்லது மதக் குழுவை முழுமையாகவோ அல்லது பகுதியாகவோ அழிக்கும் நோக்கத்துடன் செயல்கள் செய்யப்படுகின்றன. இந்த செயல்கள் ஐந்து வகைகளாகும்:

- குழு உறுப்பினர்களைக் கொல்வது
- குழுவின் உறுப்பினர்களுக்கு கடுமையான உடல் அல்லது மன பாதிப்பை ஏற்படுத்துதல்
- முழு அல்லது பகுதியாக அதன் உடல் அழிவைக் கொண்டு வர கணக்கிடப்பட்ட வாழ்க்கையின் குழு நிலைமைகளை வேண்டுமென்றே செலுத்துதல்
- குழுவின்குள் பிறப்புகளைத் தடுக்கும் நோக்கத்துடன் நடவடிக்கைகளைத் திணித்தல்
- குழுவின் குழந்தைகளை வலுக்கட்டாயமாக மற்றொரு குழுவின்கு மாற்றுதல்

இனப்படுகொலையின் குறிப்பிட்ட வரையறையின் கீழ் வராத பல கடுமையான, வன்முறைக் குற்றங்கள் உள்ளன. மனித குலத்திற்கு எதிரான குற்றங்கள், போர்க்குற்றங்கள், இன அழிப்பு மற்றும் வெகுஜன கொலைகள் ஆகியவை அடங்கும்.

இனப்படுகொலை ஒரு சர்வதேச குற்றமாக:

டிசம்பர் 9, 1948 இல், இனப்படுகொலை குற்றத்தைத் தடுக்கும் மற்றும் தண்டனைக்கான ஒப்பந்தம் என அழைக்கப்படும் எழுதப்பட்ட சர்வதேச ஒப்பந்தத்திற்கு ஐக்கிய நாடுகள் சபை ஒப்புதல் அளித்தது. இந்த மாநாடு இனப்படுகொலையை ஒரு சர்வதேச குற்றமாக நிறுவியது, அதில் கையெழுத்திட்ட நாடுகள் "தடுக்கவும் தண்டிக்கவும்" மேற்கொள்கின்றன. இனப்படுகொலையைத் தடுப்பது, மாநாட்டின் மற்ற முக்கியக் கடமையானது, நாடுகள், நிறுவனங்கள் மற்றும் தனிநபர்கள் தொடர்ந்து எதிர்கொள்ளும் சவாலாகவே உள்ளது.

1948 இனப்படுகொலை குற்றத்தைத் தடுத்தல் மற்றும் தண்டிப்பது தொடர்பான மாநாட்டில் (இனப்படுகொலை மாநாடு)

கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளபடி, ஒரு குறிப்பிட்ட தேசிய, இன, இன அல்லது மதக் குழுவின் உறுப்பினர்களுக்கு எதிராக அரசு அல்லது அரசு அல்லாதவர்கள் கடுமையான குற்றங்களைச் செய்யும் போது இனப்படுகொலை நிகழ்கிறது. குழுவை அழிக்கும் நோக்கம். இனப்படுகொலை என்பது மனித குலத்திற்கு எதிரான மிகக் கடுமையான குற்றங்களில் ஒன்றாகும். "இனப்படுகொலை" என்ற வார்த்தையை முதன்முதலில் உருவாக்கிய ரஃபேல் லெம்கின், இனப்படுகொலை மாநாட்டை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு அரசாங்கங்கள் வழிவகுத்தது, இனப்படுகொலை என்பது இந்த குழுக்களின் அடிப்படை "இருப்பு மற்றும் சர்வதேச சமூகத்தின் சுதந்திர உறுப்பினர்களாக உருவாகும் உரிமையை" மீறுவதாக வகைப்படுத்தியது.

இனப்படுகொலையைத் தடுப்பதற்கான கடமை என்பது, உத்தியோகபூர்வ அதிகாரத்தின் கீழ் செயல்படும் எவரும் இனப்படுகொலையை உருவாக்கும் செயல்களைச் செய்யாமல் இருப்பதை மாநிலங்கள் உறுதி செய்ய வேண்டும் என்பதாகும்.

அரசின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள பகுதிகளில் தனியார் நபர்கள் செய்யும் இனப்படுகொலைச் செயல்களால் பாதிக்கப்படும் மக்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய கடப்பாடு மாநிலங்களுக்கும் உள்ளது. இனப்படுகொலைக்கு எதிராக மக்களைப் பாதுகாக்கும் கடமை அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டில் இல்லாத தனியார் (அரசு சாராத) நபர்களுக்கும் நீட்டிக்கப்படலாம், குறிப்பாக அவர்கள் பிரதேசத்தைக் கட்டுப்படுத்தினால்.

இனப்படுகொலையைத் தடுப்பதற்கான கடப்பாட்டை திறம்பட நிறைவேற்றுவதற்காக, மாநிலங்கள் (1) இனப்படுகொலையின் அபாயம் வெளிப்படும்போது அதைக் கண்டறியக்கூடிய நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும் மற்றும் (2) ஒரு ஆபத்து கண்டறியப்பட்டவுடன், அதன் இருப்புக்கு பதிலளிக்க வேண்டும். அதைத் தணிக்க நடவடிக்கை எடுப்பதன் மூலம் ஆபத்து.

சர்வதேச நீதிமன்றம் இந்தக் கடமைகளை விரிவாகக் கூறியுள்ளது. இனப்படுகொலை குற்றத்தைத் தடுத்தல் மற்றும் தண்டனை வழங்குதல் தொடர்பான மாநாட்டின் பயன்பாடு தொடர்பான வழக்கில், இனப்படுகொலைக்கான ஆபத்து கண்டறியப்பட்டவுடன், அது நடைபெறாமல் தடுக்க நியாயமான முறையில் கிடைக்கக்கூடிய அனைத்து வழிகளையும் பயன்படுத்த வேண்டிய கடப்பாடு மாநிலங்களுக்கு உள்ளது என்று கூறியுள்ளது.

இனப்படுகொலையைத் தடுப்பதற்கான கடமையின் இரு அம்சங்களையும் நிறைவேற்றுவதற்கு மாநிலங்களுக்கு உதவுவதை இந்தக் கையேடு நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. இனப்படுகொலை மாநாட்டால் பாதுகாக்கப்பட்ட அடையாளங்கள் (தேசிய, இன, இன அல்லது மதக் குழுக்கள், இங்கு "குறிப்பிட்ட குழுவின் உறுப்பினர்கள்" எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றன).

மனித உரிமைகளின் உலகளாவிய பிரகடனம்:

மனித உரிமைகளின் உலகளாவிய பிரகடனம் (UDHR) மனித உரிமைகளின் வரலாற்றில் ஒரு மைல்கல் ஆவணமாகும். உலகின் அனைத்துப் பகுதிகளிலிருந்தும் வெவ்வேறு சட்ட மற்றும் கலாச்சார பின்னணிகளைக் கொண்ட பிரதிநிதிகளால் வரைவு செய்யப்பட்ட இந்த பிரகடனம் 10 டிசம்பர் 1948 அன்று பாரிஸில் ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுச் சபையால் (பொதுச் சபை தீர்மானம் 217 A) அனைத்து மக்களுக்கும் மற்றும் அனைவருக்கும் சாதனைகளின் பொதுவான தரமாக அறிவிக்கப்பட்டது. நாடுகள். இது முதன்முறையாக, அடிப்படை மனித உரிமைகள் உலகளவில் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்றும், 500க்கும் மேற்பட்ட மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. UDHR ஆனது உலகளாவிய மற்றும் பிராந்திய மட்டங்களில் நிரந்தர அடிப்படையில் இன்று பயன்படுத்தப்படும் எழுபதுக்கும் மேற்பட்ட மனித உரிமைகள் உடன்படிக்கைகளை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு உத்வேகம் அளித்து, வழி வகுத்ததாக பரவலாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது (அனைத்தும் அவற்றின் முன்னுரைகளில் அது பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன).

முன்னுரை:

- அதேசமயம் மனித குடும்பத்தின் அனைத்து உறுப்பினர்களின் உள்ளார்ந்த கண்ணியம் மற்றும் சமமான மற்றும் பிரிக்க முடியாத உரிமைகளை அங்கீகரிப்பது உலகில் சுதந்திரம், நீதி மற்றும் அமைதிக்கான அடித்தளமாகும்,
- அதேசமயம், மனித உரிமைகளை புறக்கணிப்பதும், அவமதிப்பதும் மனித குலத்தின் மனசாட்சியை சீற்றம் கொண்ட காட்டுமிராண்டித்தனமான செயல்களில் விளைந்துள்ளது, மேலும் மனிதர்கள் பேச்சு சுதந்திரம் மற்றும் நம்பிக்கை மற்றும் பயம் மற்றும் தேவையிலிருந்து சுதந்திரம் ஆகியவற்றை அனுபவிக்கும் உலகத்தின்

வருகை மிக உயர்ந்ததாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. பொது மக்களின் விருப்பம்,

- அதேசமயம், கொடுங்கோன்மை மற்றும் அடக்குமுறைக்கு எதிரான கிளர்ச்சிக்கு கடைசி முயற்சியாக மனிதன் கட்டாயப்படுத்தப்படாமல் இருக்க வேண்டுமானால், மனித உரிமைகள் சட்டத்தின் ஆட்சியால் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்.

- நாடுகளுக்கிடையிலான நட்புறவு உறவுகளை மேம்படுத்துவது இன்றியமையாததாக இருந்தாலும்,

- ஐக்கிய நாடுகளின் மக்கள் சாசனத்தில் அடிப்படை மனித உரிமைகள், மனித மனிதனின் கண்ணியம் மற்றும் மதிப்பு மற்றும் ஆண்கள் மற்றும் பெண்களின் சம உரிமைகள் ஆகியவற்றில் தங்கள் நம்பிக்கையை மீண்டும் உறுதிப்படுத்தியுள்ளனர் மற்றும் சமூக முன்னேற்றம் மற்றும் சிறந்த வாழ்க்கைத் தரங்களை மேம்படுத்துவதில் உறுதியாக உள்ளனர். அதிக சுதந்திரத்தில்,

- ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் ஒத்துழைப்புடன், மனித உரிமைகள் மற்றும் அடிப்படை சுதந்திரங்களுக்கு உலகளாவிய மரியாதை மற்றும் கடைபிடிப்பை மேம்படுத்துவதற்கு உறுப்பு நாடுகள் உறுதியளித்துள்ள நிலையில்,

- இந்த உறுதிமொழியை முழுமையாக நிறைவேற்றுவதற்கு, இந்த உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்களைப் பற்றிய பொதுவான புரிதல் மிகவும் முக்கியமானது.

இப்போது, எனவே, பொதுக்குழு, இந்த உலகளாவிய மனித உரிமைகள் பிரகடனத்தை அனைத்து மக்களுக்கும் மற்றும் அனைத்து நாடுகளுக்கும் ஒரு பொதுவான சாதனையாக அறிவிக்கிறது, இதன் முடிவில், ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் சமூகத்தின் ஒவ்வொரு உறுப்பும், இந்த பிரகடனத்தை தொடர்ந்து மனதில் வைத்து, கற்பித்தல் மற்றும் கல்வி மூலம் இவற்றை மதிக்க வேண்டும். உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்கள் மற்றும் முற்போக்கான நடவடிக்கைகள் மூலம், தேசிய மற்றும் சர்வதேச, அவர்களின் உலகளாவிய மற்றும் பயனுள்ள அங்கீகாரம் மற்றும் கடைபிடிக்கப்படுவதற்கு, உறுப்பு நாடுகளின் மக்களிடையேயும் மற்றும் அவர்களின் அதிகார எல்லைக்குட்பட்ட பிரதேசங்களின் மக்களிடையேயும்.

கட்டுரை 1:

எல்லா மனிதர்களும் சுதந்திரமாகவும் கண்ணியத்திலும் உரிமைகளிலும் சமமாகப் பிறந்தவர்கள். அவர்கள் பகுத்தறிவும் மனசாட்சியும் கொண்டவர்கள் மற்றும் சகோதரத்துவ உணர்வோடு ஒருவருக்கொருவர் செயல்பட வேண்டும்.

கட்டுரை 2:

இனம், நிறம், பாலினம், மொழி, மதம், அரசியல் அல்லது பிற கருத்து, தேசிய அல்லது சமூக தோற்றம், சொத்து, பிறப்பு அல்லது பிற அந்தஸ்து போன்ற எந்த வகையிலும் வேறுபாடு இல்லாமல், இந்த பிரகடனத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அனைத்து உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்களுக்கு அனைவருக்கும் உரிமை உண்டு. மேலும், ஒரு நபர் சுதந்திரமாக, நம்பிக்கையாக, சுயராஜ்யமற்றதாக அல்லது இறையாண்மையின் வேறு எந்த வரம்புக்கு உட்பட்டவராக இருந்தாலும், அந்த நாட்டின் அல்லது பிரதேசத்தின் அரசியல், அதிகார வரம்பு அல்லது சர்வதேச அந்தஸ்து ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் எந்த வேறுபாடும் செய்யப்படக்கூடாது.

கட்டுரை 3:

ஒவ்வொருவருக்கும் வாழ்வதற்கும், சுதந்திரம் பெறுவதற்கும், பாதுகாப்பதற்கும் உரிமை உண்டு.

கட்டுரை 4:

யாரும் அடிமைத்தனத்திலோ அல்லது அடிமைத்தனத்திலோ நடத்தப்படக்கூடாது; அடிமைத்தனம் மற்றும் அடிமை வியாபாரம் அனைத்து வடிவங்களிலும் தடை செய்யப்பட வேண்டும்.

கட்டுரை 5:

யாரும் சித்திரவதை அல்லது கொடூரமான, மனிதாபிமானமற்ற அல்லது இழிவான நடத்தை அல்லது தண்டனைக்கு உட்படுத்தப்படக்கூடாது.

கட்டுரை 6:

சட்டத்தின் முன் ஒரு நபராக எல்லா இடங்களிலும் அங்கீகரிக்க அனைவருக்கும் உரிமை உண்டு.

கட்டுரை 7:

சட்டத்தின் முன் அனைவரும் சமம் மற்றும் எந்த பாகுபாடும் இல்லாமல் சட்டத்தின் சமமான பாதுகாப்பிற்கு உரிமையுண்டு. இந்த

பிரகடனத்தை மீறும் எந்தவொரு பாகுபாடுக்கும் எதிராகவும், அத்தகைய பாகுபாட்டிற்கான தூண்டுதலுக்கு எதிராகவும் அனைவருக்கும் சமமான பாதுகாப்பிற்கு உரிமை உண்டு.

கட்டுரை 8:

அரசியலமைப்பு அல்லது சட்டத்தால் வழங்கப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகளை மீறும் செயல்களுக்கு திறமையான தேசிய தீர்ப்பாயங்களால் பயனுள்ள தீர்வுக்கான உரிமை அனைவருக்கும் உள்ளது.

கட்டுரை 9:

எவரும் தன்னிச்சையான கைது, தடுப்புக்காவல் அல்லது நாடுகடத்தலுக்கு உட்படுத்தப்படக்கூடாது.

கட்டுரை 10:

ஒவ்வொருவருக்கும் அவரது உரிமைகள் மற்றும் கடமைகள் மற்றும் அவருக்கு எதிரான எந்தவொரு கிரிமினல் குற்றச்சாட்டையும் தீர்மானிப்பதில், ஒரு சுயாதீனமான மற்றும் பாரபட்சமற்ற நீதிமன்றத்தால் நியாயமான மற்றும் பொது விசாரணைக்கு முழு சம உரிமை உள்ளது.

கட்டுரை 11:

தண்டனைக் குற்றத்திற்காக குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஒவ்வொருவருக்கும் பொது விசாரணையில் சட்டத்தின்படி குற்றவாளி என்று நிரூபிக்கப்படும் வரை நிரபராதி என்று கருதப்படுவதற்கு உரிமை உண்டு.

தேசிய அல்லது சர்வதேச சட்டத்தின் கீழ், அது நிறைவேற்றப்பட்ட நேரத்தில், தண்டனைக் குற்றமாக அமையாத எந்தவொரு செயல் அல்லது தவறின் காரணமாக, எந்தவொரு தண்டனைக் குற்றத்திற்கும் யாரும் குற்றவாளியாகக் கருதப்பட மாட்டார்கள். தண்டனைக் குற்றம் செய்யப்பட்ட நேரத்தில் பொருந்திய தண்டனையை விட அதிக தண்டனை விதிக்கப்படாது.

கட்டுரை 12:

எவரும் அவரது தனியுரிமை, குடும்பம், வீடு அல்லது கடிதப் பரிமாற்றம் ஆகியவற்றில் தன்னிச்சையான குறுக்கீடு அல்லது அவரது மரியாதை மற்றும் நற்பெயர் மீதான தாக்குதல்களுக்கு உட்படுத்தப்பட மாட்டார்கள். அத்தகைய தலையீடு அல்லது தாக்குதல்களுக்கு எதிராக சட்டத்தின் பாதுகாப்பிற்கு அனைவருக்கும் உரிமை உண்டு.

கட்டுரை 13:

ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் எல்லைக்குள் நடமாடுவதற்கும் வசிக்கும் சுதந்திரத்திற்கும் அனைவருக்கும் உரிமை உண்டு. ஒவ்வொருவருக்கும் சொந்த நாடு உட்பட எந்த நாட்டையும் விட்டு வெளியேறவும், தனது நாட்டுக்கு திரும்பவும் உரிமை உண்டு.

கட்டுரை 14:

துன்புறுத்தலில் இருந்து மற்ற நாடுகளில் புகலிடம் தேடவும் அனுபவிக்கவும் அனைவருக்கும் உரிமை உண்டு. அரசியல் சாராத குற்றங்கள் அல்லது ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் நோக்கங்கள் மற்றும் கொள்கைகளுக்கு முரணான செயல்களில் இருந்து உண்மையாக எழும் வழக்குகளில் இந்த உரிமை பயன்படுத்தப்படக்கூடாது.

கட்டுரை 15:

ஒவ்வொருவருக்கும் தேசிய உரிமை உண்டு. எவரும் தன்னிச்சையாக அவரது தேசியத்தை இழக்கவோ அல்லது அவரது தேசியத்தை மாற்றுவதற்கான உரிமையை மறுக்கவோ கூடாது.

கட்டுரை 16:

முழு வயதுடைய ஆண்களும் பெண்களும், இனம், தேசியம் அல்லது மதம் காரணமாக எந்த வரம்பும் இல்லாமல், திருமணம் செய்துகொண்டு குடும்பம் நடத்த உரிமை உண்டு. திருமணத்தின் போது, திருமணத்தின் போது மற்றும் அது கலைக்கப்படும்போது அவர்கள் சம உரிமைகளைப் பெறுவதற்கு உரிமையுடையவர்கள்.

உத்தேசித்திருக்கும் வாழ்க்கைத் துணைகளின் இலவச மற்றும் முழு சம்மதத்துடன் மட்டுமே திருமணம் செய்து கொள்ளப்படும். குடும்பம் என்பது சமூகத்தின் இயற்கையான மற்றும் அடிப்படையான குழு அலகு மற்றும் சமூகம் மற்றும் மாநிலத்தின் பாதுகாப்பிற்கு உரிமை உண்டு.

கட்டுரை 17:

ஒவ்வொருவருக்கும் தனியாகவும் மற்றவர்களுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து சொத்து வைத்திருக்கவும் உரிமை உண்டு. எவருடைய சொத்தையும் தன்னிச்சையாகப் பறிக்கக் கூடாது.

கட்டுரை 18:

ஒவ்வொருவருக்கும் சிந்தனை, மனசாட்சி மற்றும் மத சுதந்திரத்திற்கான உரிமை உண்டு; இந்த உரிமையானது தனது மதம் அல்லது நம்பிக்கையை மாற்றுவதற்கான சுதந்திரத்தையும், தனியாகவோ அல்லது மற்றவர்களுடன் சமூகமாகவோ, பொது அல்லது தனிப்பட்டதாகவோ, தனது மதம் அல்லது நம்பிக்கையை கற்பித்தல், நடைமுறைப்படுத்துதல், வழிபாடு மற்றும் கடைபிடித்தல் ஆகியவற்றில் வெளிப்படுத்தும் சுதந்திரத்தையும் உள்ளடக்கியது.

கட்டுரை 19:

கருத்து சுதந்திரம் மற்றும் கருத்து சுதந்திரம் அனைவருக்கும் உள்ளது; இந்த உரிமையானது, எந்த ஒரு ஊடகத்தின் மூலமாகவும், எல்லைகளைப் பொருட்படுத்தாமல், குறுக்கீடு இல்லாமல் கருத்துக்களை வைத்திருப்பதற்கும், தகவல்களைப் பெறுவதற்கும் மற்றும் வழங்குவதற்குமான சுதந்திரத்தையும் உள்ளடக்கியது.

கட்டுரை 20:

அமைதியான முறையில் ஒன்றுகூடுவதற்கும், ஒன்றுகூடுவதற்கும் அனைவருக்கும் உரிமை உண்டு. யாரும் சங்கத்தில் இருக்க வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்த முடியாது.

கட்டுரை 21:

ஒவ்வொருவருக்கும் தனது நாட்டின் அரசாங்கத்தில் நேரடியாகவோ அல்லது சுதந்திரமாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் மூலமாகவோ பங்குகொள்ள உரிமை உண்டு.

ஒவ்வொருவருக்கும் அவரவர் நாட்டில் பொது சேவையில் சம உரிமை உண்டு.

மக்களின் விருப்பமே அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தின் அடிப்படையாக இருக்கும்; இது குறிப்பிட்ட கால மற்றும் உண்மையான தேர்தல்களில் வெளிப்படுத்தப்படும், இது உலகளாவிய மற்றும் சமமான வாக்குரிமை மூலம் மற்றும் இரகசிய வாக்கெடுப்பு அல்லது அதற்கு சமமான இலவச வாக்களிப்பு நடைமுறைகள் மூலம் நடத்தப்படும்.

கட்டுரை 22:

சமூகத்தின் உறுப்பினராக உள்ள அனைவருக்கும், சமூகப் பாதுகாப்பிற்கான உரிமை உள்ளது மற்றும் தேசிய முயற்சி மற்றும் சர்வதேச ஒத்துழைப்பு மற்றும் ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் அமைப்பு மற்றும் வளங்களுக்கு ஏற்ப, பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாச்சார உரிமைகளை உணர உரிமை உள்ளது. அவரது கண்ணியம் மற்றும் அவரது ஆளுமையின் இலவச வளர்ச்சி.

கட்டுரை 23:

• ஒவ்வொருவருக்கும் வேலை செய்வதற்கும், சுதந்திரமான வேலைவாய்ப்பைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கும், நியாயமான மற்றும் சாதகமான வேலை நிலைமைகள் மற்றும் வேலையின்மையிலிருந்து பாதுகாப்பதற்கும் உரிமை உள்ளது.

• எந்த பாகுபாடும் இல்லாமல் அனைவருக்கும் சம வேலைக்கு சம ஊதியம் பெற உரிமை உண்டு.

• பணிபுரியும் ஒவ்வொருவருக்கும் நியாயமான மற்றும் சாதகமான ஊதியம் பெற உரிமை உண்டு, தனக்கும் தனது குடும்பத்திற்கும் மனித கண்ணியத்திற்கு தகுதியான இருப்பை உறுதிசெய்து, தேவைப்பட்டால், பிற சமூகப் பாதுகாப்பின் மூலம் கூடுதலாக வழங்கப்படுகிறது.

• ஒவ்வொருவருக்கும் தனது நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்காக தொழிற்சங்கங்களை உருவாக்குவதற்கும் அதில் சேருவதற்கும் உரிமை உண்டு.

கட்டுரை 24:

வேலை நேரத்தின் நியாயமான வரம்பு மற்றும் ஊதியத்துடன் கூடிய கால விடுமுறைகள் உட்பட அனைவருக்கும் ஓய்வு மற்றும் ஓய்வுக்கான உரிமை உள்ளது.

கட்டுரை 25:

உணவு, உடை, வீடு மற்றும் மருத்துவம் மற்றும் தேவையான சமூக சேவைகள் மற்றும் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம், நோய்வாய்ப்பட்டால் பாதுகாப்புக்கான உரிமை உட்பட தனக்கும் தன் குடும்பத்துக்கும் ஆரோக்கியம் மற்றும் நல்வாழ்வுக்குப் போதுமான வாழ்க்கைத் தரத்திற்கு ஒவ்வொருவருக்கும் உரிமை உண்டு. , இயலாமை, விதவை, முதுமை அல்லது அவரது கட்டுப்பாட்டிற்கு அப்பாற்பட்ட சூழ்நிலைகளில் வாழ்வாதாரமின்மை.

தாய்மை மற்றும் குழந்தைப் பருவம் சிறப்பு கவனிப்பு மற்றும் உதவிக்கு உரிமை உண்டு. அனைத்து குழந்தைகளும், திருமணத்தில் பிறந்தாலும் சரி, திருமணத்திற்கு வெளியே பிறந்தாலும் சரி, அதே சமூக பாதுகாப்பை அனுபவிக்க வேண்டும்.

கட்டுரை 26:

அனைவருக்கும் கல்வி உரிமை உண்டு. குறைந்தபட்சம் ஆரம்ப மற்றும் அடிப்படை நிலைகளில் கல்வி இலவசமாக இருக்க வேண்டும். தொடக்கக் கல்வி கட்டாயமாக்கப்பட வேண்டும். தொழில்நுட்பம் மற்றும் தொழில்சார் கல்வி பொதுவாக கிடைக்கப்பெற வேண்டும் மற்றும் உயர்கல்வி தகுதியின் அடிப்படையில் அனைவருக்கும் சமமாக அணுகப்படும்.

கல்வியானது மனித ஆளுமையின் முழு வளர்ச்சிக்கும், மனித உரிமைகள் மற்றும் அடிப்படை சுதந்திரங்களுக்கான மரியாதையை வலுப்படுத்துவதற்கும் வழிநடத்தப்பட வேண்டும். இது அனைத்து நாடுகள், இன அல்லது மத குழுக்களிடையே புரிதல், சகிப்புத்தன்மை மற்றும் நட்பை ஊக்குவிக்கும், மேலும் அமைதியைப் பேணுவதற்கான ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் செயல்பாடுகளை மேலும் மேம்படுத்தும். பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தைகளுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டிய கல்வியைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முன் உரிமை உண்டு.

கட்டுரை 27:

சமூகத்தின் கலாச்சார வாழ்வில் சுதந்திரமாக பங்கேற்கவும், கலைகளை ரசிக்கவும், அறிவியல் முன்னேற்றம் மற்றும் அதன் பலன்களில் பங்கு பெறவும் அனைவருக்கும் உரிமை உண்டு.

ஒவ்வொருவருக்கும் அவர் ஆசிரியராக இருக்கும் எந்தவொரு அறிவியல், இலக்கியம் அல்லது கலைத் தயாரிப்பின் விளைவாக ஏற்படும் தார்மீக மற்றும் பொருள் நலன்களைப் பாதுகாக்க உரிமை உண்டு.

கட்டுரை 28:

இந்த பிரகடனத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்களை முழுமையாக உணரக்கூடிய ஒரு சமூக மற்றும் சர்வதேச ஒழுங்கிற்கு அனைவருக்கும் உரிமை உண்டு.

கட்டுரை 29:

ஒவ்வொருவருக்கும் சமூகத்திற்கான கடமைகள் உள்ளன, அதில் மட்டுமே அவரது ஆளுமையின் சுதந்திரமான மற்றும் முழுமையான வளர்ச்சி சாத்தியமாகும்.

அவரது உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்களைப் பயன்படுத்துவதில், ஒவ்வொருவரும் மற்றவர்களின் உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்களுக்கு உரிய அங்கீகாரம் மற்றும் மரியாதை மற்றும் ஒழுக்கம், பொது ஒழுங்கு ஆகியவற்றின் நியாயமான தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக மட்டுமே சட்டத்தால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட வரம்புகளுக்கு உட்பட்டவர்களாக இருக்க வேண்டும். மற்றும் ஒரு ஜனநாயக சமுதாயத்தில் பொது நலன்.

இந்த உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்கள் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் நோக்கங்கள் மற்றும் கொள்கைகளுக்கு எதிராக எந்த வகையிலும் பயன்படுத்தப்படக்கூடாது.

கட்டுரை 30:

இந்த பிரகடனத்தில் உள்ள எதுவும், எந்தவொரு மாநிலத்திற்கும், குழுவிற்கும் அல்லது நபருக்கும் எந்தவொரு செயலிலும் ஈடுபடுவதற்கு அல்லது இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ள எந்தவொரு உரிமைகள் மற்றும்

சுதந்திரங்களை அழிக்கும் நோக்கில் எந்தவொரு செயலைச் செய்வதற்கும் எந்தவொரு உரிமையையும் குறிக்கவில்லை.

பிரகடனத்தை வடிவமைத்த பெண்கள்:

பெண்களின் உரிமைகளை பிரகடனத்தில் சேர்த்ததில் பல்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்த பெண் பிரதிநிதிகள் முக்கியப் பங்காற்றினர். மனித உரிமைகளின் உலகளாவிய பிரகடனத்தின் பிரிவு 1 இல் "எல்லா மனிதர்களும் சுதந்திரமாகவும் சமமாகவும் பிறக்கிறார்கள்" என்ற சொற்றொடரை "எல்லா மனிதர்களும் சுதந்திரமாகவும் சமமாகவும் பிறக்கிறார்கள்" என்று மாற்றியதன் மூலம் இந்தியாவின் ஹன்சா மேத்தா பரவலாகப் பாராட்டப்படுகிறார்.

சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் மீதான சர்வதேச உடன்படிக்கை:

ICCPR என்பது ஒரு முக்கிய சர்வதேச மனித உரிமைகள் உடன்படிக்கையாகும், இது சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகளுக்கான பல்வேறு பாதுகாப்புகளை வழங்குகிறது. ICCPR, மனித உரிமைகளுக்கான உலகளாவிய பிரகடனம் மற்றும் பொருளாதார சமூக மற்றும் கலாச்சார உரிமைகள் மீதான சர்வதேச உடன்படிக்கையுடன் சேர்ந்து, மனித உரிமைகளுக்கான சர்வதேச மசோதாவாகக் கருதப்படுகிறது. அடிப்படை மனித உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கும் பாதுகாப்பதற்கும் உடன்படிக்கையை அங்கீகரித்த நாடுகளை ICCPR கட்டாயப்படுத்துகிறது:

- வாழ்வதற்கான உரிமை மற்றும் மனித கண்ணியம்;
- சட்டத்தின் முன் சமத்துவம்;
- பேச்சு சுதந்திரம், ஒன்றுகூடல் மற்றும் சங்கம்;
- மத சுதந்திரம் மற்றும் தனியுரிமை;
- சித்திரவதை, தவறான சிகிச்சை மற்றும் தன்னிச்சையான காவலில் இருந்து விடுதலை;
- ஆண், பெண் சமத்துவம்;
- நியாயமான விசாரணைக்கான உரிமை;
- சரியான குடும்ப வாழ்க்கை மற்றும் குடும்ப ஒற்றுமை;
- சிறுபான்மை உரிமைகள்.

ஒப்பந்தத்தில் பொதிந்துள்ள உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கும் பயனுள்ள தீர்வை வழங்குவதற்கும் நிர்வாக, நீதித்துறை மற்றும் சட்டமியற்றும் நடவடிக்கைகளை எடுக்க அரசாங்கங்களை உடன்படிக்கை கட்டாயப்படுத்துகிறது. இந்த உடன்படிக்கை 1966 இல்

U.N. பொதுச் சபையால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது மற்றும் 1976 இல் நடைமுறைக்கு வந்தது. டிசம்பர் 2018 நிலவரப்படி, 172 நாடுகள் உடன்படிக்கையை அங்கீகரித்துள்ளன.

மனித உரிமைகள் குழு:

ஐசிசிபிஆர் நடைமுறைப்படுத்தப்படுவதை கண்காணிக்க மனித உரிமைகள் குழு நிறுவப்பட்டது. இது மனித உரிமைகள் துறையில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட திறன் கொண்ட 18 சுயாதீன நிபுணர்களைக் கொண்டது. கமிட்டி உறுப்பினர்கள் நான்கு வருட காலத்திற்கு தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள் மற்றும் உடன்படிக்கையை அங்கீகரித்த நாடுகளில் இருந்து இருக்க வேண்டும். ஜனவரி 2019 நிலவரப்படி, குழுவின் உறுப்பினர்கள்: அல்பேனியா, கனடா, சிலி, எகிப்து, பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, கிரீஸ், கயானா, இஸ்ரேல், ஜப்பான், லாட்வியா, மொரிட்டானியா, பராகுவே, போர்ச்சுகல், ஸ்லோவேனியா, தென்னாப்பிரிக்கா, துனிசியா மற்றும் உகாண்டா.

மனித உரிமைகள் குழுவின் செயல்பாடு:

மனித உரிமைகள் குழுவானது சவிட்சர்லாந்தின் ஜெனிவாவில் உள்ள ஐக்கிய நாடுகளின் அலுவலகத்தில் மூன்று வாரங்கள் நீடிக்கும் அமர்வுகளுக்காக வருடத்திற்கு மூன்று முறை கூடுகிறது. ICCPRஐ அங்கீகரித்த நாடுகள் நான்கு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை கமிட்டிக்கு அறிக்கை அளிக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு அமர்விலும் மூன்று முதல் ஐந்து நாடுகள் தங்கள் அறிக்கைகளை முன்வைக்க அழைக்கப்படுகின்றன, அவை பொதுமக்களுக்குத் திறந்திருக்கும் மற்றும் வழக்கமாக நேரடி ஒளிபரப்பு செய்யப்படும். குழு அறிக்கையை ஆய்வு செய்து அதன் கவலைகள் மற்றும் பரிந்துரைகளை "முடிவு அவதானிப்புகள்" வடிவில் நாட்டிற்கு தெரிவிக்கிறது. ஒப்பந்தத்தின் மனித உரிமை விதிகளின் உள்ளடக்கம் பற்றிய அதன் விளக்கமான பொதுவான கருத்துகளையும் குழு வெளியிடுகிறது.

அறிக்கை சமர்ப்பிப்பு:

1994 இல் அதன் ஆரம்ப அறிக்கை, 2005 இல் 2வது மற்றும் 3வது கால அறிக்கைகள் உட்பட பல அறிக்கைகளை U.S சமர்ப்பித்தது மற்றும் மிக சமீபத்திய 4வது கால அறிக்கை டிசம்பர் 2011 இல் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. நிறுவனங்களுக்கு இடையேயான செயல்முறையைப் பயன்படுத்தும் போது, U.S. இராஜாங்கத் துறையானது வரைவைத் தயாரிப்பதற்குப் பொறுப்பாகும். அறிக்கைகள் மற்றும் அமெரிக்க அரசாங்கத்தின் பதில்களை ஒருங்கிணைத்தல் மற்றும் மனித உரிமைகள் குழுவின் முன் தோன்றுதல். பொதுவாக, உடன்படிக்கை மறுஆய்வு அமர்வில்

கலந்துகொள்ள மற்ற அரசு நிறுவனங்கள் மற்றும் மாநில மற்றும் உள்ளூர் அரசாங்கங்களின் உயர்மட்ட பிரதிநிதிகளையும் வெளியுறவுத்துறை அழைத்து வரும்.

ஏப்ரல் 2, 2019 அன்று, அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் ஐந்தாவது கால அறிக்கையை சமர்ப்பிப்பதற்கு முன், குழு சிக்கல்களின் பட்டியலை வெளியிட்டது. 2017 ஆம் ஆண்டில், ஐ.நா மனித உரிமைக் குழுவிடம் இருந்து அறிக்கையிடுவதற்கு முன், பிரச்சினைகளின் பட்டியலைப் பெற அமெரிக்கா ஒப்புக்கொண்டதால், அமெரிக்கா இப்போது தனது ஐந்தாவது கால அறிக்கையை ஆர்வத்துடன் உருவாக்கத் தொடங்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

விருப்ப நெறிமுறை:

விருப்ப நெறிமுறையின் தோற்றம் ICESCR (பணிக்குழு) க்கு விருப்ப நெறிமுறையில் மனித உரிமைகள் ஆணையத்தின் திறந்தநிலை பணிக்குழுவை உருவாக்கியது என்பதைக் கண்டறியலாம். மார்ச் 2004 மற்றும் ஜனவரி 2005 இல் பணிக்குழுவின் முதல் இரண்டு அமர்வுகளின் போது, அதே போல் பிப்ரவரி 2006 இல் மூன்றாவது அமர்வின் போது, 'விருப்ப நெறிமுறையை விரிவுபடுத்துவது தொடர்பான பல்வேறு விருப்பங்களை' ஆராய்வதே அதன் ஆணையாக இருந்தது மற்றும் நெறிமுறையின் உரையை உருவாக்குவது இதில் சேர்க்கப்படவில்லை.

இந்த தெளிவற்ற ஆணை பின்வரும் விவாதங்களில் கவனம் செலுத்தியது:

- தகவல்தொடர்பு பொறிமுறையின் தேவை;
- பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாச்சார உரிமைகளின் நியாயத்தன்மை; மற்றும்
- பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாச்சார உரிமைகளுக்கான குழுவின் சட்ட நிலை (குழு).

2006 இல் மனித உரிமைகள் பேரவை ஆரம்பிக்கப்பட்டதன் மூலம் ஒரு திருப்புமுனை ஏற்பட்டது.

கவுன்சிலின் உருவாக்கம் சர்வதேச மனித உரிமைகள் பாதுகாப்பு அமைப்பை வலுப்படுத்துவதற்கான உண்மையான அரசியல் விருப்பத்தை பிரதிபலித்தது, ஜூன் 2006 இல் கவுன்சில் அதன் முதல் கூட்டத்தில் எடுத்த இரண்டு முக்கிய முடிவுகளில் தெளிவாகத் தெரிகிறது:

• பழங்குடியின மக்களின் உரிமைகள் மீதான ஐ.நா பிரகடனத்தை ஏற்றுக்கொள்வது, மற்றும்

• ஒரு நெறிமுறையை உருவாக்குவதற்கு, பணிக்குழுவின் ஆணையை மறுபரிசீலனை செய்ய.

2007 மற்றும் 2008 ஆம் ஆண்டுகளில், பணிக்குழுவின் தலைவரான கேடரினா டி அல்புகெர்க், விருப்ப நெறிமுறையின் பல வரைவுகளை வழங்கினார். ஜூலை 2007 இல் குழுவின் கடைசி இரண்டு அமர்வுகளிலும், மீண்டும் பிப்ரவரி, மார்ச் மற்றும் ஏப்ரல் 2008 இல் பங்குபெறும் அரசாங்கங்கள் இதைப் பற்றி விவாதித்தன. மிகவும் சர்ச்சைக்குரிய விஷயங்கள், கீழே விரிவாக விவாதிக்கப்பட்டன:

• நெறிமுறை உள்ளடக்கும் உரிமைகளின் வரம்பு;

• தகவல்தொடர்புகளை சமர்ப்பிக்க அங்கீகரிக்கப்பட்ட நபர்கள் மற்றும் குழுக்களின் வரையறை;

• ஒரு தகவல்தொடர்பு ஏற்கத்தக்கதாகக் கருதப்படும் நிபந்தனைகள்;

• பொருளாதார, சமூக அல்லது கலாச்சார உரிமை மீறப்பட்டதா என்பதை தீர்மானிக்க குழு பயன்படுத்தும் மதிப்பாய்வு தரநிலை; மற்றும்

• உடன்படிக்கையின் மாநிலக் கட்சிகளின் சர்வதேசக் கடமைகள் எவ்வாறு கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்படும்.

பெரும்பான்மையான அரசாங்கங்கள் இறுதியில் பாதிக்கப்பட்டவர்களைப் பொறுத்தவரை 'முற்போக்கானதாக' இருக்கும் ஒரு விருப்ப நெறிமுறையை ஆதரித்தன. இது முதல் நான்கு சிக்கல்களுக்கு வெற்றிகரமான முடிவுகளுக்கு வழிவகுத்தது. எவ்வாறாயினும், ஐநா இறுதியாக ஏற்றுக்கொண்ட உரை, மாநிலக் கட்சிகளின் சர்வதேச கடமைகளுக்கு ஒப்பீட்டளவில் சிறிய கவனத்தை அளிக்கிறது.

பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாச்சார உரிமைகளுக்கான சர்வதேச உடன்படிக்கை (ICESCR):

ஐக்கிய நாடுகள் பொதுச் சபையானது பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாச்சார உரிமைகள் மீதான சர்வதேச உடன்படிக்கையை டிசம்பர் 16, 1966 அன்று ஏற்றுக்கொண்டது. இந்த உடன்படிக்கை ஜனவரி 3, 1976 இல் நடைமுறைக்கு வந்தது. அதன் முன்னுரையில் "உள்ளார்ந்த கண்ணியம் மற்றும் சமமான மற்றும் தவிர்க்க முடியாத அங்கீகாரம்" என்று குறிப்பிடுகிறது. மனித குடும்பத்தின் அனைத்து உறுப்பினர்களின் உரிமைகளும் உலகில் சுதந்திரம், நீதி மற்றும் அமைதிக்கான அடித்தளமாகும்.

இது 170 நாடுகளால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது மற்றும் 71 கையொப்பமிட்டவர்களைக் கொண்டுள்ளது. இந்தியா ஏப்ரல் 10, 1979 இல் உடன்படிக்கையை ஏற்றுக்கொண்டது.

ஒப்பந்தம்: பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாச்சார உரிமைகள் மீதான சர்வதேச உடன்படிக்கை (ICESCR) நடைமுறைக்கு வந்தது: 3 ஜனவரி 1976.
விருப்ப நெறிமுறை(கள்): பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாச்சார உரிமைகளுக்கான சர்வதேச உடன்படிக்கைக்கான விருப்ப நெறிமுறை (OP-ICESCR)

ஒப்பந்த அமைப்பு:

பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாச்சார உரிமைகளுக்கான குழு (CESCR)

இடம்: ஜெனிவா

கூட்டங்கள்: வருடத்திற்கு இரண்டு முறை

அறிக்கைகள்: பொதுச் சபை

மாநிலங்கள்

அறிக்கையிட வேண்டும்: ஒப்புதல் அளித்த ஒரு வருடத்திற்குள் மற்றும் ஒவ்வொரு 5 வருடங்களுக்கும்.

குறிப்பிட்ட கவலைகள் இருந்தால் குழு அடிக்கடி அறிக்கைகளைக் கோரலாம்.

பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாச்சார உரிமைகள் மீதான சர்வதேச உடன்படிக்கை (ICESCR) ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுச் சபையால் (தீர்மானம் 2200 A (XXI) 16 டிசம்பர் 1966 அன்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. 'சர்வதேச மனித உரிமைகள் மசோதாவை' உருவாக்கும் இரண்டு சர்வதேச ஒப்பந்தங்களில் ஒன்றாகும். (மனித உரிமைகளின் உலகளாவிய பிரகடனத்துடன்), ICESCR மிகவும் அடிப்படையான பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாச்சார உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கும் பாதுகாப்பதற்கும் சட்டக் கட்டமைப்பை வழங்குகிறது, இதில் நியாயமான மற்றும் சாதகமான சூழ்நிலைகளில் வேலை செய்வது, சமூகப் பாதுகாப்பு, போதுமான தரம் ஆகியவை அடங்கும். வாழ்க்கை, மிக உயர்ந்த அடையக்கூடிய உடல் மற்றும் மன ஆரோக்கியம், கல்வி மற்றும் கலாச்சார சுதந்திரம் மற்றும் அறிவியல் முன்னேற்றத்தின் நன்மைகளை அனுபவிப்பது. இந்த காரணத்திற்காக, ICESCR இல் உள்ள பெரும்பாலான உரிமைகள் VAW ஐச் சமாளிப்பது தொடர்பானவை, VAW என்பது ஆண்களுக்கு நிகரான அடிப்படையில் பெண்கள் தங்கள் மனித உரிமைகளை அனுபவிப்பதற்கான ஒரு காரணமும் விளைவும் ஆகும்.

VAW ஐச் சமாளிப்பதற்கு மிகவும் பொருத்தமான ICESCR இன் கட்டுரைகளில் சில:

பிரிவு 2: பாகுபாடு காட்டாத உரிமை மற்றும் பயனுள்ள தீர்வுக்கான உரிமை

பிரிவு 3: ICESCR இல் பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாச்சார உரிமைகளை அனுபவிக்க ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் சம உரிமை

பிரிவு 6: வேலை செய்யும் உரிமை

பிரிவு 7: நியாயமான மற்றும் சாதகமான வேலை நிலைமைகளுக்கான உரிமை

பிரிவு 10: குடும்பம், தாய்மார்கள், குழந்தைகள் மற்றும் இளைஞர்களின் பாதுகாப்பு

பிரிவு 11: போதுமான உணவு உட்பட போதுமான வாழ்க்கைத் தரத்திற்கான உரிமை

பிரிவு 12: ஆரோக்கியத்திற்கான உரிமை

பிரிவு 13: கல்விக்கான உரிமை

பிரிவு 14: ஆரம்பக் கல்வி

பிரிவு 15: கலாச்சார வாழ்க்கையில் பங்கேற்கும் உரிமை.

சர்வதேச மனித உரிமை ஆணையம்:

1946 இல் நிறுவப்பட்ட ஆணையம், மனித உரிமைகளை மேம்படுத்துவதற்கும் பாதுகாப்பதற்கும் செயல்படும் முக்கிய ஐக்கிய நாடுகளின் சட்டமியற்றும் அமைப்பாகும். கமிஷன் ஒட்டுமொத்த கொள்கை வழிகாட்டுதல்களை வழங்குகிறது, மனித உரிமைகள் பிரச்சனைகளை ஆய்வு செய்கிறது, புதிய சர்வதேச விதிமுறைகளை உருவாக்குகிறது மற்றும் குறியீடாக்குகிறது மற்றும் உலகம் முழுவதும் மனித உரிமைகள் கடைபிடிக்கப்படுவதை கண்காணிக்கிறது. ஆணையம் மாநிலங்கள், சிவில் சமூகம் - அரசு சாரா நிறுவனங்கள் மூலம் - மற்றும் சர்வதேச அமைப்புகள் மனித உரிமைகள் பிரச்சினைகள் குறித்து தங்கள் கவலைகளை வெளிப்படுத்த ஒரு மன்றத்தை வழங்குகிறது.

1947 ஆம் ஆண்டில், மனித உரிமைகள் ஆணையம் முதன்முறையாகக் கூடியது, அதன் ஒரே செயல்பாடு மனித உரிமைகளுக்கான உலகளாவிய பிரகடனத்தை உருவாக்குவதாகும். அந்த பணி ஒரு வருடத்திற்குள் நிறைவேற்றப்பட்டது மற்றும் பிரகடனம் 10 டிசம்பர் 1948 அன்று பொதுச் சபையால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது (அப்போதிலிருந்து டிசம்பர் 10 ஆண்டுதோறும் "மனித உரிமைகள் தினமாக" கொண்டாடப்படுகிறது).

முதல் 20 ஆண்டுகளுக்கு (1947-1966), ஆணையம் அதன் முயற்சிகளை தரநிலை அமைப்பில் குவித்தது. யுனிவர்சல் பிரகடனத்தை

அடிப்படையாகப் பயன்படுத்தி, சர்வதேச மனித உரிமைகள் சட்டத்தின் ஒரு ஈர்க்கக்கூடிய அமைப்பை உருவாக்குவதற்கு ஆணையம் அமைத்தது, 1966 இல் பொதுச் சபையால் இரண்டு மனித உரிமைகள் உடன்படிக்கைகள், சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் மற்றும் சர்வதேச உடன்படிக்கைகளை ஏற்றுக்கொண்டது. பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாச்சார உரிமைகள் மீதான உடன்படிக்கை. உலகளாவிய பிரகடனம் மற்றும் இரண்டு உடன்படிக்கைகள் பொதுவாக சர்வதேச மனித உரிமைகள் மசோதா என்று குறிப்பிடப்படுகின்றன.

முதல் 20 ஆண்டுகளின் தரநிலை-அமைப்பின் தன்மை, 1947 இல் ஆணையத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு அறிக்கையால் விளக்கப்பட்டுள்ளது (மற்றும் பொருளாதார மற்றும் சமூக கவுன்சில் அந்த ஆண்டை அங்கீகரித்தது) அது "எந்தவொரு புகாரையும் கையாள்வதற்கான தகுதி இல்லை என்பதை அது அங்கீகரித்துள்ளது. மனித உரிமை மீறல்கள் பற்றி."

20 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, 1967 இல், மனித உரிமை மீறல்களைக் கையாள்வதற்கு ஆணையம் குறிப்பாக (பொருளாதார மற்றும் சமூக கவுன்சில், பொதுச் சபையின் ஊக்கத்துடன்) அங்கீகரிக்கப்பட்டது. அப்போதிருந்து, கமிஷன் விரிவான இயந்திரங்கள் மற்றும் நடைமுறைகளை அமைத்துள்ளது, நாடு சார்ந்த அல்லது கருப்பொருள் (சிறப்பு அறிக்கையாளர்கள் மற்றும் பணிக்குழுக்கள் மூலம் செயல்படுகிறது),

- சர்வதேச மனித உரிமைகள் சட்டத்திற்கு மாநிலங்கள் இணங்குவதை கண்காணிக்க.
- உலகின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும், பணக்காரர் மற்றும் ஏழை, வளரும் மற்றும் வளர்ந்த நாடுகளுக்கு உண்மையைக் கண்டறியும் பணியை அனுப்புவதன் மூலம், மனித உரிமை மீறல்கள் என்று கூறப்படும் மீறல்களை விசாரிப்பது.

1970கள் மற்றும் 1980களின் போது இந்தச் செயலாக்கங்கள் மற்றும் உண்மையைக் கண்டறியும் இயந்திரங்கள் மற்றும் நடைமுறைகள் ஆகியவை ஆணையத்தின் கவனத்தை ஈர்த்தது.

1990களில், மனித உரிமைகளை அனைவரும் அனுபவிப்பதில் உள்ள தடைகளை சமாளிக்க மாநிலங்களுக்கு ஆலோசனை சேவைகள் மற்றும் தொழில்நுட்ப உதவிகள் வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதில் ஆணையம் அதிகளவில் கவனம் செலுத்தியது. அதே நேரத்தில், வளர்ச்சிக்கான உரிமை மற்றும் போதுமான வாழ்க்கைத் தரத்திற்கான உரிமை உள்ளிட்ட பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாச்சார உரிமைகளை மேம்படுத்துவதில் அதிக முக்கியத்துவம்

கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. சிறுபான்மையினர் மற்றும் பழங்குடியினர் உட்பட சமூகத்தில் பாதிக்கப்படக்கூடிய குழுக்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கும், குழந்தைகள் மற்றும் பெண்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கும், பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறைகளை ஒழித்தல் மற்றும் சம உரிமைகளைப் பெறுதல் உள்ளிட்டவற்றிலும் அதிக கவனம் செலுத்தப்படுகிறது. பெண்களுக்காக.

1993 இல் வியன்னாவில் நடைபெற்ற மனித உரிமைகளுக்கான உலக மாநாட்டின் இறுதி ஆவணமான வியன்னா பிரகடனம் மற்றும் செயல்திட்டத்தின் இந்த புதிய வலியுறுத்தல், மனித உரிமைகளின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாக ஜனநாயகம் மற்றும் வளர்ச்சியை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

சர்வதேச நீதிமன்றம்:

உலக நீதிமன்றம் என்றும் அழைக்கப்படும் சர்வதேச நீதிமன்றம் ஐ.நா.வின் முக்கிய நீதித்துறை அமைப்பாகும். இது ஜூன் 1945 இல் ஐக்கிய நாடுகளின் சாசனத்தால் நிறுவப்பட்டது மற்றும் ஏப்ரல் 1946 இல் பணியைத் தொடங்கியது.

தலைநகரம் :

நீதிமன்றத்தின் அமைவிடம் ஹேக்கில் (நெதர்லாந்து) அமைதி அரண்மனையில் உள்ளது. ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் ஆறு முக்கிய உறுப்புகளில், இது நியூயார்க்கில் (அமெரிக்கா) இல்லை.

நீதிமன்றத்தின் அமைப்பு மற்றும் செயல்பாடுகள்:

சர்வதேச நீதிமன்றமானது ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுச் சபை மற்றும் பாதுகாப்புச் சபையால் ஒன்பது வருட பதவிக் காலத்திற்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 15 நீதிபதிகளைக் கொண்டது. ஒரே மாநிலத்தைச் சேர்ந்த ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட குடிமக்களை நீதிமன்றம் சேர்க்கக்கூடாது. மேலும், நீதிமன்றம் முழுவதுமாக நாகரிகத்தின் முக்கிய வடிவங்களையும் உலகின் முக்கிய சட்ட அமைப்புகளையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்த வேண்டும். இந்த உறுப்புகள் ஒரே நேரத்தில் ஆனால் தனித்தனியாக வாக்களிக்கும். தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்கு, ஒரு வேட்பாளர் இரு அமைப்புகளிலும் முழுமையான பெரும்பான்மை வாக்குகளைப் பெற வேண்டும். இது சில நேரங்களில் பல சுற்று

வாக்குப்பதிவுகளை மேற்கொள்ள வேண்டிய அவசியத்தை ஏற்படுத்துகிறது. தொடர்ச்சியின் அளவை உறுதி செய்வதற்காக, நீதிமன்றத்தின் மூன்றில் ஒரு பங்கு ஒவ்வொரு மூன்று வருடங்களுக்கும் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறது. நீதிபதிகள் மறுதேர்தலுக்கு தகுதியானவர்கள். ஒரு நீதிபதி தனது பதவிக் காலத்தில் இறந்தாலோ அல்லது ராஜினாமா செய்தாலோ, காலாவதியாகாத பகுதியை நிரப்ப ஒரு நீதிபதியைத் தேர்வு செய்ய கூடிய விரைவில் சிறப்புத் தேர்தல் நடத்தப்படும்.

நீதிமன்றத்தின் பங்கு, சர்வதேச சட்டத்தின்படி, மாநிலங்களால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட சட்ட மோதல்களைத் தீர்ப்பது மற்றும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் உறுப்புகள் மற்றும் சிறப்பு நிறுவனங்களால் குறிப்பிடப்படும் சட்டக் கேள்விகளுக்கு ஆலோசனைக் கருத்துக்களை வழங்குவதாகும். சம்பந்தப்பட்ட மாநிலங்களின் தன்னார்வ பங்கேற்பின் அடிப்படையில் நாடுகளுக்கிடையேயான தகராறுகளை நீதிமன்றம் தீர்மானிக்கிறது. ஒரு நடவடிக்கையில் பங்கேற்க ஒருமாநிலம் ஒப்புக்கொண்டால், நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புக்கு இணங்குவதற்கு அது கடமைப்பட்டுள்ளது.

UNIT III

மனித உரிமைகளுக்கான ஐரோப்பிய மாநாடு:

மனித உரிமைகளுக்கான ஐரோப்பிய மாநாடு (ECHR) ஐரோப்பா கவுன்சிலுக்கு சொந்தமான நாடுகளில் உள்ள மக்களின் மனித உரிமைகளைப் பாதுகாக்கிறது. இங்கிலாந்து உட்பட கவுன்சிலின் அனைத்து 47 உறுப்பு நாடுகளும் இந்த ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டுள்ளன. அதன் முழுத் தலைப்பு 'மனித உரிமைகள் மற்றும் அடிப்படை சுதந்திரங்களைப் பாதுகாப்பதற்கான மாநாடு' என்பதாகும்.

ஐரோப்பிய மன்றம்:

1949 இல் உருவாக்கப்பட்டது, ஐரோப்பிய கவுன்சில் ஐரோப்பிய யூனியனிலிருந்து முற்றிலும் பிரிந்தது மற்றும் மிகப் பெரியது, ஐரோப்பிய ஒன்றியத்தின் 28 உறுப்பினர்களுடன் ஒப்பிடும்போது 47 உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது. ஐரோப்பிய ஒன்றியத்தில் இணைவதற்கு 24 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இங்கிலாந்து கவுன்சில் உறுப்பினரானது. ஐரோப்பிய ஒன்றியத்தை விட்டு வெளியேறினால், இங்கிலாந்து கவுன்சிலின் உறுப்புரிமை பாதிக்கப்படாது.

மாநாடு அடிப்படை மனித உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் எண்ணிடப்பட்ட 'கட்டுரைகளை' கொண்டுள்ளது. மனித உரிமைகள் சட்டம் 1998 மூலம் UK இந்த உரிமைகளை அதன் உள்நாட்டு சட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக மாற்றியது.

மாநாட்டின் தோற்றம்

இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு மனித உரிமைகள் மற்றும் சட்டத்தின் ஆட்சியைப் பாதுகாக்கவும், ஜனநாயகத்தை மேம்படுத்தவும் ஐரோப்பா கவுன்சில் நிறுவப்பட்டது. உறுப்பு நாடுகளின் முதல் பணி, தங்கள் சொந்த குடிமக்கள் மற்றும் பிற தேசங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் உட்பட, தங்கள் எல்லைகளுக்குள் உள்ள எவருக்கும் அடிப்படை உரிமைகளைப் பெறுவதற்கான ஒப்பந்தத்தை உருவாக்குவதாகும்.

முதலில் வின்ஸ்டன் சர்ச்சிலால் முன்மொழியப்பட்டது மற்றும் முக்கியமாக பிரிட்டிஷ் வழக்கறிஞர்களால் வரைவு செய்யப்பட்டது,

இந்த மாநாடு ஐக்கிய நாடுகளின் மனித உரிமைகளுக்கான உலகளாவிய பிரகடனத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இது 1950 இல் ரோமில் கையெழுத்திடப்பட்டது மற்றும் 1953 இல் நடைமுறைக்கு வந்தது.

மாநாட்டின் உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்கள் பாதுகாக்கின்றன:

மாநாடு குறிப்பிட்ட உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்களுக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கிறது மற்றும் நியாயமற்ற மற்றும் தீங்கு விளைவிக்கும் நடைமுறைகளை தடை செய்கிறது.

மாநாடு பாதுகாக்கிறது:

- வாழ்வதற்கான உரிமை (கட்டுரை 2)
- சித்திரவதையிலிருந்து விடுதலை (கட்டுரை 3)
- அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுதலை (கட்டுரை 4)
- சுதந்திரத்திற்கான உரிமை (கட்டுரை 5)
- நியாயமான விசாரணைக்கான உரிமை (கட்டுரை 6)
- அந்த நேரத்தில் சட்டத்திற்கு விரோதமாக இல்லாத ஒரு விஷயத்திற்காக தண்டிக்கப்படாமல் இருப்பதற்கான உரிமை (கட்டுரை 7)
- குடும்பம் மற்றும் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையை மதிக்கும் உரிமை (கட்டுரை 8)
- சிந்தனை, மனசாட்சி மற்றும் மத சுதந்திரம் (கட்டுரை 9)
- கருத்து சுதந்திரம் (கட்டுரை 10)
- ஒன்று கூடும் சுதந்திரம் (பிரிவு 11)
- திருமணம் செய்து குடும்பம் நடத்தும் உரிமை (கட்டுரை 12)
- இந்த உரிமைகள் சம்பந்தமாக பாகுபாடு காட்டக் கூடாது என்ற உரிமை (பிரிவு 14)
- சொத்துக்களைப் பாதுகாப்பதற்கான உரிமை (நெறிமுறை 1, கட்டுரை 1)
- கல்விக்கான உரிமை (நெறிமுறை 1, கட்டுரை 2)
- சுதந்திரமான தேர்தல்களில் பங்கேற்கும் உரிமை (நெறிமுறை 1, பிரிவு 3)
- மரண தண்டனையை ஒழித்தல் (நெறிமுறை 13)

மனித உரிமைகளுக்கான ஐரோப்பிய நீதிமன்றம்:

மனித உரிமைகளுக்கான ஐரோப்பிய நீதிமன்றம் மனித உரிமைகளுக்கான ஐரோப்பிய மாநாட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள உரிமைகள் மற்றும் உத்தரவாதங்களைப் பயன்படுத்துகிறது மற்றும் பாதுகாக்கிறது.

மெக்சிகன் பிரகடனம்: 1975

பெண்கள் பற்றிய முதல் ஐ.நா.

பெண்களின் நிலை குறித்த முதல் உலக மாநாடு 1975 ஆம் ஆண்டு சர்வதேச மகளிர் ஆண்டுடன் இணைந்து மெக்சிகோவின் மெக்சிகோ நகரில் கூட்டப்பட்டது, இது உலகின் பெரும்பகுதியில் பெண்களுக்கு எதிரான பாகுபாடு தொடர்ந்து பிரச்சனையாக இருப்பதை சர்வதேச சமூகத்திற்கு நினைவூட்டுவதற்காக அனுசரிக்கப்பட்டது.

ஐ.நா.வின் பெண்களுக்கான தசாப்தத்துடன் (1976-1985) மாநாட்டின் வலியுறுத்தலின் பேரில் ஐந்து மாதங்களுக்குப் பிறகு பொதுச் சபையால் அறிவிக்கப்பட்ட மாநாடு, உலகளாவிய உரையாடலைத் திறப்பதன் மூலம் பெண்களின் முன்னேற்றத்தை மேம்படுத்துவதற்கான உலகளாவிய முயற்சிகளில் ஒரு புதிய சகாப்தத்தைத் தொடங்கியது. ஆண், பெண் சமத்துவம்.

இந்த மாநாட்டில், சமத்துவம், அமைதி மற்றும் தசாப்தத்திற்கான வளர்ச்சி தொடர்பாக மூன்று நோக்கங்கள் அடையாளம் காணப்பட்டன:

- முழு பாலின சமத்துவம் மற்றும் பாலின பாகுபாட்டை நீக்குதல்;
- வளர்ச்சியில் பெண்களின் ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் முழுப் பங்கேற்பு;
- உலக அமைதியை வலுப்படுத்த பெண்களின் பங்களிப்பு அதிகரித்தது.

தேசிய உத்திகள், இலக்குகள் மற்றும் முன்னுரிமைகளை வகுக்க அரசாங்கங்களை மாநாடு வலியுறுத்தியது. இது பெண்களின் முன்னேற்றத்திற்கான சர்வதேச ஆராய்ச்சி மற்றும் பயிற்சி நிறுவனம் (INSTRAW) மற்றும் பெண்களுக்கான ஐக்கிய நாடுகளின் மேம்பாட்டு நிதியம் (UNIFEM) ஆகியவற்றை நிறுவ வழிவகுத்தது, இவை இரண்டும் பின்னர் மற்ற இரண்டு UN நிறுவனங்களுடன் 2010 இல் இணைக்கப்பட்டன. ஐநா பெண்கள் வடிவம்.

மாநாட்டின் பங்கு:

1975 மாநாட்டில், பெண்கள் மிகவும் வெளிப்படையான பாத்திரத்தை வகித்தனர். உறுப்பு நாடுகளின் 133 பிரதிநிதிகளில், 113 பெண்கள் தலைமை தாங்கினர். பெண்கள் சர்வதேச மகளிர் ஆண்டு ட்ரிப்யூனையும் ஏற்பாடு செய்தனர், இது சுமார் 4,000 பங்கேற்பாளர்களை ஈர்த்தது, மேலும் ஐக்கிய நாடுகள் சபையை அரசு சாரா நிறுவனங்களுக்குத் திறப்பதை அடையாளம் காட்டிய அரசு சாரா அமைப்புகளின் இணையான மன்றம், இது அமைப்பின் கொள்கையில் பெண்களின் குரல்களைக் கேட்க உதவுகிறது. - உருவாக்கும் செயல்முறை.

சர்வதேச மகளிர் ஆண்டின் நோக்கங்களைச் செயல்படுத்துவதற்கான உலகச் செயல் திட்டம் மாநாட்டால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. சர்வதேச மகளிர் ஆண்டின் நோக்கங்களை அடைவதற்கான நீடித்த, நீண்ட கால முயற்சியின் ஒரு பகுதியாக 1975 முதல் 1985 வரையிலான 10 ஆண்டு காலப்பகுதியில் தேசிய நடவடிக்கைக்கான வழிகாட்டுதல்களை திட்டம் வழங்கியது. தேசிய நடவடிக்கைக்கான பரிந்துரைகள் முதன்மையாக அரசாங்கங்கள் மற்றும் அனைத்து பொது மற்றும் தனியார் நிறுவனங்கள், பெண்கள் மற்றும் இளைஞர் அமைப்புகள், முதலாளிகள், தொழிற்சங்கங்கள், மக்கள் தொடர்பு ஊடகங்கள், அரசு சாரா நிறுவனங்கள், அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் பிற குழுக்களுக்கு உரையாற்றப்பட்டன.

மாநாட்டின் இறுதி அறிக்கை:

மாநாட்டின் இறுதி அறிக்கை, "இந்தத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவதற்கான தேசியத் திட்டங்களும் உத்திகளும் வெவ்வேறு வகைப் பெண்கள் மற்றும் வெவ்வேறு வயதுப் பெண்களின் தேவைகள் மற்றும் பிரச்சனைகளுக்கு உணர்திறன் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும். எவ்வாறாயினும், பெண்கள் மிகவும் பின்தங்கிய பகுதிகளில் குறிப்பாக கிராமப்புற மற்றும் நகர்ப்புறங்களில் உள்ள பெண்களின் நிலைமையை மேம்படுத்துவதில் அரசாங்கங்கள் சிறப்பு கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

அடிப்படை உரிமைகள்:

இந்திய அரசியலமைப்பின் அடிப்படை உரிமைகள்:

இந்தியாவின் அடிப்படைச் சட்டமான அரசியலமைப்புச் சட்டத்தால் பாதுகாக்கப்பட்டு உத்தரவாதம் அளிக்கப்படுவதால், அடிப்படை உரிமைகள் இவ்வாறு பெயரிடப்பட்டுள்ளன. அடிப்படை உரிமைகள் இந்திய அரசியலமைப்பின் பகுதி 3 இல் கட்டுரைகள் 14 முதல் பிரிவு 35 வரை சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இந்திய அரசியலமைப்பில் உள்ள அனைத்து அடிப்படை உரிமைகளும் அமெரிக்காவின் அரசியலமைப்பிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை அல்லது ஈர்க்கப்பட்டவை, அதாவது உரிமைகள் மசோதா. பகுதி 3 இந்தியாவின் மாக்னா கார்ட்டா என்றும் விவரிக்கப்படுகிறது. இது 'நியாயமான' அடிப்படை உரிமைகளின் மிக விரிவான மற்றும் நீண்ட பட்டியலைக் கொண்டுள்ளது.

அடிப்படை உரிமைகள்

இந்திய அரசியலமைப்பில் உள்ள அடிப்படை உரிமைகள் உலகின் வேறு எந்த நாட்டின் அரசியலமைப்பிலும் காணப்படுவதை விட விரிவானவை. இவை அனைத்து நபர்களுக்கும் எந்த பாகுபாடும்

இல்லாமல் அரசியலமைப்பால் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை அரசியல் ஜனநாயகம் என்ற கருத்தை ஊக்குவிப்பதற்காகவே உள்ளன. அரசு அதிகாரத்தின் படையெடுப்பிற்கு எதிராக மக்களின் சுதந்திரம் மற்றும் சுதந்திரங்களை அவர்கள் பாதுகாக்கின்றனர். அவர்கள் ஒரு அரசாங்கத்தை நிறுவுவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர், ஆனால் சட்டங்கள் அல்ல.

இந்திய அரசியலமைப்பின் அடிப்படை உரிமைகள்:

முதலில், இந்திய அரசியலமைப்பு 7 அடிப்படை உரிமைகளை வழங்கியது.

அவை இப்போது 6 அடிப்படை உரிமைகளாக மாற்றப்பட்டுள்ளன, அவை பின்வருமாறு:

- சமத்துவத்திற்கான உரிமை (கட்டுரைகள் 14-18)
- சுதந்திரத்திற்கான உரிமை (கட்டுரைகள் 19-22)
- சுரண்டலுக்கு எதிரான உரிமை (கட்டுரைகள் 23-24)
- மத சுதந்திரத்திற்கான உரிமை (கட்டுரைகள் 25-28)
- கலாச்சார மற்றும் கல்வி உரிமைகள் (கட்டுரைகள் 29-30)
- அரசியலமைப்பு தீர்வுகளுக்கான உரிமை (பிரிவு 32)
- 1978 ஆம் ஆண்டின் 44 வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் சொத்துக்கான உரிமையானது அடிப்படை உரிமைகள் பட்டியலில் இருந்து நீக்கப்பட்டது மற்றும் இந்திய அரசியலமைப்பின் 12வது பகுதியின் பிரிவு 300-A இன் கீழ் சட்டப்பூர்வ உரிமையாக்கப்பட்டது. தற்போது 6 அடிப்படை உரிமைகள் மட்டுமே உள்ளன.

அடிப்படை உரிமைகள்- அம்சங்கள் மற்றும் பண்புகள்:

1. சில அடிப்படை உரிமைகள் குடிமக்களுக்கு மட்டுமே கிடைக்கும், மற்றவை குடிமக்கள், சட்டப்பூர்வ நபர்கள், நிறுவனங்கள் அல்லது நிறுவனங்கள் அல்லது வெளிநாட்டினர் என அனைத்து நபர்களுக்கும் கிடைக்கும்.
2. அடிப்படை உரிமைகள் முழுமையானவை அல்ல ஆனால் தகுதியானவை.
3. அரசு அவர்கள் மீது நியாயமான கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கலாம்.
4. அவர்களில் சிலர் எதிர்மறையான குணாதிசயங்களைக் கொண்டிருப்பதால் அரசின் அதிகாரத்திற்கு வரம்புகளை வைக்கின்றனர்.
5. அவை மீறப்பட்டால் மற்றும் போது அவர்கள் தங்கள் அமலாக்கத்திற்காக நீதிமன்றங்களுக்கு செல்ல நபர்களை அனுமதிக்கிறார்கள்.
6. அடிப்படை உரிமைகள் நியாயமானவை.

7. அவர்கள் உச்ச நீதிமன்றத்தால் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டு பாதுகாக்கப்படுகிறார்கள்.

8. தேசிய அவசரகாலச் செயல்பாட்டின் போது, பிரிவுகள் 20 மற்றும் 21-ல் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட உரிமைகளைத் தவிர, அவை இடைநீக்கம் செய்யப்படலாம்.

இந்தியாவில் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள்:

பொருள்:

டி.பி.எஸ்.பி.யின் கருத்து, 'நலன்புரி மாநிலத்தை' உருவாக்குவதாகும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், DPSP ஐச் சேர்ப்பதற்கான நோக்கம் அரசியல் ஜனநாயகத்தை நிறுவுவது அல்ல, அது மாநிலத்தில் சமூக மற்றும் பொருளாதார ஜனநாயகத்தை நிறுவுவதாகும். நாட்டின் சட்டங்கள்/கொள்கைகளை உருவாக்கும்போதும் அவற்றைச் செயல்படுத்தும்போதும் அரசாங்கத்திற்கான சில அடிப்படைக் கொள்கைகள் அல்லது அறிவுறுத்தல்கள் அல்லது வழிகாட்டுதல்கள் இவை.

ஆதாரங்கள்:

இந்திய அரசியலமைப்பின் DPSP ஆனது ஸ்பெயினில் இருந்து இந்த விவரங்களை எடுத்த ஐரிஷ் அரசியலமைப்பால் ஈர்க்கப்பட்டது. டி.பி.எஸ்பி.யின் உடனடி ஆதாரமாக மாறிய சில வழிமுறைகள், இந்திய அரசு சட்டம், 1935ல் இருந்து எடுக்கப்பட்டுள்ளன. மற்றொரு ஆதாரம் சப்ரு அறிக்கை, 1945, இது எங்களுக்கு அடிப்படை உரிமைகள் (நியாயமானது) மற்றும் DPSP(கள்) (நியாயமற்றது) ஆகிய இரண்டையும் வழங்கியது.

அம்சங்கள் :

1. நீதிமன்றத்தில் DPSP செயல்படுத்தப்படாது.
2. அவை அனைத்தையும் செயல்படுத்துவதற்கு அரசிடம் போதுமான ஆதாரங்கள் இல்லை அல்லது சில சிறந்த மற்றும் முற்போக்கான சட்டங்களைக் கொண்டு வரலாம் என்று கருதி அவை நியாயமற்றதாக ஆக்கப்பட்டன.
3. நாட்டிற்கான கொள்கைகள் மற்றும் சட்டங்களை இயற்றும் போது அரசு பின்பற்ற வேண்டிய மற்றும் மனதில் கொள்ள வேண்டிய அனைத்து இலட்சியங்களையும் இது கொண்டுள்ளது.
4. DPSP கள், இந்திய அரசு சட்டம், 1935 இன் கீழ், இந்தியாவின் காலனிகளின் ஆளுநர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட அறிவுறுத்தல்கள் மற்றும் வழிமுறைகளின் தொகுப்பைப் போன்றது.
5. முன்னுரையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள நீதி, சுதந்திரம், சமத்துவம் மற்றும் சகோதரத்துவம் ஆகிய இலட்சியங்களைப் புகுத்துவதை

நோக்கமாகக் கொண்ட நவீன ஜனநாயக அரசிற்கான மிகவும் விரிவான பொருளாதார, சமூக மற்றும் அரசியல் வழிகாட்டுதல்கள் அல்லது கொள்கைகள் மற்றும் உதவிக்குறிப்புகளை இது உருவாக்குகிறது. அரசியலமைப்பின் மூலம் அடைய வேண்டிய அனைத்து நோக்கங்களையும் முன்னுரை கொண்டுள்ளது.

6. DPSP ஐ சேர்ப்பது என்பது காலனித்துவ காலத்தில் இல்லாத நாட்டின் தனிநபர்களுக்காக வேலை செய்யும் ஒரு "நலன்புரி அரசை" உருவாக்குவதாகும்.

வழிகாட்டுதல்.

கோட்பாடுகளின் கட்டுரைகள்:

பகுதி IV இன் பிரிவு 36, "மாநிலம்" என்ற சொல்லை வரையறுக்கிறது, நாட்டிற்கான எந்தவொரு கொள்கையையும் அல்லது சட்டத்தையும் உருவாக்கும் முன் அனைத்து DPSP யையும் மனதில் கொள்ள வேண்டும். பகுதி IV இல் உள்ள "மாநிலம்" என்பதன் வரையறை பகுதி III இன் வரையறையைப் போலவே இருக்கும், இல்லையெனில் சூழலுக்கு அதில் மாற்றம் தேவைப்படாவிட்டால்.

பிரிவு 37 DPSP இன் தன்மை வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. DPSP கள் நியாயமற்றவை.

பிரிவு 38 மக்கள் நலன் மேம்பாட்டிற்காக ஒரு சமூக ஒழுங்கைப் பாதுகாக்க மாநிலம்.

பிரிவு 39 அரசு பின்பற்ற வேண்டிய கொள்கையின் சில கொள்கைகள்.

பிரிவு 39A சம நீதி மற்றும் இலவச சட்ட உதவி.

பிரிவு 40 கிராம பஞ்சாயத்துகளின் அமைப்பு.

பிரிவு 41 வேலை, கல்வி மற்றும் சில சந்தர்ப்பங்களில் பொது உதவிக்கான உரிமை.

கட்டுரை 42 நியாயமான மற்றும் மனிதாபிமான வேலை நிலைமைகள் மற்றும் மகப்பேறு நிவாரணத்திற்கான ஏற்பாடு.

கட்டுரை 43 தொழிலாளர்களுக்கான வாழ்க்கை ஊதியம் போன்றவை.

பிரிவு 43A தொழிற்சாலை நிர்வாகத்தில் தொழிலாளர்களின் பங்கேற்பு.

பிரிவு 43B கூட்டுறவு சங்கங்களை மேம்படுத்துதல்.

பிரிவு 44 குடிமக்களுக்கான சீரான சிவில் குறியீடு.

பிரிவு 45 குழந்தைகளுக்கு இலவச மற்றும் கட்டாயக் கல்விக்கான ஏற்பாடு.

பிரிவு 46 பட்டியல் சாதிகள், பழங்குடியினர் மற்றும் பிற நலிந்த பிரிவினரின் கல்வி மற்றும் பொருளாதார நலன்களை மேம்படுத்துதல்.

பிரிவு 47 ஊட்டச்சத்து நிலை மற்றும் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவது மற்றும் பொது சுகாதாரத்தை மேம்படுத்துவது அரசின் கடமை.

கட்டுரை 48 விவசாயம் மற்றும் கால்நடை வளர்ப்பின் அமைப்பு.
பிரிவு 48A சுற்றுச்சூழலைப் பாதுகாத்தல் மற்றும் மேம்படுத்துதல்
மற்றும் காடுகள் மற்றும் வனவிலங்குகளைப் பாதுகாத்தல்.
பிரிவு 49 தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நினைவுச்சின்னங்கள்
மற்றும் இடங்கள் மற்றும் பொருள்களின் பாதுகாப்பு.
பிரிவு 50 நிர்வாகத்திலிருந்து நீதித்துறையைப் பிரித்தல்.
பிரிவு 51 சர்வதேச அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பை மேம்படுத்துதல்.

UNIT IV

அகதிகளின் பிரச்சினைகள்:

தீர்வு சவால்கள்:

செட்டில்மென்ட்' என்பது பொதுவாக அகதிகள் ஒரு புதிய நாட்டில் குடியேறும் செயல்முறையைக் குறிக்கப் பயன்படுகிறது. தீர்வு என்பது இருவழி செயல்முறை. அகதிகள் மற்றும் பரந்த சமூகம் இருவரும் ஆஸ்திரேலியாவுக்கு வரும் அகதிகளுக்கு ஏற்ப மாற்றியமைக்க வேண்டும். தீர்வு வெற்றிகரமாக இருக்க, அகதிகள் ஒரு சமூகத்தில் வரவேற்கப்படுவதை உணர வைக்கும் ஒரு 'விருந்தோம்பலின் ஆவி' இருக்க வேண்டும்.

வெவ்வேறு சட்டங்கள், வெவ்வேறு கல்வி மற்றும் சுகாதார அமைப்புகள், வெவ்வேறு மொழிகள் மற்றும் வெவ்வேறு கலாச்சார எதிர்பார்ப்புகளுடன் ஒரு வாழ்க்கையில் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு, வேறொரு நாட்டில் மற்றொரு வாழ்க்கையைத் தொடங்குவதற்கு ஒரு காலகட்டத்தை சரிசெய்தல் தேவைப்படுகிறது.

வெற்றிகரமான தீர்வுக்கான அத்தியாவசிய காரணிகள் வருமான ஆதரவு, வீட்டுவசதி, வேலைவாய்ப்பு, கல்வி, சுகாதாரம் மற்றும் குடும்ப மறு இணைவு ஆகியவை அடங்கும். மற்ற, குறைவான உறுதியான, காரணிகளும் தீர்வு செயல்பாட்டில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன, இதில் அடங்கும்:

பாதுகாப்பாகவும் பாதுகாப்பாகவும் உணர முடியும்;—

சுய மதிப்பு உணர்வை மீட்டெடுத்தல்;—

கண்ணிய உணர்வை மீட்டெடுத்தல்;—

ஒருவரின் வாழ்க்கையின் மீதான கட்டுப்பாட்டை மீண்டும் பெறுதல்;—

குற்றத்தை தீர்ப்பது; மற்றும்—

தன்னையும் நாட்டையும் இழந்ததைப் பற்றிய வருத்தத்தை செயலாக்குதல்.—

புகலிடம் மற்றும் புகலிடம் தேடும் மக்களுக்கு, அவர்கள் தங்கள் சொந்த நாட்டை விட்டு வெளியேறும் சூழ்நிலைகள் காரணமாக இந்த செயல்முறை மிகவும் கடினமாக உள்ளது.

ஆஸ்திரேலியாவில் அகதிகள் பின்னணியில் உள்ளவர்கள் எதிர்கொள்ளும் சில ஆவணப்படுத்தப்பட்ட சவால்கள்:

மலிவு விலையில் வீடுகளைக் கண்டறிதல்—

வேலை தேடுதல்—

மொழி மற்றும் தொடர்பு தடைகள்—

இனவெறி மற்றும் பாகுபாடு—

சமூக அணுகுமுறைகள்—

பள்ளிக்கல்வியில் சீர்குலைந்த கல்வியின் தாக்கம்—

ஆங்கிலம் கற்றல்—

சொந்த நாடு மற்றும்/அல்லது புகலிட நாடுகளில் உள்ள குடும்பங்களுடனான தொலைவு மற்றும் தொடர்பு இல்லாமை (குறிப்பாக குடும்பம் மோதல் சூழ்நிலையில் இருந்தால்/அங்கு)–

உயிர் பிழைத்தவர் குற்ற உணர்வு உட்பட அதிர்ச்சியின் காரணமாக நடந்து வரும் மனநலப் பிரச்சினைகள்–

நிதி சிக்கல்கள்–

விசா பாதுகாப்பின்மை (தற்காலிக விசா வைத்திருப்பவர்கள்)–

குடும்ப உறுப்பினர்களிடமிருந்து பிரித்தல்; கலப்பு குடும்பங்களில் வாழ்கின்றனர்–

குடும்ப உறுப்பினர்களின் பாத்திரங்கள் மற்றும் நிலை மாற்றங்கள்.–

குழந்தைகள் மற்றும் இளைஞர்கள் மீதான தாக்கம்:

இளைஞர்கள் தங்கள் வயது மற்றும் அனுபவங்கள் காரணமாக குறிப்பிட்ட சவால்களை எதிர்கொள்கின்றனர். போர் மற்றும் இடப்பெயர்ச்சியின் வடுக்களை அவர்கள் தங்களுடன் சுமந்து செல்கிறார்கள். சில சமயங்களில் குழந்தைகள் தனியாக வெளியேறி ஆஸ்திரேலியாவுக்கு ஆதரவற்ற சிறார்களாக வந்து சேரும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறார்கள்.

குழந்தைகள் மிகவும் நெகிழ்ச்சியுடன் இருந்தாலும் சில குழந்தைகள் அனுபவிக்கிறார்கள்:

அதிர்ச்சியின் உடல் மற்றும் உளவியல் விளைவுகள்–

சீர்குலைந்த அல்லது வரையறுக்கப்பட்ட முன் கல்வியின் காரணமாக மொழி மற்றும் கல்வியறிவு சிரமங்கள்–

அடையாளம் மற்றும் சொந்தம் தொடர்பான சிக்கல்கள்–

குடும்பப் பொறுப்புகளை மாற்றுதல்.–

மொழி தடையை கடக்க:

பெரும்பாலான அகதிகள் மற்றும் புலம்பெயர்ந்தோர் தங்கள் தாய்மொழி பேசாத நாடுகளில் குடியேறுகிறார்கள். ஒரு சிரிய அகதி அமெரிக்காவிற்கு குடிபெயர்ந்ததை உதாரணமாக எடுத்துக் கொண்டால், அவர்களுக்கு ஆங்கிலம் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. ஆங்கிலம் முதன்மை மொழியாக இருக்கும் அமெரிக்காவில் குடியேறுவது அகதிகள் மற்றும் புலம்பெயர்ந்தோருக்கு ஒரு மேல்நோக்கிய போராக இருக்கும்.

தினசரி தொடர்பு, வேலை பெறுதல், ஆவணங்களை நிரப்புதல் அல்லது உணவு வாங்குதல், இவை அனைத்திற்கும் ஆங்கில மொழி அறிவு தேவை. இதேபோல், மியான்மரில் இருந்து பங்களாதேஷுக்குச் செல்லும் அகதிகள் தங்கள் மொழியைப் பேசுவதில்லை.

ஒரு புதிய நாட்டில் குடியேறியவுடன் அகதிப் பின்னணியைச் சேர்ந்த மாணவர்களுக்கு சிறப்பு ஆலோசனை தேவைப்படலாம். நியூ

சவுத் வேல்ஸில், அதிர்ச்சி மற்றும் சித்திரவதையில் உயிர் பிழைத்தவர்களுக்கு (STARTTS) சிகிச்சை மற்றும் மறுவாழ்வுக்கான NSW சேவை மூலம் ஆதரவு வழங்கப்படுகிறது.

வீட்டுவசதி, சுகாதாரம் மற்றும் கல்வி போன்ற பகுதிகளில் அகதிகள் பின்னணியில் உள்ள மக்களுக்கு வந்தவுடன் தீர்வுக்கான ஆதரவை வழங்க வேண்டிய பொறுப்பு அரசாங்கங்களுக்கு உள்ளது. ஆஸ்திரேலியாவில் அகதிகள் பின்னணியில் உள்ளவர்களுக்கு வழங்கப்படும் உதவி பற்றிய கூடுதல் தகவலுக்கு ஆஸ்திரேலியாவில் உள்ள அகதிகளைப் பார்க்கவும்.

2018 ஆம் ஆண்டில், குழந்தைகள் மற்றும் இளைஞர்களுக்கான வழக்கறிஞருக்கான அலுவலகம் (ACYP) அகதிகள் மற்றும் புகலிடக் கோரிக்கையாளர் பின்னணியைச் சேர்ந்த இளைஞர்களுடன் ஆஸ்திரேலியாவில் குடியேறுவதற்கு உதவிகரமாகவும் சவாலாகவும் இருப்பதைக் கண்டறிய ஆலோசனைகளை நடத்தியது.

குழந்தைகள் பிரச்சனைகள்:

25 மில்லியனுக்கும் அதிகமான மக்கள் தங்கள் வீடுகளில் இருந்து பிடுங்கப்பட்டு, புரவலர் சமூகங்களில் வெளிநாட்டில் வசிக்கும் நிலையில், உலகில் தற்போது மிகப் பெரிய அகதிகள் மக்கள் தொகையைக் கையாள்கிறது. இந்த 25 மில்லியனில், 11 மில்லியன் (UNICEF படி) குழந்தைகள். கடந்த 10 ஆண்டுகளில் இந்த எண்ணிக்கை இரு மடங்காக அதிகரித்துள்ளது.

எல்லா அகதிகளுக்கும் ஆபத்துகள் மற்றும் சவால்கள் இருந்தாலும், வேரோடு பிடுங்கப்பட்ட வாழ்க்கை குழந்தைகள் மீது தனித்துவமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது. இதோ 5.

1. தரமான கல்விக்கான வரையறுக்கப்பட்ட அணுகல்.
2. சமரசம் செய்யப்பட்ட மனநலம் மற்றும் "இழந்த" குழந்தைப் பருவத்தின் அச்சுறுத்தல்.
3. குடும்பங்களில் இருந்து பிரித்தல் மற்றும் அதிக பாதிப்பு.
4. குடும்ப இயக்கவியல் மற்றும் பொறுப்புகளை மாற்றுதல்.
5. புரவலன் சமூகத்தில் தனிமைப்படுத்தல்.

இளைஞர் பிரச்சனைகள்:

அகதி இளைஞர்கள் எப்போதாவது கலந்தாலோசிக்கப்படுகிறார்கள் மற்றும் அடிக்கடி கவனிக்கப்படுவதில்லை. அவர்களின் ஆற்றல் பெரும்பாலும் பயன்படுத்தப்படாமல் உள்ளது.

அகதி இளைஞர்கள் எப்போதாவது கலந்தாலோசிக்கப்படுகிறார்கள், அடிக்கடி கவனிக்கப்படுவதில்லை,

மேலும் பெரும்பாலும் முடிவெடுப்பதில் முழுமையாக பங்கேற்க முடியாது. ஐ.நா அகதிகள் நிறுவனம் (UNHCR) மற்றும் பெண்கள் அகதிகள் ஆணையம் (WRC) ஆகியவற்றின் அறிக்கையின்படி, அவர்களின் திறமைகள், ஆற்றல் மற்றும் திறன் ஆகியவை பெரும்பாலும் பயன்படுத்தப்படாமல் உள்ளன.

2015 மற்றும் 2016 ஆம் ஆண்டுகளில், UNHCR மற்றும் WRC ஆகியவை இளைஞர்களை பாதிக்கும் முடிவுகளில் "குரல்களை" அதிகரிக்க உலகளாவிய அகதிகள் இளைஞர் ஆலோசனைகளை (GRYC) மேற்கொண்டன. 22 நாடுகளில் நடைபெற்ற 56 தேசிய மற்றும் துணை தேசிய ஆலோசனைகளில் பங்கேற்ற 15-24 வயதுடைய 1,200க்கும் மேற்பட்ட இளைஞர்கள் இந்த திட்டத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

UNHCR மற்றும் WRC படி, இந்த ஆலோசனைகள் "எல்லா இடங்களிலும் உள்ள அகதி இளைஞர்களின் தலைமை, திறன் மற்றும் எதிர்காலத்தை தொடர்ந்து வளர்க்கும் ஒரு செயல்முறையின் தொடக்கமாகும்".

இளைஞர்கள் இளைஞர்கள். எல்லா இடங்களிலும்.

அகதிகள் இளைஞர்கள் எல்லா இடங்களிலும் இளைஞர்கள் விரும்பும் அதே விஷயங்களை விரும்புகிறார்கள்: ஆலோசனை மற்றும் கேட்க வேண்டும்., ஈடுபட வேண்டும், பங்களிக்க வேண்டும் மற்றும் தீர்வுகளில் ஒரு பகுதியாக இருக்க வேண்டும். அவர்கள் வாய்ப்புகள், கல்வி, வேலைவாய்ப்பு மற்றும் உள்ளடக்கத்தை விரும்புகிறார்கள். மாநிலங்கள், சர்வதேச அமைப்புகள், சர்வதேச மற்றும் தேசிய சிவில் சமூக அமைப்புகள், நன்கொடையாளர்கள் மற்றும் இளைஞர் குழுக்கள் உட்பட மனிதாபிமானப் பதிலில் ஈடுபட்டுள்ள அனைவருக்கும் நடவடிக்கைக்கான சாலை வரைபடமாக இந்த அறிக்கை உள்ளது.

10 சவால்கள்:

1: சட்ட அங்கீகாரம் மற்றும் தனிப்பட்ட ஆவணங்களைப் பெறுவதில் சிரமங்கள்

2: தரமான கற்றல், கல்வி மற்றும் திறன்களை வளர்க்கும் வாய்ப்புகளை அணுகுவதில் சிரமம்.

3: பாகுபாடு, இனவெறி, இனவெறி மற்றும் "கலாச்சார மோதல்"

4: சில இளைஞர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு மற்றும் வாழ்வாதார வாய்ப்புகள்

5: LGBTI இளைஞர்கள் உட்பட பாலின சமத்துவமின்மை, பாகுபாடு, சுரண்டல் மற்றும் வன்முறை.

6: உளவியல் சமூக ஆதரவு உட்பட இளைஞர்களுக்கு உணர்திறன் மிக்க சுகாதார பராமரிப்புக்கான மோசமான அணுகல்

7: பாதுகாப்பு, பாதுகாப்பு மற்றும் இயக்க சுதந்திரம் இல்லாமை

8: துணையில்லாத இளைஞர்களுக்கான சவால்கள்

9: பங்கேற்பதற்கும், ஈடுபடுவதற்கும் அல்லது முடிவெடுப்பவர்களை அணுகுவதற்கும் வாய்ப்புகள் இல்லாமை

10: புகலிடம், அகதிகள் உரிமைகள் மற்றும் கிடைக்கக்கூடிய சேவைகள் பற்றிய தகவல் இல்லாமை

அகதிகள் மற்றும் புலம்பெயர்ந்தோர் மிகுந்த சிரமம் மற்றும் கஷ்டங்களின் வாழ்க்கையை விட்டு வெளியேறுகிறார்கள், அவர்கள் ஒரு சிறந்த வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கான நம்பிக்கைகள் மற்றும் அபிலாஷைகளுடன் ஒரு புதிய நாட்டில் குடியேறுகிறார்கள்.

இந்த சவால்கள் பெரும்பாலும் இத்தகைய கனவுகள் மற்றும் அபிலாஷைகளை கெடுத்துவிடும். அகதிகள் மற்றும் புலம்பெயர்ந்தோர் சமூகமாக மாறுவதை உறுதி செய்வதற்கான ஒரே வழி முறையான அங்கீகாரம் மற்றும் செயல்பாடாகும்.

புலம்பெயர்ந்தோர்:

ஐ.நா. இடம்பெயர்வு நிறுவனம் (IOM) புலம்பெயர்ந்தவர் என வரையறுக்கிறது, எந்த ஒரு சர்வதேச எல்லையோ அல்லது ஒரு மாநிலத்திலோ அல்லது அவர்/அவள் பழக்கமான வசிப்பிடத்திலிருந்து விலகிச் செல்லும் நபர்.

(1) நபரின் சட்ட நிலை;

(2) இயக்கம் தன்னார்வமா அல்லது விருப்பமில்லாததா; (3) இயக்கத்திற்கான காரணங்கள் என்ன;

(4) தங்கியிருக்கும் காலம் எவ்வளவு.

புலம்பெயர்ந்தோர் மற்றும் எஸ்டிஜிக்கள்:

நிலையான வளர்ச்சிக்கான 2030 நிகழ்ச்சி நிரல், நிலையான வளர்ச்சிக்கான இடம்பெயர்வின் பங்களிப்பை முதன்முறையாக அங்கீகரிக்கிறது. 17 நிலையான வளர்ச்சி இலக்குகளில் (SDGs) 11 இலக்குகள் மற்றும் இடம்பெயர்வு அல்லது இயக்கம் தொடர்பான குறிகாட்டிகளைக் கொண்டுள்ளது. "யாரையும் விட்டுவிடாதீர்கள்," புலம்பெயர்ந்தவர்களைக் கூட விடக்கூடாது என்பதே நிகழ்ச்சி நிரலின் அடிப்படைக் கொள்கை.

இடம்பெயர்வுக்கான SDGகளின் மையக் குறிப்பு இலக்கு 10.7 இல் செய்யப்படுகிறது: திட்டமிட்ட மற்றும் நன்கு நிர்வகிக்கப்பட்ட இடம்பெயர்வு கொள்கைகளை செயல்படுத்துவது உட்பட, ஒழுங்கான, பாதுகாப்பான, வழக்கமான மற்றும் பொறுப்பான இடம்பெயர்வு மற்றும் மக்களின் நடமாட்டத்தை எளிதாக்குதல். இடம்பெயர்வோடு நேரடியாக தொடர்புடைய பிற இலக்குகள் கடத்தல், பணம் அனுப்புதல், சர்வதேச மாணவர் நடமாட்டம் மற்றும் பலவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், இடம்பெயர்வு என்பது இன்னும் பல குறுக்கு வெட்டு இலக்குகளுக்கு மறைமுகமாக தொடர்புடையது.

இடம்பெயர்வுக்கான சர்வதேச அமைப்பு (IOM):

1951 இல் நிறுவப்பட்ட IOM, இடம்பெயர்வு துறையில் முன்னணி அரசுகளுக்கிடையேயான அமைப்பாகும். IOM இடம்பெயர்வுகளின் ஒழுங்கான மற்றும் மனிதாபிமான நிர்வாகத்தை உறுதி செய்வதற்காக செயல்படுகிறது,

இடம்பெயர்வு பிரச்சினைகளில் சர்வதேச ஒத்துழைப்பை மேம்படுத்துதல். -

நடைமுறை தீர்வுகளைத் தேடுவதில் உதவுதல். -

இடம்பெயர்தல் பிரச்சனைகள் மற்றும் மனிதாபிமான உதவிகளை வழங்குதல். -

அகதிகள் மற்றும் உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்த மக்கள் உட்பட தேவைப்படும் புலம்பெயர்ந்தவர்களுக்கு. -

2016 ஆம் ஆண்டில், ஐஓஎம் ஐக்கிய நாடுகள் சபையுடன் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து, அதன் சிறப்பு நிறுவனங்களில் ஒன்றாக மாறியது.

இடம்பெயர்வு பற்றிய தரவு:

2019 ஆம் ஆண்டில், உலகளவில் குடியேறியவர்களின் எண்ணிக்கை - அவர்கள் பிறந்த நாட்டைத் தவிர வேறு நாட்டில் வசிக்கும் மக்கள் - கிட்டத்தட்ட 272 மில்லியனை எட்டியது (2017 இல் 258 மில்லியனில் இருந்து). சர்வதேச புலம்பெயர்ந்தோரில் பெண் புலம்பெயர்ந்தோர் 48 சதவீதம். 38 மில்லியன் புலம்பெயர்ந்த குழந்தைகள் இருப்பதாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது, நான்கு சர்வதேச புலம்பெயர்ந்தோரில் மூன்று பேர் வேலை செய்யும் வயதில் இருந்தனர், அதாவது 20 முதல் 64 வயதுக்கு இடைப்பட்டவர்கள்.

உலகளாவிய செயல்:

அகதிகள் மற்றும் புலம்பெயர்ந்தவர்களின் பெரிய அளவிலான இயக்கங்கள் அனைத்து ஐ.நா. உறுப்பு நாடுகளையும் பாதிக்கின்றன,

மேலும் அவர்களுக்கு நெருக்கமான ஒத்துழைப்பு மற்றும் பொறுப்பு-பகிர்வு தேவைப்படுகிறது. 2016 ஆம் ஆண்டில், ஐ.நா பொதுச் சபையானது அகதிகள் மற்றும் புலம்பெயர்ந்தோரின் பெரும் இயக்கங்களை நிவர்த்தி செய்வதற்கான உயர்மட்ட முழுமையான கூட்டத்தை கூட்டியது. ஐநா பொதுச்செயலாளர், 'பாதுகாப்பு மற்றும் கண்ணியத்தில்: அகதிகள் மற்றும் புலம்பெயர்ந்தவர்களின் பெரிய இயக்கங்களை உரையாற்றுதல்' என்ற அறிக்கையை பரிந்துரைகளுடன் தயாரித்தார்.

நியூயார்க் பிரகடனம்:

அகதிகள் மற்றும் புலம்பெயர்ந்தோருக்கான நியூயார்க் பிரகடனம் எனப்படும் உறுதிமொழிகளின் தொகுப்பை UN உறுப்பு நாடுகள் ஏற்றுக்கொண்டன, அதில் இடம்பெயர்வுக்கான விரிவான அணுகுமுறையின் அவசியத்தை அவர்கள் அங்கீகரித்துள்ளனர். நியூயார்க் பிரகடனம் நிலையான மற்றும் உள்ளடக்கிய வளர்ச்சிக்கு புலம்பெயர்ந்தோரின் நேர்மறையான பங்களிப்பை ஒப்புக்கொள்கிறது, மேலும் புலம்பெயர்ந்தோர் அந்தஸ்தைப் பொருட்படுத்தாமல் அனைத்து புலம்பெயர்ந்தோரின் பாதுகாப்பு, கண்ணியம் மற்றும் மனித உரிமைகள் மற்றும் அடிப்படை சுதந்திரங்களைப் பாதுகாப்பதில் உறுதியளிக்கிறது.

மார்ச் 2017 இல், ஐநா பொதுச்செயலாளர் கனடாவின் லூயிஸ் ஆர்பரை சர்வதேச இடம்பெயர்வுக்கான சிறப்புப் பிரதிநிதியாக நியமித்தார்.

நியூயார்க் பிரகடனத்தின் விளைவாக, டிசம்பர் 2018 இல் மொராக்கோவில் நடந்த சர்வதேச இடம்பெயர்வு தொடர்பான அரசுகளுக்கிடையேயான மாநாட்டில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பாதுகாப்பான, ஒழுங்கான மற்றும் வழக்கமான இடம்பெயர்வுக்கான உலகளாவிய ஒப்பந்தத்தை உருவாக்க ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் உறுப்பு நாடுகள் ஒன்றிணைந்து செயல்பட ஒப்புக்கொண்டன. புலம்பெயர்ந்த தொழிலாளர்களுக்கான தொழிலாளர் உரிமைகளை வலுப்படுத்துதல், ஆதார அடிப்படையிலான கொள்கைகளுக்கான அடிப்படையாக இடம்பெயர்தல் தரவை மேம்படுத்துதல், உயிர்களைக் காப்பாற்றுதல் மற்றும் காணாமல் போன புலம்பெயர்ந்தோர் மீதான சர்வதேச முயற்சிகளை நிறுவுதல் மற்றும் பல போன்ற பல்வேறு சிக்கல்களை GCM உள்ளடக்கியது.

சர்வதேச புலம்பெயர்ந்தோர் தினம்:

டிசம்பர் 2000 இல், பொதுச் சபை டிசம்பர் 18 ஐ சர்வதேச புலம்பெயர்ந்தோர் தினமாக அறிவித்தது. 1990 ஆம் ஆண்டு அன்று, அனைத்து புலம்பெயர்ந்த தொழிலாளர்கள் மற்றும் அவர்களது குடும்ப

உறுப்பினர்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான சர்வதேச மாநாட்டை சட்டமன்றம் ஏற்றுக்கொண்டது.

வளங்கள்:

ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் பொதுச் செயலாளரின் உள்நாட்டு இடம்பெயர்வு குறித்த நடவடிக்கை நிகழ்ச்சி நிரல்-

இடம்பெயர்வுக்கான சர்வதேச அமைப்பு (IOM)-

IOM உலக இடம்பெயர்வு அறிக்கை 2020-

இடம்பெயர்வு நெட்வொர்க் ஹப்-

உலகளாவிய இடம்பெயர்வு தரவு பகுப்பாய்வு மையம் (IOM-GMDAC)-

உலகளாவிய இடம்பெயர்வு தரவு போர்டல்-

இடம்பெயர்வுக்கான உலகளாவிய ஒப்பந்தம்-

இடம்பெயர்வு பற்றிய இன்போ கிராபிக்ஸ்-

இடம்பெயர்வுக்கான உலகளாவிய ஒப்பந்தம் (2018) பற்றிய அரசுகளுக்கிடையேயான மாநாடு-

சர்வதேச புலம்பெயர்ந்தோர் தினம்-

முக்கிய உலகளாவிய இடம்பெயர்வு புள்ளிவிவரங்கள், 2017 - 2019-

இடம்பெயர்வு ஒட்டம் கண்காணிப்பு ஐரோப்பா-

இடம்பெயர்ந்தோர் பாதுகாப்பு மற்றும் மறு ஒருங்கிணைப்புக்கான EU-IOM கூட்டு முயற்சி.-

பெண்களின் பிரச்சனைகள்:

உலக மக்கள் தொகையில் பாதி பேர் பெண்களும் சிறுமிகளும். இன்னும் அடிக்கடி, அவர்களின் குரல்கள், அனுபவங்கள் மற்றும் பங்களிப்புகள் கவனிக்கப்படுவதில்லை அல்லது குறைத்து மதிப்பிடப்படுகின்றன. அவர்கள் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார அதிகார மண்டபங்களில் குறைவாகவும், வறுமையில் அதிகமாகவும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படுகிறார்கள், அதே சமயம் தடைகள் - பாலின அடிப்படையிலான வன்முறை மற்றும் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார வாய்ப்புகள் இல்லாமை, பெண்களை வேறு தரத்தில் வைத்திருக்கும் சட்டங்கள் வரை - முன்னேற்றத்திற்கான பாதையைத் தடுக்கின்றன.

சமத்துவமின்மை மற்றும் பெண்கள் மற்றும் சிறுமிகளின் குறைந்த நிலை ஆகியவை பரந்த அரசியல், பொருளாதார மற்றும் சமூக தாக்கங்களைக் கொண்டுள்ளன. இது சமூகங்களின் மோதலைத் தீர்ப்பதற்கான திறனைக் கட்டுப்படுத்தலாம், நாடுகள் தங்கள் பொருளாதாரத்தை உயர்த்தும், அல்லது போதுமான உணவை வளர்ப்பதற்கான பிராந்தியங்களின் திறனைக் கட்டுப்படுத்தலாம். பெண்களின் பயன்படுத்தப்படாத ஆற்றல், பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் மேம்பாட்டிற்கான ஒரு இழந்த வாய்ப்பாகவே உள்ளது. அமைதி

மற்றும் பாதுகாப்பில் பெண்களைச் சேர்ப்பது, மோதல்களைத் தடுப்பது மற்றும் தீர்வு ஆகியவை சமூகத்தின் அனைத்து உறுப்பினர்களையும் சென்றடைவதை உறுதிசெய்வதற்கு அவசியம்.

அமெரிக்க வெளியுறவுக் கொள்கையின் மூலம் பாலின சமத்துவம் மற்றும் பெண்கள் மற்றும் சிறுமிகளுக்கு அதிகாரம் அளிப்பதில் அமெரிக்கா உறுதியாக உள்ளது. உலகெங்கிலும் உள்ள பாலின சமத்துவம் மற்றும் பெண்கள் மற்றும் சிறுமிகளின் நிலையை மேம்படுத்துவதற்கு நான்கு முக்கிய முன்னுரிமைகளை வெளியுறவுத்துறை அடையாளம் கண்டுள்ளது:

பெண்கள், அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பு-

பெண்களின் பொருளாதார வலுவூட்டல்-

பாலின அடிப்படையிலான வன்முறை-

பருவப் பெண்கள்-

இந்தக் கொள்கைச் சிக்கலை ஆதரிக்க குறிப்பிட்ட அலுவலகங்கள் என்ன செய்கின்றன என்பதைப் பற்றி மேலும் படிக்கவும்:

உலகளாவிய பெண்கள் பிரச்சினைகளுக்கான அலுவலகம் (S/GWI): அமெரிக்க வெளியுறவுக் கொள்கை முழுவதும் பெண்கள் மற்றும் சிறுமிகளின் உரிமைகள் மற்றும் அதிகாரமளித்தலை மேம்படுத்துவதற்கான ஆணையை உலகளாவிய பெண்கள் பிரச்சினைகளுக்கான செயலாளரின் அலுவலகம் கொண்டுள்ளது. எஸ்/ஜிடபிள்யூஐ யு.எஸ். இராஜதந்திரம், கூட்டாண்மை மற்றும் திட்டங்களில் பெண்கள் மற்றும் சிறுமிகளைச் சேர்க்கும் துறையின் முயற்சிகளுக்கு தலைமை தாங்குகிறது மற்றும் பாலின ஒருங்கிணைப்பை உறுதி செய்கிறது.

பெண் சிசுக்கொலை:

பெண் சிசுக்கொலை என்பது அல்ட்ராசவுண்ட் ஸ்கேன் போன்ற பாலின அறிதல் சோதனைகளுக்குப் பிறகு, பிறப்பதற்கு முன்பே தாயின் வயிற்றில் இருந்து பெண் கருவைக் கலைப்பதற்கான கருக்கலைப்பு செயல்முறையாகும். பெண் சிசுக்கொலை மற்றும் பாலின அங்கீகார சோதனை கூட இந்தியாவில் சட்டவிரோதமானது. ஆண் குழந்தைக்காக விரக்தியில் இருக்கும் பெற்றோருக்கும், இதற்காக குறிப்பாக கருக்கலைப்பு செய்யும் மருத்துவர்களுக்கும் அவமானம்.

பெண் கருக்கொலைக்கான காரணங்கள்:

பெண் சிசுக்கொலை காலம் காலமாக நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது, குறிப்பாக ஆண் குழந்தையை மட்டுமே விரும்பும் குடும்பங்களுக்கு. பெண் சிசுக்கொலைக்கு மதம், சமூகம், நிதி மற்றும்

உணர்ச்சிப்பூர்வமான பல காரணங்கள். எனவே தற்போது காலம் வெகுவாக மாறிவிட்டது, இருப்பினும் சில குடும்பங்களில் பல காரணங்களும் நம்பிக்கைகளும் நடந்து வருகின்றன. பெண் **சிசுக்கொலைக்கான சில முக்கிய காரணங்கள்:**

1. பொதுவாக, பெற்றோர்கள் பெண் குழந்தையை விரும்புவதில்லை, ஏனெனில் அவர்கள் மகளின் திருமணத்தில் பெரிய தொகையை வரதட்சணையாக கொடுக்க வேண்டும்.
2. பெண்கள் எப்பொழுதும் நுகர்வோர், சிறுவர்கள் மட்டுமே உற்பத்தியாளர் என்ற நம்பிக்கை உள்ளது. இதனால், மகன் வாழ்நாள் முழுவதும் பணம் சம்பாதிப்பார், பெற்றோரைப் பராமரிப்பான் என்று பெற்றோர்கள் புரிந்துகொள்கிறார்கள், இருப்பினும் பெண்கள் ஒரு நாள் திருமணம் செய்துகொண்டு தனி குடும்பம் செய்வார்கள்.
3. எதிர்காலத்தில் குடும்பத்தின் பெயரை மகன் சுமப்பார் என்று ஒரு நம்பிக்கை உள்ளது எனினும் பெண் கணவனின் குடும்பத்தை சுமக்க வேண்டும்.
4. குடும்பத்தில் ஒரு பெண் குழந்தை பிறக்காமல், பெற்றோர் மற்றும் தாத்தா பாட்டிக்கு ஆண் குழந்தை பிறப்பது சமுதாயத்தில் ஒரு கௌரவப் பிரச்சினை.
5. குடும்பத்தின் புதிய மணமகளுக்கு ஆண் குழந்தை பிறக்க வேண்டும் என்ற மன அழுத்தம் இருப்பதால், பாலின அங்கீகாரம் மற்றும் பெண் குழந்தையாக இருந்தால் கருக்கலைப்பு செய்ய கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறது.
6. கல்வியறிவின்மை, பாதுகாப்பின்மை, சமூகத்தில் உள்ள மக்களின் வறுமை ஆகியவையும் பெண் குழந்தைகளின் சுமைக்கு முக்கியக் காரணங்களாகும்.
7. அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப முன்னேற்றம் மற்றும் பயன்பாடுகள் இதை பெற்றோருக்கு மிகவும் எளிதான பணியாக மாற்றியுள்ளன.
8. 500 க்கும் மேற்பட்ட கட்டுரை தலைப்புகள் மற்றும் யோசனைகளின் பெரிய பட்டியலைப் பெறுங்கள்.

பாலின விகிதத்தில் பெண் சிசுக்கொலையின் தாக்கம்:

பாலின விகிதம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியில் பெண்களுக்கும் ஆண்களுக்கும் உள்ள விகிதத்தைக் குறிக்கிறது. பெண் சிசுக்கொலை மற்றும் பெண் சிசுக்கொலை (ஒரு பெண் குழந்தையை அவள் பிறந்த பிறகு கொல்வது) போன்ற பல நடைமுறைகள் பாலின விகிதத்தில் எதிர்மறையான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன. இதனால் பல சமூக தீமைகளை அது உயர்த்தி வளர்க்கிறது.

தசாப்த இந்திய மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பின்படி, இந்தியாவின் பாலின விகிதம் 107.48 ஆகும். அதாவது 2019ல் 100 பெண்களுக்கு 107.48 ஆண்கள். எனவே இந்தியாவில் 1000 ஆண்களுக்கு 930 பெண்கள் உள்ளனர். எனவே, இந்தியாவில் 51.80% ஆண்களுடன் ஒப்பிடுகையில் 48.20% பெண்கள் உள்ளனர்.

கட்டுப்படுத்த பயனுள்ள நடவடிக்கைகள்:

பெண் சிசுக்கொலை என்பது பெண்களின் எதிர்காலத்திற்கு ஒரு குற்றம் மற்றும் சமூக தீமை என்பது நாம் அனைவரும் அறிந்ததே. எனவே இந்திய சமூகத்தில் பெண் கருக்கொலைக்கான காரணங்களை நாம் கவனிக்க வேண்டும். பெண் சிசுக்கொலை அல்லது பெண் சிசுக்கொலை முதன்மையாக பாலின நிர்ணயம் காரணமாகும். சில நடவடிக்கைகள்:

- சட்டம் அமுல்படுத்தப்பட வேண்டும் மற்றும் இந்த அநாகரீகமான செயலில் குற்றம் நிரூபிக்கப்பட்டால் கண்டிப்பாக தண்டிக்கப்பட வேண்டும்.
- மருத்துவ நடைமுறையில் உரிமம் இருந்தால் அதை நிரந்தரமாக ரத்து செய்ய வேண்டும்.
- சட்டவிரோத பாலின நிர்ணயம் மற்றும் கருக்கலைப்பு ஆகியவற்றிற்காக குறிப்பாக மருத்துவக் கருவிகளை சந்தைப்படுத்துவது தடையாக இருக்க வேண்டும்.
- பெண் குழந்தையைக் கொல்ல விரும்பும் பெற்றோருக்கு அபராதம் விதிக்க வேண்டும்.
- இளம் தம்பதிகள் பற்றிய விழிப்புணர்வு பிரச்சாரங்கள் மற்றும் கருத்தரங்குகள் தொடர்ந்து நடத்தப்பட வேண்டும்.
- பெண்கள் தங்கள் உரிமைகளில் அதிக கவனம் செலுத்தும் வகையில் விழிப்புடன் இருக்க வேண்டும்.

முடிவுரை:

வரப்போவது உங்கள் பெண் குழந்தையின் பெயர், கடந்த காலம் உங்கள் தாயின் பெயர். பெண் குழந்தை இல்லாமல் நிகழ்காலமும் இல்லை, கடந்த காலமும் இல்லை, எதிர்காலமும் இல்லை என்பது இதுதான் யதார்த்தம். பெண் சிசுக்கொலை தற்கொலை. எனவே, பெண் குழந்தையை காப்பாற்றி எதிர்காலத்தை பாதுகாக்க வேண்டும். பெண் சிசுக்கொலையின் ஆபத்தான விளைவுகள் இருக்கும். அடுத்த இருபது ஆண்டுகளில் திருமணச் சந்தையில் மணப்பெண்கள் பற்றாக்குறை ஏற்படும் என்று மக்கள்தொகை அறிக்கைகள்

இந்தியாவை எச்சரிக்கின்றன, ஏனெனில் பாலின விகிதம் மோசமாக உள்ளது.

பெண் சிசுக்கொலை:

இத்தனை ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் பெண் சிசுக்கொலை இந்தியாவில் தீவிரமான பிரச்சினையாகத் தொடர்கிறது. இது வேண்டுமென்றே பெண் குழந்தைகளைக் கொல்வது. ஒரு பெண் குழந்தையை அவள் பிறந்த உடனேயே கொல்ல பல வழிமுறைகளைப் பயன்படுத்துவதைத் தவிர, பாலினத்தை நிர்ணயித்த பிறகு வயிற்றில் இருக்கும் குழந்தையைக் கொல்லப் பயன்படுத்தப்படும் மற்ற முறைகளும் பரவலாக உள்ளன. இன்று இந்த வேண்டுமென்றே நீக்கப்பட்டதால், இந்தியாவில் 160 மில்லியனுக்கும் அதிகமான சிறுமிகள் காணாமல் போயுள்ளனர், இது பாலின விகிதத்தில் ஏற்றத்தாழ்வை உருவாக்கியுள்ளது.

பெண் சிசுக்கொலைக்கான காரணங்கள்:

இந்த பிரச்சனைக்கு பல்வேறு காரணங்கள் இருக்கலாம். காரணம் இந்தியாவின் கலாச்சார, பொருளாதார மற்றும் மத வேர்களில் உள்ளது. பெண்கள் எப்போதும் சமூகத்திற்கு சுமையாகவே பார்க்கப்படுகிறார்கள். ஒரு ஆண் குழந்தை குடும்பத்தில் செல்வம், நற்பெயர் மற்றும் நல்வாழ்வு மற்றும் உழைப்பைக் கொண்டுவருவதாகக் கருதப்படுகிறது, அதே நேரத்தில் பெண் குழந்தை எப்போதும் குடும்பத்திற்கு துரதிர்ஷ்டத்தைத் தருவதாகக் கருதப்படுகிறது, மேலும் பெண் பிறந்தால் அவர்கள் செலவழிக்க வேண்டும் என்பது மக்களின் பொதுவான கருத்து. அவளுடைய பெற்றோரின் இறுதி நோக்கம் அவளுக்கு திருமணம் செய்து வைப்பது என்பதால் அவளுடைய கல்வி வீணாகிவிடும். பெண் சிசுக்கொலைக்கு இந்தியாவில் உள்ள வரதட்சணை முறையே மூலக் காரணம். இந்தியாவில் மணமகன் திருமணத்தின் போது மணமகள் தரப்பில் இருந்து வரதட்சணை வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற ஒரு அமைப்பு உள்ளது, இதனால் ஏழைக் குடும்பங்கள் இதை வாங்க முடியாத ஒரு சிக்கலை உருவாக்குகின்றன. ஒரு பெண் எப்போதும் பெற்றோரால் ஒரு நிதிக் கடமையாகப் பார்க்கப்படுகிறாள். மற்றொரு காரணம் என்னவென்றால், ஒரு ஆண் குழந்தை சொர்க்கத்திற்கான பாதையாகக் கருதப்படுகிறது, இந்து புராணங்களின்படி ஆண் குழந்தைக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறது, ஏனெனில் அவர் பெற்றோருக்கு மோட்சத்தை (ஆத்ம இரட்சிப்பு) கொடுப்பதாகக் கருதப்படுகிறது. ஒரு ஆண் குழந்தையும் முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகிறது, ஏனெனில் அவர் குடும்பத்தை நடத்துவார். மேலும் 1975 இல் ஒரு குழந்தை கொள்கையின் காரணமாக மேற்கூறிய

காரணங்களால் பெண் குழந்தைகள் மட்டுமே கொல்லப்பட்டனர். அப்போது, பல்வேறு புதுமையான தொழில்நுட்பங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு, அல்ட்ரா சவுண்ட் இயந்திரங்கள் நிறுவப்பட்டு, பாலின நிர்ணயம் செய்யும் பல்வேறு நுட்பங்களை மக்களுக்கு உணர்த்தி, இதுபோன்ற தவறான எண்ணங்களில் சிக்கி, கடைசியில் வயிற்றில் இருந்த ஏழை பெண் கருக்கள் கொல்லப்பட்டன.

பெண் சிசுக்கொலையின் விளைவுகள்:

பெண் சிசுக்கொலையின் முக்கிய விளைவு என்னவென்றால், அது அதிகரித்து வரும் பாலின விகிதத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுக்கு வழிவகுக்கிறது. ஆண் குழந்தைக்கு பெண் குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை 1991 இல் 972/1000 இலிருந்து 929/1000 ஆகவும், 2011 மக்கள்தொகை கணக்கெடுப்பில் 1000 ஆண்களுக்கு 914 ஆகவும் குறைந்துள்ளது, அது இன்னும் குறைந்து வருகிறது. பெண் சிசுக்கொலை பெண்களின் மக்கள்தொகையில் கடுமையான குறைவை ஏற்படுத்துகிறது, இது பெரும் கவலை அளிக்கிறது. இந்தியாவில் உள்ள அனைத்து மாநிலங்களிலும் குழந்தை பாலின விகிதம் ஒரே மாதிரியாக இல்லை. ஹரியானா, டெல்லி, இமாச்சல பிரதேசம் மற்றும் சண்டிகர் போன்ற மாநிலங்களில், 1000 ஆண் குழந்தைகளுக்கு 900 பெண் குழந்தைகள் என்ற விகிதம் குறைந்துள்ளது. பெண் குழந்தைகளை விட ஆண் குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை அதிகமாக உள்ளது, இதனால் திருமணத்திற்கு பெண்களை கண்டுபிடிப்பதில் சிரமம் அதிகரித்து வருகிறது, மேலும் இது இந்தியாவில் பெண் கடத்தலுக்கு முக்கிய காரணங்களில் ஒன்றாக மாறி வருகிறது. ஹரியானா போன்ற பகுதிகளில் மேற்கு வங்கம், அசாம் போன்ற பகுதிகளில் இருந்து சட்டவிரோதமாக பெண்கள் விற்கப்படுகின்றனர். இந்தச் சூழல் பெண் குழந்தைகளுக்கான சமூகச் சீரழிவை மேலும் உருவாக்குகிறது.

இந்தியா

இந்தியா ஒரு ஆணாதிக்க சமூகமாகும், இதில் பெண்களுக்கு எதிரான கலாச்சார சார்பு அடிக்கடி பெண் சிசுக்கொலை நிகழ்வுகளுக்கு பங்களித்துள்ளது, குறிப்பாக ஏழை மற்றும் கிராமப்புறங்களில். தென்னிந்தியாவில், மறைமுக மக்கள்தொகை ஆதாரங்களின் காரணமாக, தமிழ்நாடு மாநிலமானது கவலைக்குரிய ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியாகும், இது சமீபத்திய ஆண்டுகளில் இந்த நடைமுறை அதிகரித்துள்ளதைக் குறிக்கிறது (ஜார்ஜ், சாபு எம்.). மாநிலம் முழுவதும், குறிப்பாக சேலம், தருமபுரி, திண்டுக்கல் மற்றும் மதுரை மாவட்டங்களில் பெண் சிசுக்கொலை அதிகமாக உள்ளது (ஆராவமுதன்,1999). 1995 ஆம் ஆண்டில், ஒரு ஆய்வு, பிறந்த உடனேயே

இறந்த பெண்களின் எண்ணிக்கை ஆண் குழந்தைகளின் எண்ணிக்கையை விட மூன்று மடங்கு அதிகம் என்று சுட்டிக்காட்டியது (ஜார்ஜ், சாபு எம்.). தருமபுரியில், 1994 மற்றும் 1997 (ஆராவமுதன், 1999) இடையே பிறந்த உடனேயே கிட்டத்தட்ட 3000 சிறுமிகள் இறந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. பெண் சிசுக்கொலை பல்வேறு சாதியினரால் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிறது, இது சமூகப் படிநிலை முழுவதும் பெண்களுக்கு எதிரான ஒரு சார்புநிலையைக் குறிக்கிறது.

மாநில அரசின் திட்டங்கள்:

பெண் சிசுக்கொலை மற்றும் பாலினக் கருக்கலைப்பை எதிர்த்து இந்திய மாநில அரசுகள் சில நடவடிக்கைகளை எடுத்துள்ளன. உதாரணமாக, 1992ல், தமிழக முதல்வர், 'பெண் குழந்தைகளுக்கான ஜெயலலிதா பாதுகாப்புத் திட்டத்தை' அமல்படுத்தினார். "அதன் விதிகளின்படி, ஒன்று அல்லது இரண்டு பெண் குழந்தைகள் மற்றும் மகன்கள் இல்லாத ஏழைக் குடும்பம், ஒரு பெற்றோர் கருத்தடை செய்ய ஒப்புக்கொண்டால், பண ஊக்கத்தொகைக்கு தகுதியுடையவர்கள். கைக்குழந்தையின் பெயரில் கொடுக்கப்படும் பணம், அவள் இருபத்தொரு வயதை அடையும் வரை நிலையான வைப்புக் கணக்கில் வைக்கப்படும்".

தொட்டில் குழந்தைகள் திட்டம்:

மேலும், குடும்பங்கள் தங்கள் தேவையில்லாத பெண் சிசுக்களை அரசு சுகாதார நிலையங்களில் அமைக்கப்பட்டுள்ள தொட்டில்களில் கொல்வதை விட, அவர்களைக் கைவிட வேண்டும் என்று இந்த முதலமைச்சர் உருவாக்கினார். ஆனால், இந்த இரண்டு திட்டங்களுமே தமிழகத்தில் பெண் சிசுக்கொலையை ஒழிக்கத் தவறிவிட்டன. துரதிர்ஷ்டவசமாக, பெண் சிசுக்கொலையை வெற்றிகரமாக தடுப்பதாக இந்திய காவல்துறை நிரூபிக்கப்படவில்லை. முன்பு கூறியது போல், தண்டனைக்கு பயந்து பெற்றோர்கள் தங்கள் பெண் குழந்தைகளைக் கொல்வதற்கான புதிய முறைகளைக் கடைப்பிடித்துள்ளனர். காவல்துறையில் புகார் அளிக்கப்பட்ட வழக்குகளில், பல வழக்குகள் வெற்றிகரமாக விசாரிக்கப்படவில்லை. ஆண் மற்றும் பெண் இருபாலருக்கும் கல்வி, பெண்களின் நிலையை மேம்படுத்துவதற்கான சமூக உத்திகள், குடும்ப ஆலோசனை மற்றும் சுகாதாரத்திற்கான அணுகல் ஆகியவை பெண் சிசுக்கொலைகளை ஒழிப்பதற்கான வழிமுறைகளை வழங்குவதோடு, உலகெங்கிலும் உள்ள பெண்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட மதிப்பை உயர்த்தும்.

தவறான சிறை:

ஐபிசியின் 340வது பிரிவு, தவறான சிறைவாசம் தொடர்பான குற்றத்தைக் கையாள்கிறது. பிரிவில் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளபடி

'தவறான கட்டுப்பாடு' வகைகளை தவறான சிறைவாசம் என்று கூறலாம். தவறான கட்டுப்பாடு என்பது ஒரு நபரின் பகுதி கட்டுப்பாடு. தவறான சிறை என்பது ஒரு நபரின் மொத்தக் கட்டுப்பாடு, ஒரு நபரின் மொத்தக் கட்டுப்பாடுகள் குறிப்பிட்ட வரம்புக்கு அப்பால் செல்லாமல் இருந்தால் தவறான சிறை.

விளக்கம்:

A ஆனது Z ஒரு சுவர் இடத்தினுள் சென்று Z உள்ளே பூட்டப்பட்டது. A ஆனது சுவரின் எல்லைக்கு அப்பால் எந்த திசையிலும் செல்வதைத் தடுக்கிறது. A தவறாக Z கண்டுபிடிக்க முடியும்.

தேவையான பொருட்கள்:

- (1) ஒரு நபரை தன்னார்வமாக கட்டுப்படுத்துதல்.
- (2) குறிப்பிட்ட வரம்புக்கு அப்பால் அந்த நபர் தொடர்வதைத் தடுக்கும் வகையில்.

தவறான சிறைச்சாலையின் வகைகள்:

1. மூன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட நாட்களுக்கு தவறான சிறைவாசம் (பிரிவு 343)
2. பத்து அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட நாட்களுக்கு தவறான சிறைவாசம் (பிரிவு 344)
3. விடுதலை ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்ட நபரின் தவறான சிறைவாசம் (பிரிவு 345)
4. இரகசியமாக தவறான சிறைவைப்பு (பிரிவு 346).
5. சொத்துக்களை அபகரிப்பதற்காக அல்லது சட்டத்திற்குப் புறம்பாகச் செயல்படுவதைத் தடுக்கும் தவறான சிறைவாசம் (பிரிவு 347).
6. வாக்குமூலத்தைப் பறிப்பதற்காக அல்லது சொத்தை மீட்டெடுக்க வற்புறுத்துவதற்காக தவறான சிறைவாசம் (பிரிவு 348).

காவல் மரணம்:

இந்தியா போன்ற நாட்டைப் பொறுத்தவரை, காவலில் மரணங்கள் அல்லது காவலில் சித்திரவதை என்பது புதிய கருத்து அல்ல, அது நீண்ட வரலாற்றைக் கொண்டுள்ளது, ஆனால் அடிப்படையில் பிரிட்டிஷ் காலம் மிகவும் அதிகரித்து வருகிறது, இன்று வரை இதுபோன்ற சமூக தீமைகளை நம் சமூகத்தில் இருந்து கட்டுப்படுத்த முயற்சிக்கிறோம். சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இந்திய அரசாங்கம் சட்டத்தில் பெரிய மாற்றங்களைச் செய்தது, ஆனால் இந்திய சமூகத்தில் இருந்து காவலர் வன்முறையைத் தடுக்கும் வகையில் பயனுள்ள மாற்றங்களைச் செய்யவில்லை.

Cr.P.C இன் பிரிவு 76, இந்திய சாட்சியச் சட்டத்தின் பிரிவுகள் 25 & 26 மற்றும் காவல் சட்டம், 1861 இன் பிரிவு 29, IPC இன் பிரிவுகள் 330, 331 &

348 ஆகியவை காவல்துறையின் சித்திரவதைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் பிரிவுகளாகும், ஆனால் இந்தச் சட்டங்கள் குறைவாக உள்ளன. இத்தகைய சித்திரவதை அல்லது வன்முறையைக் கட்டுப்படுத்த போதுமானது. சித்திரவதைக்கு எதிரான தேசிய பிரச்சாரத்தின் அறிக்கையின்படி, காவலில் வைக்கப்பட்ட மரணம் மற்றும் சித்திரவதையின் வருகையானது 1700 க்கும் மேற்பட்ட மரணங்கள் என்று கூறுகிறது.

சித்திரவதை என்பது அரசியலமைப்பு அல்லது பிற சட்டங்களின் கீழ் வரையறுக்கப்படவில்லை. காவல் என்ற சொல் பாதுகாவலர் மற்றும் பாதுகாப்புப் பராமரிப்பைக் குறிக்கிறது. அது கைது செய்யப்பட்டாலும் கூட. காவலின் போது அது வன்முறையின் எந்த மோசமான அறிகுறிகளையும் கொண்டிருக்கக்கூடாது. எந்த நாகரீகச் சட்டமும் காவலில் இருக்கும் கொடுமை இருப்பதாகக் கருதுவதில்லை.

தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையம்:

இந்தியாவில் உள்ள தற்போதைய சட்டத்தின்படி காவலில் வைக்கப்பட்ட சித்திரவதை என்பது மரணம், கற்பழிப்பு மற்றும் உடல் ரீதியான சித்திரவதை ஆகியவற்றின் கடுமையான விளைவு ஆகும். தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையம் அனைத்து மாநில அரசுகளுக்கும் புதிய வழிகாட்டுதல்களை வெளியிட்டுள்ளது.

1993 ஆம் ஆண்டு ஆணையம், காவலில் வைக்கப்பட்ட மரணம் நிகழ்ந்த 24 மணி நேரத்திற்குள் அது குறித்து ஆணையத்திற்குத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்று பொதுவான அறிவுறுத்தல்களை வழங்கியது. பிரேத பரிசோதனை அறிக்கைகள், மாஜிஸ்திரேட் விசாரணை அறிக்கைகள் / பிரேத பரிசோதனையின் வீடியோ அறிக்கைகள் போன்றவற்றுடன் இந்த அறிவிப்புகள் பின்பற்றப்பட வேண்டும்.

இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் 300வது பிரிவைத் தவிர்த்து, ஒரு அரசு ஊழியர் பலாத்காரத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கான உரிமையை மீறி, யாரேனும் ஒரு நபரின் மரணத்தை ஏற்படுத்தினால், அவர் கொலை செய்யாத குற்றமற்ற கொலைக் குற்றத்திற்குப் பொறுப்பாவார் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மேலும், இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் 330வது பிரிவில், வாக்குமூலத்தைப் பறிக்கும் வகையில், பொது ஊழியர் யாரேனும் ஒருவரை காயப்படுத்தினால், அவருக்கு ஏழு ஆண்டுகள் வரை சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்படும் என்று தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. காவல்துறையினரை சட்டவிரோதமாக அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்த நாட்டின் சட்டம் அனுமதிக்கவில்லை.

சமீபத்தில், மத்தியப் பிரதேசத்தில் உள்ள குணா மாவட்ட நிர்வாகத்தால் 15 கொத்தடிமைத் தொழிலாளர்கள் மீட்கப்பட்டனர். இந்த தொழிலாளர்கள் மனிதாபிமானமற்ற முறையில் நடத்தப்பட்டு, அவர்களின் முதலாளியால் சித்திரவதை செய்யப்பட்டனர்.

கொத்தடிமைத் தொழிலாளர்:

கொத்தடிமைத் தொழிலாளர் என்பது குறைந்த ஊதியத்தில் பணிபுரியும் தொழிலாளர்களுக்கு கடனை அடைப்பதற்காக முதலாளிகள் அதிக வட்டியில் கடன்களை வழங்கும் நடைமுறையாகும்.

இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் கொத்தடிமைத் தொழிலாளர் என்பது நடைமுறையில் உள்ள சந்தை ஊதியம் மற்றும் சட்டப்பூர்வ குறைந்தபட்ச ஊதியத்திற்குக் குறைவான ஊதியம் என்று விளக்கியுள்ளது.

கொத்தடிமை உழைப்பு வரலாற்று ரீதியாக கிராமப்புற பொருளாதாரங்களுடன் தொடர்புடையது, அங்கு பொருளாதார ரீதியாக பின்தங்கிய சமூகங்களைச் சேர்ந்த விவசாயிகள் நிலப்பிரபுக்களுக்காக வேலை செய்ய வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்தனர்.

செங்கல் சூளைகள், கல் குவாரிகள், நிலக்கரி சுரங்கங்கள், விவசாயத் தொழிலாளர்கள், வீட்டு வேலை, சர்க்கஸ் மற்றும் பாலியல் அடிமைத்தனம் போன்ற அமைப்புசாரா தொழில்களில் கிராமப்புற மற்றும் நகர்ப்புறங்களில் கொத்தடிமைத் தொழிலாளர்கள் இருப்பது கண்டறியப்பட்டது.

சர்வதேச கடமைகள்:

- கட்டாய உழைப்பு, மனிதக் கடத்தல் மற்றும் குழந்தைத் தொழிலாளர்களை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதற்கான நிலையான வளர்ச்சி இலக்கின் (இலக்கு 8.7) கீழ் 2030க்குள் நவீன அடிமைத்தனத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவர இந்தியா கடமைப்பட்டுள்ளது.
- ILO அபோலிஷன் ஆஃப் ஃபோர்ஸ்டு லேபர் கன்வென்ஷன், 1957 (எண். 105) ஐ இந்தியாவும் அங்கீகரித்துள்ளது.
- உலகளாவிய அடிமைக் குறியீட்டில் இந்தியா தனது தரவரிசையை (2018 ஆம் ஆண்டில் 167 நாடுகளில் 53வது) மேம்படுத்த விரும்புகிறது.

அரசியலமைப்பு விதிகள்:

- உறுப்புரை 21 வாழ்வதற்கான உரிமை மற்றும் தனிப்பட்ட சுதந்திரம் பற்றியது.
- அரசியலமைப்பின் பிரிவு 23 கட்டாய உழைப்பைத் தடை செய்கிறது.

• பிரிவு 24, தொழிற்சாலைகள் போன்றவற்றில் குழந்தைகளை (பதினாலு வயதுக்குட்பட்ட) வேலைக்கு அமர்த்துவதை தடை செய்கிறது.

• உறுப்புரை 39, தொழிலாளர்கள், ஆண்கள் மற்றும் பெண்களின் ஆரோக்கியம் மற்றும் வலிமையைப் பாதுகாக்கவும், குழந்தைகளின் இளமைப் பருவத்தை துஷ்பிரயோகம் செய்யாமல் இருக்கவும், குடிமக்கள் பொருளாதாரத் தேவையால் அவர்களின் வயது அல்லது வலிமைக்கு பொருந்தாத தொழில்களில் நுழைய கட்டாயப்படுத்தப்படுவதில்லை என்றும் அறிவுறுத்துகிறது.

தொடர்புடைய சட்டங்கள்:

- கொத்தடிமைத் தொழிலாளர் முறை (அழித்தல்) சட்டம் 1976:
- சட்டம் இந்தியா முழுமைக்கும் விரிவடைகிறது ஆனால் அந்தந்த மாநில அரசுகளால் செயல்படுத்தப்படுகிறது.
- இது மாவட்ட அளவில் விழிப்புணர்வுக் குழுக்களின் வடிவில் ஒரு நிறுவன பொறிமுறையை வழங்குகிறது.
- இந்தச் சட்டத்தின் விதிகள் முறையாகச் செயல்படுத்தப்படுவதை உறுதிசெய்ய மாவட்ட மாஜிஸ்திரேட்டுக்கு (DM) விழிப்புணர்வுக் குழுக்கள் ஆலோசனை வழங்குகின்றன.
- மாநில அரசுகள்/யூனியன் பிரதேசங்கள், இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் குற்றங்களை விசாரிப்பதற்காக, முதல் வகுப்பு அல்லது இரண்டாம் வகுப்பு நீதித்துறை மாஜிஸ்திரேட்டின் அதிகாரங்களை, நிர்வாக மாஜிஸ்திரேட்டுக்கு வழங்கலாம்.

கொத்தடிமைத் தொழிலாளர்களின் மறுவாழ்வுக்கான மத்தியத் துறைத் திட்டம் (2016):

நிதி உதவியாக ரூ. விடுவிக்கப்பட்ட கொத்தடிமைத் தொழிலாளர்களுக்கு அவர்களின் வாழ்வாதாரத்திற்காக பணமில்லா உதவிகளுடன் 3 லட்சம் வழங்கப்படுகிறது.

கொத்தடிமை உழைப்பு நிலைத்திருப்பதற்கான காரணங்கள்:

- தொழிலாளர்கள் மற்றும் முதலாளிகள் மத்தியில் விழிப்புணர்வு இல்லாதது.
- குறைந்த தண்டனை விகிதங்கள்.
- கொத்தடிமைத் தொழிலாளர் மீதான சமூக சார்பு.
- கொத்தடிமைத் தொழிலாளர்களின் இடம்பெயர்வு இயல்பு.
- கொத்தடிமைத் தொழிலாளர் முறை (அழித்தல்) சட்டம் 1976 இன் பலவீனமான அமலாக்கம்.
- கட்டாய உழைப்புக்கான தண்டனை (ஐபிசியின் பிரிவு 374- சட்ட விரோதமான கட்டாய உழைப்பு) பொருத்தமானது அல்ல.

• தேசிய மற்றும் பிராந்திய மட்டத்திலும், அரசாங்கங்களுக்கிடையில் சரியான ஒருங்கிணைப்பு இல்லாமை.

கொத்தடிமைத் தொழிலை முடிவுக்குக் கொண்டுவர தேவையான நடவடிக்கைகள்:

கொத்தடிமைத் தொழிலாளர்களால் பாதிக்கப்பட்டவர்களை எவ்வாறு புகாரளிப்பது மற்றும் அடையாளம் காண்பது என்பது குறித்த தகவல்களை பொதுமக்களுக்கு வழங்க தேசிய பிரச்சாரங்களை ஏற்பாடு செய்தல்.

பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் மேம்பாட்டு அமைச்சகத்தால் ஓரளவு ஆதரிக்கப்படும் தேசிய குழந்தைகளுக்கான ஹாட்லைனை பிரபலப்படுத்துதல் மற்றும் ஆபரேஷன் ரெட் அலர்ட் மூலம் நடத்தப்படும் கடத்தல் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கான தேசிய ஹெல்ப்லைன் உள்ளது.

மீட்கப்பட்ட பாதிக்கப்பட்டவர்கள் மீண்டும் கொத்தடிமைகளாகத் தள்ளப்படுவதைத் தடுக்கும் வகையில் அவர்களுக்கு திறமையான மறுவாழ்வு.

உற்பத்தி மற்றும் வருமானம் ஈட்டும் திட்டங்கள் முன்கூட்டியே வகுக்கப்பட வேண்டும், இல்லையெனில் அவை விடுவிக்கப்பட்ட பிறகு மீண்டும் கொத்தடிமைத் தொழிலாளர் முறைக்கு திரும்பும்.

குழந்தை தொழிலாளர்:

குழந்தை தொழிலாளர் வரையறை

குழந்தைத் தொழிலாளர் என்பது ஒரு உலகளாவிய நிகழ்வு, இது ஒரு நாட்டிற்கு மட்டும் கட்டுப்படுத்தப்படவில்லை. "குழந்தைத் தொழிலாளர்" என்பது எந்தவொரு கைமுறை வேலையிலும் குழந்தைகளை வேலைக்கு அமர்த்துவது என வரையறுக்கப்படுகிறது. குழந்தைத் தொழிலாளர் (தடை மற்றும் ஒழுங்குமுறை) சட்டம், 1986 இன் படி, இன்னும் 14 வயதை எட்டாத ஒரு நபரை "குழந்தை" என்று அழைக்கிறோம். ஒரு குழந்தை வளர, தனது குழந்தைப் பருவத்தை முழுமையாக அனுபவிக்க வேண்டும், கல்வியைத் தேட வேண்டும், வலுவான மதிப்பு அமைப்பைப் பெற வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படும் இந்த இளமையான வயதில். பலமான நிதியுதவி இல்லாமை, சரியான உணவு, உடை, உறைவிடம், வாழ்வாதாரம் போன்றவற்றின் பற்றாக்குறை போன்ற சில கஷ்டங்களால் குழந்தைகள் உழைப்பாளிகளாக மாற நிர்ப்பந்திக்கப்படுவது அடிக்கடி கவனிக்கப்படுகிறது.

சர்வதேச தொழிலாளர் அமைப்பு [ILO] வரையறுக்கிறது:

சர்வதேச தொழிலாளர் அமைப்பு [ILO] குழந்தைத் தொழிலாளர்களை அவர்களின் குழந்தைப் பருவத்தை மட்டும்

பாதிக்காத ஒரு வேலையாக வரையறுக்கிறது, ஆனால் குழந்தைகளை தவறாமல் பள்ளிக்குச் செல்லவோ அல்லது சரியான கல்வியைப் பெறவோ அனுமதிக்காது. குழந்தைத் தொழிலாளர்களும் குழந்தைகளின் கண்ணியம், திறன் மற்றும் குழந்தைப் பருவத்தை இழக்கின்றனர். 14 வயதிற்குட்பட்ட குழந்தைகளால் மனரீதியாகவோ, சமூக ரீதியாகவோ, உடல் ரீதியாகவோ அல்லது ஒழுக்க ரீதியாகவோ வளர்ச்சியடைய முடியாது.

குழந்தை தொழிலாளர் பிரச்சினை

குழந்தைத் தொழிலாளர் என்பது இந்தியாவில் மட்டுமல்ல, வளரும் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஒரு பெரிய பிரச்சினையாக இருக்கிறது, ஏனெனில் அது குழந்தையின் உடல் ரீதியாகவும் மன ரீதியாகவும் அழிக்கிறது. வறுமையின் காரணமாக, இந்தியாவில் மட்டுமின்றி, உலகளவில் குழந்தைத் தொழிலாளர் முறை அதிகமாக உள்ளது. குழந்தைகள் ஒரு தேசத்தின் நம்பிக்கை மற்றும் எதிர்காலம் அதனால்தான் அது ஒரு சமூகப் பிரச்சனையாக இருக்கிறது. குழந்தைத் தொழிலாளர் முறையைத் தடுக்கும் வகையில் பல சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டாலும், அவைகள் சிக்கலைத் தடுப்பதில் பயனுள்ளதாக இல்லை. 33 மில்லியன் குழந்தைகள் குழந்தைத் தொழிலாளர்களாக இருப்பதால், ஆசியாவின் முன்னணி நாடுகளில் இந்தியாவும் ஒன்று என்று 2017 ஆம் ஆண்டின் புள்ளிவிவர அறிக்கை விளக்குகிறது. 2011 மக்கள்தொகை கணக்கெடுப்பின்படி, மொத்த குழந்தை மக்கள் தொகை 259.6 மில்லியனாக இருந்தது, அதில் 10.1 மில்லியன் பேர் முக்கிய தொழிலாளியாகவோ அல்லது குறு தொழிலாளர்களாகவோ பணிபுரிகின்றனர்.

குழந்தை தொழிலாளர் காரணங்கள்

வறுமை, பெற்றோரின் கல்வியறிவின்மை, குடும்பத்தின் சமூக மற்றும் பொருளாதார சூழ்நிலை ஆகியவை குழந்தைத் தொழிலாளர்களுக்கு முக்கியக் காரணங்களாகும். குழந்தைத் தொழிலாளர்களின் தீங்கான விளைவுகள் தொடர்பான விழிப்புணர்வு இல்லாமை மற்றும் அடிப்படை மற்றும் தரமான கல்விக்கான அணுகல் இல்லாமை, குடும்பத்தின் கலாச்சார விழுமியங்கள் மற்றும் ஒருவர் வாழும் சமூகத்தின் சுற்றுப்புறங்கள் ஆகியவை குழந்தைத் தொழிலாளர்களின் விகிதத்தை அதிகரிக்கின்றன. அதிக வேலையின்மை விகிதங்கள் மற்றும் வேலையின்மை ஆகியவை குழந்தைத் தொழிலாளர்களில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன.

குடும்பக் கடன் காரணமாகப் பள்ளிப் படிப்பை நிறுத்தும் அல்லது பள்ளியிலிருந்து வெளியேற்றப்படும் குழந்தைகள் குழந்தைத்

தொழிலாளர்களுக்கு அதிக வாய்ப்புள்ளது. சமூக ரீதியாக பின்தங்கிய குழுக்களைச் சேர்ந்த பெண்கள் குழந்தைத் தொழிலாளர்களுக்கு கட்டாயப்படுத்துவதற்கான அதிக ஆபத்தில் உள்ளனர்.

இந்தியாவில் குழந்தை தொழிலாளர்களுக்கான காரணங்கள்

இந்தியாவில், குழந்தைத் தொழிலாளர்களின் முக்கிய காரணங்கள்:

- வறுமை: குழந்தைகள் தங்கள் குடும்பத்தின் உதவி கரங்களாகக் கருதப்படுகிறார்கள். வளரும் நாடுகளில், குழந்தைத் தொழிலாளர்களை கட்டுப்படுத்துவது கிட்டத்தட்ட சாத்தியமற்றது, ஏனெனில் குழந்தைகள் தங்களை மட்டுமல்ல, தங்கள் குடும்பத்தையும் ஆதரிக்க வேண்டும் மற்றும் அவர்களுக்கு வாழ்வாதாரத்தை வழங்க வேண்டும். வறுமையின் காரணமாக, வேலையின்மை மற்றும் வேலையின்மை விகிதம் மிக அதிகமாக உள்ளது, எனவே பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தைகளை குறைந்த ஊதியத்தில் வேலைக்கு அனுப்ப வேண்டியுள்ளது.
- முந்தைய கடன்கள்: அவர்களின் மோசமான பொருளாதார நிலை காரணமாக மக்கள் கடன் வாங்குகிறார்கள். ஆனால் கடனைத் திருப்பிச் செலுத்த போதுமான பணம் அவர்களிடம் இல்லாததால், கடனை அடைக்க இரவு பகலாக உழைப்பது மட்டுமின்றி, தங்கள் குழந்தைகளை வேலைக்கு இழுத்துச் செல்வதுடன், கடனை நேரத்துக்கு முன்பாகவும் எளிதாகவும் அடைத்துவிடலாம்.
- தொழில்முறை தேவைகள்: சில தொழில்களுக்கு வளையல் தொழில்களில் தேவைப்படும் கடினமான கைகளை விட மென்மையான மற்றும் மென்மையான கைகள் தேவைப்படுகின்றன. எனவே அவர்கள் அத்தகைய வேலைக்கு குழந்தைகளை விரும்புகிறார்கள், பெரியவர்களை அல்ல.
- கொத்தடிமை உழைப்பு: குழந்தைகள் பெரும்பாலும் வெயிலில் நீண்ட நேரம் வேலை செய்கிறார்கள், அவர்களுக்கு தண்ணீர், உணவு இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். இந்த குழந்தைகளுக்கு அரிதாகவே ஊதியம் வழங்கப்படுகிறது. கொத்தடிமைத் தொழிலாளர் குழந்தைத் தொழிலாளர்களின் பெரிய அளவிலான அதிகரிப்புக்கு மேலும் சேர்க்கிறது.
- வீட்டு உதவி: சிறு குழந்தைகள் பெரும்பாலும் படித்த குடும்பங்களுக்காக வேலை செய்கிறார்கள் மற்றும் குழந்தைகளின் வேலைவாய்ப்பை மீறும் பல சட்டங்களைப் பொருட்படுத்தாமல், அவர்கள் பெரும்பாலும் சிறு குழந்தைகளை வரவேற்கிறார்கள், இதனால் இந்த குழந்தைகள் தங்கள் வீடுகளையும் தங்கள் குழந்தைகளையும் கவனித்துக் கொள்ள முடியும்.

• குழந்தை பாலியல் தொழிலாளர்கள்: பெரும்பாலும், பருவ வயதை அடைந்த சிறுமிகள் கவர்ச்சியான வேலைகளைச் செய்ய வாய்ப்புகள் வழங்கப்படும் என்ற வாக்குறுதிக்கு பதிலாக விபச்சாரத்தில் தள்ளப்படுகிறார்கள்.

• கட்டாய பிச்சை: தங்களைத் தாங்களே தாங்கிக்கொள்ள முடியாத குடும்பங்கள், மனிதாபிமானமற்ற நிலையில் தங்கள் குழந்தைகளை சாலையில் பிச்சையெடுக்கும்படி கட்டாயப்படுத்துகின்றனர். மக்களிடம் இருந்து அதிக பணம் பெறுவதற்காக அவர்கள் தங்கள் குழந்தைகளை ஊனப்படுத்துகிறார்கள்.

குழந்தை தொழிலாளர்களின் விளைவுகள்:

• குழந்தைகள் பணியிடத்தில் விபத்துக்கள் மற்றும் பல வகையான ஆபத்துகளுக்கு ஆளாகிறார்கள்.

• இத்தகைய காயங்கள் அவர்களுக்கு சமூக மற்றும் பொருளாதார பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றன, அதன் விளைவு அவர்களின் வாழ்நாள் முழுவதும் தொடர்கிறது.

• வெட்டுக்கள், தீக்காயங்கள், காயங்கள், எலும்பு முறிவுகள் மற்றும் தலைச்சுற்றல் போன்ற பொதுவான காயங்கள் மிகவும் பொதுவானவை.

• பாலியல் துஷ்பிரயோகம், STDs, HIV/AIDS, போதைப்பொருள், குடிப்பழக்கம், சிறுமிகளை பாலியல் சுரண்டல், கற்பழிப்பு, விபச்சாரமும் குழந்தைத் தொழிலாளர்களின் விளைவுகளாகும்.

• உணவு, உடை, தங்குமிடம் மற்றும் மருத்துவ சிகிச்சை ஆகியவற்றிலும் அவர்கள் உடல் ரீதியான புறக்கணிப்பை எதிர்கொள்கின்றனர். இதனால், அடிப்படைக் கல்வியை இழந்து வறுமையில் வாடும் பள்ளிக்கு செல்ல முடியாமல் தவிக்கின்றனர்.

• உணர்ச்சிப் புறக்கணிப்பும் குழந்தைத் தொழிலாளர்களின் விளைவுகளாகும்.

• குழந்தைகள் அடிப்பது உட்பட உடல் ரீதியான துஷ்பிரயோகத்திற்கு ஆளாகின்றனர், இது பெரும்பாலும் உடல் ஊனத்திற்கு வழிவகுக்கிறது. பணியமர்த்தப்பட்ட குழந்தைத் தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை 1997 இல், மொத்த 1.5 மில்லியன் தொழிலாளர்களில் 10,000 முதல் 20,000 பேர் வரை வைரத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளனர். சரியான மதிப்பீடு வழங்கப்படவில்லை, ஆனால் தமிழ்நாட்டின் பட்டாசுத் தொழிலில் குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் இருந்தனர். 1998 இல் 1,100 பட்டுத் தொழிற்சாலைகளில் 15,000 குழந்தைகள் பணிபுரிந்தனர். இந்தியாவில் உற்பத்தி செய்யப்படும் 20% கம்பளங்கள் குழந்தைத் தொழிலாளர்களை உள்ளடக்கியதாக

இருக்கலாம். உத்தியோகபூர்வ மதிப்பீடுகள்-2,500,000க்கும் அதிகமான NGO-வின் மதிப்பீடுகள்- சுமார் 20 மில்லியன்.

இந்தியாவில் குழந்தை தொழிலாளர்களின் வகைகள்:

வீட்டு வேலை மற்றும் முறைசாரா துறைகளில் குழந்தைகளின் ஈடுபாடு அதிகரித்து வருகிறது. குழந்தைகள் உள்நாட்டு, கையேடு, விவசாயம், அபாயகரமான தொழிற்சாலைகள், கந்தல் பறித்தல், பீடி உருட்டுதல், தீப்பெட்டி, செங்கல் சூளைகள் போன்றவற்றில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

ILO இன் கூற்றுப்படி, குழந்தைத் தொழிலாளர்களின் மோசமான வகைகள்:

- அடிமைத்தனம்: அடிமைத்தனம் என்பது ஒருவர் மற்றொருவருக்காக வேலை செய்வதாகும். எதையும் கோரும் சக்தி அடிமைகளுக்கு இல்லை. அவர்கள் தங்கள் எஜமானரின் கட்டளைகளின்படி செயல்பட வேண்டும்.
- குழந்தை கடத்தல்: தொழிலாளர்களுக்காகவோ அல்லது பாலியல் சுரண்டலுக்காகவோ குழந்தைகளை வாங்குதல் மற்றும் விற்பது.
- கடன் கொத்தடிமை: மக்கள் தங்களுடைய பணம் மற்றும் உடமைகளால் கடனை அடைக்க முடியாத போது, அவர்கள் பெரும்பாலும் கூலி வேலை செய்ய நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறார்கள்.
- அடிமைத்தனம்: ஒரு நபர் மற்றொரு நபருக்கு சொந்தமான நிலத்தில் வேலை செய்யும் போது, அது அடிமைத்தனம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. தொழிலாளிக்கு சில ஊதியம் வழங்கப்படும் அல்லது ஊதியம் வழங்கப்படாது.
- கட்டாய உழைப்பு: ஒரு குழந்தை தனது விருப்பத்திற்கு எதிராக வேலை செய்யும் போது அது கட்டாய உழைப்பு என்று அழைக்கப்படுகிறது.
- பிச்சைக்காரன்: ஏழைப் பெற்றோருக்கு வேறு வழியில்லாத போது, அவர்கள் அடிக்கடி சாலைகளில் பிச்சை எடுக்கிறார்கள். அனுதாபத்தைப் பெறுவதற்காகவும் அதிக பணம் பெறுவதற்காகவும் அவர்கள் தங்கள் குழந்தையின் உடல் பாகத்தை வெட்டுகிறார்கள். சிறு குழந்தைகள் தங்கள் சிகிச்சைக்கு பணம் கேட்பது சிவப்பு விளக்குகளில் காணப்படுகிறது.

இந்தியாவில் குழந்தை தொழிலாளர் சட்டங்கள்:

மற்ற நாடுகளுடன் ஒப்பிடுகையில், இந்தியாவில் குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் அதிகமாக உள்ளனர். 179 மில்லியன் குழந்தைகளில், 6 முதல் 14 வயதுக்குட்பட்ட 90 மில்லியன் குழந்தைகள் பள்ளிக்குச் செல்வதில்லை. நம் நாட்டில் குழந்தைத் தொழிலில் ஈடுபடும் 50%

குழந்தைகளுக்கு இது பங்களிக்கிறது. 1933ஆம் ஆண்டு முதல் இந்தியாவில் குழந்தைத் தொழிலாளர் முறையைக் கட்டுப்படுத்த பல்வேறு சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டுள்ளன. இந்த சட்டங்களில் பின்வருவன அடங்கும்:

- குறைந்தபட்ச ஊதியச் சட்டம், 1948: குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் உட்பட தொழிலாளர்கள்/தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டிய குறைந்தபட்ச ஊதியத்தை மாநில அரசு நிர்ணயம் செய்கிறது. வேலை வகை மற்றும் தொழிலாளர்களின் வர்க்கத்திற்கு ஏற்ப அரசாங்கம் ஊதியத்தை நிர்ணயித்தது.
- தோட்டத் தொழிலாளர் சட்டம், 1951: இந்தச் சட்டம் 12 வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளை வேலைக்கு அமர்த்துவதைத் தடைசெய்கிறது, ஆனால் 12 வயதுக்கு மேற்பட்ட குழந்தைகளை நியமிக்கப்பட்ட மருத்துவர் அந்தக் குழந்தைக்கு உடற்குதி சான்றிதழை வழங்கினால் மட்டுமே வேலைக்கு அமர்த்த முடியும்.
- சுரங்கச் சட்டம், 1952: இந்தச் சட்டம், சுரங்கப் பணி நடைபெறும் இடத்தில் எந்தக் குழந்தையும் இருக்கக் கூடாது என்றும், அத்தகைய வேலைக்கு எந்தக் குழந்தையையும் ஈடுபடுத்தக் கூடாது என்றும் இந்தச் சட்டம் வழங்குகிறது.
- வணிகக் கப்பல் சட்டம், 1958: பயிற்சிக் கப்பலைத் தவிர, இந்தச் சட்டம் 14 வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளை கப்பலில் பணியமர்த்த அனுமதிக்காது. மேலும், இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் 18 வயதுக்குட்பட்டவர்களை டிரிம்மர்களாக நியமிக்க முடியாது. இந்தச் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சில குறிப்பிட்ட நிபந்தனைகளின் கீழ் மட்டுமே அவர்கள் நியமிக்கப்பட முடியும்.
- அப்ரண்டிஸ் சட்டம், 1961: ஒரு குழந்தை 14 வயதை அடைந்து, கல்வித் தரம் மற்றும் உடல் தகுதித் தேர்வில் திருப்தி அடையும் வரை, அவர் பயிற்சிப் பயிற்சி பெற முடியாது.
- இந்திய தொழிற்சாலைகள் சட்டம், 1948: 14 வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளை தொழிற்சாலையில் வேலைக்கு அமர்த்தக்கூடாது. மேலும், 15-18 வயதுக்குட்பட்ட முன் வயது வந்தவர்களை வேலைக்கு அமர்த்தினால், ஒரு தொழிற்சாலை பின்பற்ற வேண்டிய விதிகள் உள்ளன.
- குழந்தைத் தொழிலாளர் (தடுப்பு மற்றும் ஒழுங்குமுறை) சட்டம், 1986: 14 வயதுக்குக் குறைவான எந்தக் குழந்தையும் சட்டப்படி பட்டியலில் வழங்கப்பட்டுள்ள அபாயகரமான தொழில்களில் பணியமர்த்தப்படக்கூடாது. இந்த பட்டியல் கட்டுரையில் மேலும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த பட்டியல் 2006 இல் மட்டுமல்ல, 2008 இல் திருத்தப்பட்டது.

• குழந்தைகளுக்கான சிறார் நீதி (பராமரிப்பு மற்றும் பாதுகாப்பு) சட்டம், 2000: யாரேனும் ஒரு குழந்தையை அபாயகரமான வேலையில் அமர்த்தினால் அல்லது குழந்தையை கொத்தடிமையாகப் பயன்படுத்தினால், அந்த நபர் இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் தண்டிக்கப்படுவார்.

• குழந்தைகளின் இலவச மற்றும் கட்டாயக் கல்விக்கான உரிமைச் சட்டம் 2009: 14 வயதுக்குட்பட்ட ஒவ்வொரு குழந்தைகளுக்கும் இலவச மற்றும் கட்டாயக் கல்வி வழங்கப்பட வேண்டும். உண்மையில், இந்தச் சட்டத்தை திறம்பட பின்பற்ற, ஒவ்வொரு தனியார் பள்ளியிலும் பின்தங்கிய பிரிவைச் சேர்ந்த குழந்தைகளுக்கும், உடல் ஊனமுற்ற குழந்தைகளுக்கும் 25% இடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன.

• **பிற சட்டங்கள்:**

குழந்தைகள் (தொழிலாளர் உறுதிமொழி) சட்டம், 1933.

குழந்தைகளுக்கான வேலைவாய்ப்புச் சட்டம், 1938.

பாம்பே ஷாப் அண்ட் எஸ்டாபிளிஷ்மென்ட் சட்டம், 1948.

மோட்டார் போக்குவரத்து தொழிலாளர்கள் சட்டம், 1961.

அணு ஆற்றல் சட்டம், 1962.

பீடி மற்றும் சிகார் தொழிலாளர்கள் (நிபந்தனை மற்றும் ஒழுங்குமுறை) சட்டம், 1986.

மாநில கடைகள் மற்றும் ஸ்தாபனச் சட்டங்கள்:

14 வயதிற்குட்பட்ட குழந்தைகள் ஒரு தொழிற்சாலையில் வேலை செய்ய அனுமதிக்கப்படுவதில்லை, மேலும் இது இந்திய அரசியலமைப்பின் 24வது பிரிவு மற்றும் தொழிற்சாலைகள் சட்டம், 1948 இன் பிரிவு 67 ஆகியவற்றில் வெளிப்படையாக வழங்கப்பட்டுள்ளது. 14 வயது வரை அனைத்து குழந்தைகளுக்கும் இலவச மற்றும் கட்டாயக் கல்வி ஆண்டுகள் என்பது இந்திய அரசியலமைப்பின் 45 வது பிரிவின் கீழ் மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கொள்கையால் வழங்கப்படுகிறது.

குழந்தை தொழிலாளர் சட்டம், 1986

14 வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளை வேலைக்கு அமர்த்துவது பல்வேறு சட்டங்களால் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது, ஆனால் அதற்கான நடைமுறைகள் வகுக்கப்படவில்லை அல்லது சுரண்டல் சூழ்நிலையில் பணியமர்த்தப்பட்ட குழந்தைத் தொழிலாளர்களின் வேலை நிலைமைகளை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்படவில்லை. எனவே, இதற்காக, குழந்தை தொழிலாளர் (தடை மற்றும் ஒழுங்குமுறை) சட்டம், 1986 எனப்படும் ஒரு விரிவான சட்டம் இயற்றப்பட்டது. இதற்காக, இந்த நோக்கங்களை அடைய, குழந்தை தொழிலாளர் (தடுப்பு மற்றும் ஒழுங்குமுறை) மசோதா என்ற மசோதா

பாராளுமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. குருபத்சுவாமி கமிட்டி 1976 பரிந்துரை செய்த பிறகு, குழந்தைத் தொழிலாளர் சட்டம் 1986 டிசம்பர் 23, 1986 அன்று நிறைவேற்றப்பட்டது. இது 1986 ஆம் ஆண்டின் 61 ஆம் எண் சட்டமாகும்.

குழந்தை தொழிலாளர் சட்டம், 2016

குழந்தைத் தொழிலாளர் (தடுப்பு மற்றும் ஒழுங்குமுறை) திருத்த மசோதா, 2016 ஜூலை 2016 இல் பாராளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்டது. இந்தச் சட்டம் குழந்தைத் தொழிலாளர் தடை மற்றும் ஒழுங்குமுறைச் சட்டம், 1986ஐத் திருத்துவது மட்டுமல்லாமல், அதன் நோக்கத்தை விரிவுபடுத்துகிறது மற்றும் அதை மீறும் பட்சத்தில் கடுமையான தண்டனைகளையும் வழங்குகிறது. குழந்தைத் தொழிலாளர் தடை மற்றும் ஒழுங்குமுறைச் சட்டம், 1986, 14 வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளுக்கான 83 அபாயகரமான தொழில்கள் மற்றும் செயல்முறைகளில் வேலை செய்வதைத் தடை செய்கிறது. இந்தச் சட்டத்தின் முக்கிய விதிகள் பின்வருமாறு:

இந்தியாவில் குழந்தை தொழிலாளர் சட்டங்கள்:

குழந்தைத் தொழிலாளர் (தடை மற்றும் ஒழுங்குமுறை) சட்டம், 1986,

குழந்தை தொழிலாளர் சட்டம் (தடை மற்றும் ஒழுங்குமுறை), 2016

குழந்தை மேம்பாட்டிற்கான அரசியலமைப்பு விதிகள்

குழந்தை மேம்பாட்டிற்காக பல்வேறு அரசியலமைப்பு விதிகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன:

பிரிவு 21A: கல்விக்கான உரிமை

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 21A பிரிவு 6 முதல் 14 வயது வரை உள்ள ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் இலவச மற்றும் கட்டாயக் கல்வி வழங்கப்பட வேண்டும் என்று கூறுகிறது. இலவச மற்றும் கட்டாயக் கல்வி அரசால் வகுக்கப்பட்ட முறையிலும், சட்டம் நிர்ணயிக்கும் முறையிலும் வழங்கப்பட வேண்டும்.

பிரிவு 24: தொழிற்சாலைகள் முதலியவற்றில் குழந்தைகளை வேலைக்கு அமர்த்துவதைத் தடை செய்தல்.

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் பிரிவு 24, 14 வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளை அபாயகரமான தொழிற்சாலைகள் அல்லது தொழில்கள் அல்லது தொழில்களில் பணியமர்த்தக் கூடாது என்று கூறுகிறது.

பிரிவு 39: அரசு, குறிப்பாக, பாதுகாப்பை நோக்கி தனது கொள்கையை வழிநடத்தும்

குழந்தைத் தொழிலாளர் என்பது இன்னும் தேசத்தின் முன் ஒரு பிரச்சனை. இந்த குழந்தைத் தொழிலாளர் பிரச்சனையை தீவிரமாக சமாளிக்க அரசு பல்வேறு நடவடிக்கைகளை எடுத்து வருகிறது. இருப்பினும், குழந்தைத் தொழிலாளர்களுக்கு முக்கிய காரணமான வறுமை, கல்வியறிவின்மை போன்ற சமூக-பொருளாதாரப் பிரச்சனைகளால், சமுதாயத்தின் அனைத்து உறுப்பினர்களின் கூட்டு முயற்சியின்றி, அதற்குத் தீர்வு காண முடியாது.

கடத்தல்:

பொருள்

கடத்தல் என்பது சட்டவிரோத வர்த்தகம். மனித கடத்தல் என்பது மனிதர்களை வர்த்தகம் செய்வதாகும். கடத்தல் ஒரு நாட்டிற்குள் நிகழலாம் அல்லது எல்லைகளை கடந்து செல்லலாம். தொழிற்சாலைகள், பண்ணைகள் மற்றும் தனியார் வீடுகளில் கட்டாய மற்றும் சுரண்டல் உழைப்பு, பாலியல் சுரண்டல் மற்றும் கட்டாய திருமணம் உள்ளிட்ட பல்வேறு நோக்கங்களுக்காக பெண்கள், ஆண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் கடத்தப்படுகின்றனர். கடத்தல் அனைத்து பகுதிகளையும் உலகின் பெரும்பாலான நாடுகளையும் பாதிக்கிறது. விபச்சாரம் என்பது மனித உலகில் உள்ள தொழில்களில் மிகவும் பழமையானது மற்றும் உலகம் முழுவதும் பரவலாக உள்ளது. வரலாற்று பின்னணி:

1900 ஆம் ஆண்டில் பெண்களில் 'வெள்ளை அடிமை வர்த்தகம்' என்று அழைக்கப்படுவதைக் குறிக்க போக்குவரத்து என்ற சொல் முதன்முதலில் பயன்படுத்தப்பட்டது. ஐரோப்பாவிலிருந்து அரபு மற்றும் கிழக்கு மாநிலங்களுக்கு காமக்கிழத்திகள்/விபச்சாரிகளாக வெள்ளைப் பெண்களின் வர்த்தகம் ஆண்கள், பெண்கள் மற்றும் ஐரோப்பிய நாடுகளின் அரசாங்கங்களுக்கு கவலையாக இருந்தது. .

இந்த நேரத்தில், போக்குவரத்து என்பது ஒழுக்கக்கேடான நோக்கத்திற்காக அதாவது விபச்சாரத்திற்காக பெண்களின் நடமாட்டத்தை குறிக்கிறது. ஆரம்பத்தில், இந்த வரையறை நாட்டின் எல்லைகளைக் கடக்க வேண்டியிருந்தது, ஆனால் 1910 வாக்கில் இது தேசிய எல்லைகளுக்குள் பெண்களின் போக்குவரத்திற்கு மாறியது. பெண்களின் போக்குவரத்து அடிமைத்தனத்துடன் தொடர்புடையதாகக் காணப்பட்டது, ஆனால் விபச்சாரத்துடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது.

சர்வதேச அம்சம்:

பெண்களின் சர்வதேச போக்குவரத்தை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கான ஆரம்ப நடவடிக்கை, மே 4, 1910 அன்று பாரிஸில் கையெழுத்திடப்பட்ட வெள்ளை அடிமைப் போக்குவரத்தை ஒடுக்குவதற்கான சர்வதேச மாநாட்டை ஏற்றுக்கொண்டது.^௧ சர்வதேச தொழிலாளர் அமைப்பின் கட்டாயத் தொழிலாளர் மாநாட்டின் (1930) கலை.1 மற்றும் 4 ஒழுக்கக்கேடான நோக்கங்களுக்காக கடத்தலைத் தடுக்கிறது.

1933 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 11 ஆம் தேதி கையொப்பமிடப்பட்ட பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளின் போக்குவரத்தைத் தடை செய்வதற்கான ஜெனீவா ஒப்பந்தம், வெளிநாடுகளில் விபச்சாரத்திற்காக கடத்தும் குற்றவாளிகள் மற்றும் 21 வயதுக்குட்பட்ட பெண்களை அவர்களின் சம்மதத்துடன் கூட தண்டிப்பதாக உறுதியளித்தது.

இந்த மாநாடு 2 டிசம்பர் 1949 இல் கையெழுத்திடப்பட்ட நபர்களின் போக்குவரத்தை ஒடுக்குவதற்கும், மற்றவர்களை விபச்சாரத்தை சுரண்டுவதற்குமான ஐக்கிய நாடுகளின் மாநாட்டால் மாற்றப்பட்டது.

மிக முக்கியமான சர்வதேச கருவி பலேர்மோ புரோட்டோகால் ஆகும், இது நாடுகடந்த ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட குற்றங்களுக்கு எதிரான ஐ.நா. நெறிமுறையின் கலை 5, மாநிலங்கள் கடத்தல், கடத்தல் முயற்சி மற்றும் கடத்தல் திட்டத்தில் வேறு ஏதேனும் வேண்டுமென்றே பங்கேற்பது அல்லது அமைப்பு ஆகியவற்றை குற்றமாக்க வேண்டும்.^௧ CEDAW, 1979, அனைத்து விதமான பெண் கடத்தல் மற்றும் பெண்களை விபச்சார சுரண்டல் ஆகியவற்றை ஒடுக்க அனைத்து பொருத்தமான நடவடிக்கைகளையும் மாநிலங்கள் எடுக்க வேண்டும்.^௧

இந்தியாவில் சட்டக் கட்டமைப்பு:

இந்த சமூக அச்சுறுத்தலை எதிர்த்துப் போராட, இந்தியா பின்தங்கவில்லை. இப்பிரச்சனையை களைய பல்வேறு நடவடிக்கைகளை எடுத்து வருகிறது. சுரண்டலில் இருந்து பெண்களைப் பாதுகாக்கும் பல சட்டங்கள் உள்ளன.

இந்திய அரசியலமைப்பில்^[17], பெண்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கும் அவர்களின் நிலைமைகளை மேம்படுத்துவதற்கும் பல விதிகள் உள்ளன.

மனித கடத்தல் மற்றும் கட்டாய உழைப்பை தடை செய்கிறது. அதில் கூறப்பட்டுள்ளதாவது:

மனிதர்கள் மற்றும் பிச்சைக்காரர்கள் மற்றும் பிற கட்டாய உழைப்பு போன்றவற்றின் போக்குவரத்து தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது மற்றும் இந்த விதியை மீறுவது சட்டத்தின்படி தண்டனைக்குரிய குற்றமாகும்.

ஆண்கள் மற்றும் பெண்கள் உட்பட துஷ்பிரயோகம் இல்லை.

Art.51A இந்தியாவின் ஒவ்வொரு குடிமகன் மீதும் கட்டாய வடிவத்தில் கடமையை விதிக்கிறது:

பெண்களின் கண்ணியத்தை இழிவுபடுத்தும் செயல்களை கைவிடுவது இந்தியாவின் ஒவ்வொரு குடிமகனின் கடமையாகும்.௪

சமூகம் மற்றும் தனிநபர்கள் மீதான கடத்தலின் தாக்கம்:

கடத்தலின் மனித மற்றும் சமூக விளைவுகள் கட்டாயமானவை. உடல் ரீதியான துஷ்பிரயோகம் மற்றும் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் சித்திரவதை முதல் உளவியல் மற்றும் உணர்ச்சி அதிர்ச்சி வரை, தடையற்ற குற்றத்தின் பொருளாதார மற்றும் அரசியல் தாக்கங்கள் வரை, தனிநபர்கள் மற்றும் சமூகத்தின் மீதான தாக்கம் தெளிவாக அழிவுகரமானது மற்றும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதது.

கடத்தல் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு மருத்துவ, சமூக, சட்ட மற்றும் பொருளாதார விளைவுகளை ஏற்படுத்துகிறது. கடத்தப்பட்ட நபர்கள் தங்கள் அனுபவங்களால் அதிர்ச்சியடைந்ததாக கூறப்படுகிறது. தற்கொலை எண்ணம் அவர்களுக்கு பொதுவானது. புறக்கணிக்கப்பட்டவர்கள் என்று இழிவுபடுத்தப்படுவதைத் தவிர, தார்மீக மற்றும் சட்டப்பூர்வ தனிமைப்படுத்தலை எதிர்கொள்வதைத் தவிர, போக்குவரத்து மக்கள் எச்.ஐ.வி/எய்ட்ஸ் நோய்த்தொற்றுக்கள், போதைப் பழக்கம், அதிக ஆபத்துள்ள கருக்கலைப்புகள் மற்றும் டீன் ஏஜ் கர்ப்பங்கள் ஆகியவற்றால் பாதிக்கப்படுகின்றனர். முயற்சிகள் எடுக்கப்பட வேண்டும்:

மீட்பு நடவடிக்கைகள் பாதிக்கப்பட்டவர்களில் மிகக் குறைவான விகிதத்தை மட்டுமே காப்பாற்ற முடியும்; தினமும் சுரண்டப்படும் மில்லியன் பாலியல் தொழிலாளர்களில் ஒரு பகுதியினருக்கு மட்டுமே நீதிமன்றங்களால் நீதி வழங்க முடியும். நாட்டின் ஒவ்வொரு குடிமகனுக்கும் பொதுவான விழிப்புணர்வு இல்லாவிட்டால், எதையும் சாதிக்க முடியாது. நாளைப் பெண்கள் யாரும் விபச்சார விடுதியில் காணப்படாமல் கல்வி நிறுவனங்களில் காணப்படுவதற்கு நாம் அனைவரும் ஒன்றிணைந்து இந்த பணியை வெற்றியடையச் செய்ய வேண்டும், எனவே சில உறுதியான நடவடிக்கைகள் விரைவில் எடுக்கப்பட வேண்டும். அவை பின்வருமாறு:

வறுமையைத் தடுத்தல் மற்றும் சமூகத்தின் அனைத்து வகுப்பினரிடையே தேசிய வருமானத்தை சமமாகப் பகிர்ந்தளித்தல்^௫ முறையான வேலை வாய்ப்புகள் வழங்கப்பட வேண்டும்.௪

ITPA 1956 இல் உள்ள ஓட்டைகள் அடுத்தடுத்த திருத்தம் மூலம் நிரப்பப்பட வேண்டும்.

விபச்சார விடுதிகளில் சுற்றுச்சூழலால் மோசமாகப் பாதிக்கப்படும் பாலியல் தொழிலாளர்களின் குழந்தைகளுக்கு மறுவாழ்வு அளிக்க ITPA ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

கடத்தல் வணிகம் குறித்து மக்களிடையே விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த ஊடகங்களை மிகவும் திறம்பட பயன்படுத்த வேண்டும்.ஊ விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த நாட்டின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் வழக்கமான நிகழ்ச்சிகள் மற்றும் பிரச்சாரங்கள் நடத்தப்பட வேண்டும்.

ITPA இன் 5.7 இல் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள பொது இடங்களில் மட்டும் விபச்சாரத்தை தடை செய்வதை விட அனைத்து வகையான விபச்சாரத்தையும் தடை செய்வதற்கான சட்டங்களை சட்டமன்றம் இயற்ற வேண்டும்.

இவ்வாறு, முன்முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டால், பிரச்சனைகளை எதிர்த்துப் போராடலாம்; அச்சுறுத்தலை நம் சமூகத்தில் இருந்து ஒழிக்க முடியும். இந்த நோக்கம் நிறைவேறினால் தான் நம் நாடு செழிக்க முடியும், சுவாமி விவேகானந்தரின் மகத்தான வார்த்தைகளைப் பின்பற்றி நம் இலக்கை அடையும் வரை நிறுத்தக்கூடாது, எழுந்திரு, விழித்து, இலக்கை அடையும் வரை நிறுத்த வேண்டாம். இலக்கை அடைய முடிந்தால், எதிர்காலத்தில், பயம் இல்லாமல், தலை நிமிர்ந்து நிற்கும் தேசமாக இந்தியா மாறும்.

கருத்து வேறுபாடு உரிமை:

கருத்து வேறுபாடு என்பது "குறிப்பிட்ட விஷயத்தில், குறிப்பாக உத்தியோகபூர்வ ஆலோசனை அல்லது திட்டம் அல்லது பிரபலமான நம்பிக்கை பற்றிய வலுவான கருத்து வேறுபாடு".

இந்தியாவின் அரசியலமைப்பு ஜனநாயகம், மாநில அதிகாரத்தை கணக்குக்கு அழைக்கும் மக்களின் உரிமையை முன்னிறுத்துகிறது.

அரசியலமைப்பு விதிகள் மூலம் வழங்கப்பட்டுள்ள கருத்து வேறுபாடு உரிமை:

இந்திய அரசியலமைப்பின் முன்னுரை சிந்தனை, வெளிப்பாடு, நம்பிக்கை, நம்பிக்கை மற்றும் வழிபாட்டின் சுதந்திரத்தை உறுதியளிக்கிறது.ஊ

பகுதி III (அடிப்படை உரிமைகள்) உறுதிமொழியில் 19(1) பிரிவு (அ) முதல் (சி) வரை:-

- o பேச்சு மற்றும் கருத்து சுதந்திரம்;
- o ஆயுதம் இல்லாமல் அமைதியாக ஒன்றுகூடுவதற்கான சுதந்திரம்;

o மற்றும் சங்கங்கள் அல்லது தொழிற்சங்கங்களை உருவாக்குவதற்கான சுதந்திரம்;

இந்த மூன்று சுதந்திரங்களும் கருத்து வேறுபாடுகளை வெளிப்படுத்தும் வாகனங்கள்.

எவ்வாறாயினும், கட்டுரை 19(2) அரசாங்கத்தின் நலனுக்காக பேச்சு மற்றும் கருத்து சுதந்திரத்தின் மீது நியாயமான கட்டுப்பாடுகளை விதிக்க அதிகாரம் அளிக்கிறது:௪

- இந்தியாவின் இறையாண்மை மற்றும் ஒருமைப்பாடு,
- மாநிலத்தின் பாதுகாப்பு,
- வெளிநாட்டு நாடுகளுடன் நட்புறவு,
- பொது ஒழுங்கு,
- கண்ணியம் அல்லது ஒழுக்கம் அல்லது நீதிமன்ற அவமதிப்பு தொடர்பாக,
- ஒரு குற்றத்திற்கு அவதூறு அல்லது தூண்டுதல்.

கருத்து வேறுபாடு உரிமையின் முக்கியத்துவம்:

1. அடிப்படை உரிமை: அமைதியான முறையில் எதிர்ப்பு தெரிவிக்கும் உரிமை இந்திய அரசியலமைப்பில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது, எனவே அதைப் பாதுகாப்பதன் மூலம் மக்கள் தங்கள் உரிமைகளை பெறுவதை உறுதி செய்கிறது.

2. வரலாற்றுச் சூழல்: இந்திய அரசியலமைப்பின் பின்னணி அதன் காலனித்துவ எதிர்ப்புப் போராட்டத்தால் உருவாக்கப்பட்டது, அதற்குள் அரசியல் பொதுவெளி மற்றும் ஜனநாயக அரசியலமைப்பின் விதைகள் விதைக்கப்பட்டன.

இந்திய மக்கள் காலனித்துவ கொள்கைகள் மற்றும் சட்டங்கள் பற்றிய தங்கள் கருத்துக்களை பகிரங்கமாக வெளிப்படுத்தவும் அவர்களுக்கு எதிராக ஒரு பொது கருத்தை உருவாக்கவும் கடுமையாகவும் நீண்ட காலமாகவும் போராடினர்.

3. அதிகார துஷ்பிரயோகத்தை சரிபார்த்தல்: அரசியல் நோக்கங்களுக்காக சங்கங்களை உருவாக்குவதற்கு சங்கத்தின் உரிமை தேவை - உதாரணமாக, அரசாங்க முடிவுகளை கூட்டாக சவால் செய்வதற்கும், அமைதியான மற்றும் சட்டப்பூர்வமாக அரசாங்கத்தை இடமாற்றம் செய்வதற்கும், வெறுமனே அதிகார துஷ்பிரயோகத்தை சரிபார்க்காமல் இருப்பதற்கும் கூட. ஆனால் அதிகாரத்தை பறிக்க.

-அமைதியாக ஒன்றுகூடுவதற்கான உரிமை அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் பல்கலைக்கழக அடிப்படையிலான மாணவர் குழுக்கள் போன்ற குடியுரிமை அமைப்புகளை ஆர்ப்பாட்டங்கள், கிளர்ச்சிகள் மற்றும் பொதுக் கூட்டங்கள் மூலம் அரசாங்கத்தின் செயல்களை

கேள்வி கேட்கவும் எதிர்க்கவும், நீடித்த எதிர்ப்பு இயக்கங்களைத் தொடங்க அனுமதிக்கிறது.

4. மக்கள் கண்காணிப்பு நாய்கள்: மக்கள் கண்காணிப்பாளர்களாக செயல்படுகிறார்கள் மற்றும் அரசாங்கங்களின் செயல்களை தொடர்ந்து கண்காணிக்கிறார்கள், இது அரசாங்கங்களுக்கு அவர்களின் கொள்கைகள் மற்றும் செயல்கள் பற்றிய கருத்துக்களை வழங்குகிறது, அதன் பிறகு சம்பந்தப்பட்ட அரசாங்கம் ஆலோசனை, கூட்டங்கள் மற்றும் விவாதங்கள் மூலம் அதன் தவறுகளை அங்கீகரித்து திருத்துகிறது.

5. உச்சநீதிமன்றத்தின் அவதானிப்பு: ராம்லீலா மைதானத்தில் நடந்த சம்பவத்திற்கு எதிராக. உள்துறை செயலாளர், யூனியன் ஆஃப் இந்தியா & ஆர்.எஸ். வழக்கு (2012), "குடிமக்களுக்கு ஒன்று கூடுவதற்கும் அமைதியான முறையில் போராட்டம் நடத்துவதற்கும் அடிப்படை உரிமை உள்ளது, அதை தன்னிச்சையான நிர்வாகத்தால் அல்லது சட்டமன்ற நடவடிக்கையால் பறிக்க முடியாது" என்று கூறியது.

கருத்து வேறுபாடு உரிமையில் வரம்புகள் தேவை:

அடிப்படை உரிமைகள் தனிமையில் வாழ்வதில்லை. எதிர்ப்பாளரின் உரிமை, நாட்டின் மற்ற குடிமக்களின் உரிமையுடன் சமநிலைப்படுத்தப்பட வேண்டும். அவர்கள் பரஸ்பர மரியாதையுடன் இணைந்து வாழ வேண்டும்.

இவ்வாறு, அரசியலமைப்புச் சட்டமே (பிரிவு 19(2) இல்) பிரிவு 19(1) இல் வழங்கப்பட்ட உரிமைகளுக்கு சில வரம்புகளை விதிக்கிறது.

ஷாஹீன் பாக் வழக்கில், போராட்டக்காரர்கள் பொதுச் சாலையை காலவரையின்றி ஆக்கிரமித்ததை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்று உச்ச நீதிமன்றம் கண்டறிந்துள்ளது. இந்தத் தீர்ப்பு சட்டத்திற்கு எதிராக அமைதியான முறையில் போராட்டம் நடத்துவதற்கான உரிமையை உறுதி செய்தது, ஆனால் பொது வழிகள் மற்றும் பொது இடங்களை ஆக்கிரமிக்க முடியாது என்பதையும், அதுவும் காலவரையின்றி ஆக்கிரமிக்க முடியாது என்பதையும் தெளிவாக்கியது.

உச்ச நீதிமன்றம் பல ஆண்டுகளாக போராட்டம் நடத்தும் உரிமைக்கும், கிளர்ச்சியாளர்களைத் தாக்கும் அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்திற்கும் இடையே சமநிலையைப் பேண முயன்றது.

சமூக ஊடகங்களில் மிதக்கும் தகவல்களை எளிதாக அணுகுவது தகவல்தொடர்பு வரம்புகளை மீறுகிறது, மேலும் இந்த வகையான டிஜிட்டல் ஈடுபாடு தீங்கு விளைவிக்கும், இது போலி செய்திகள் மற்றும் பகுதியளவு தீர்ப்புக்கு வழிவகுக்கும், இதனால் பொருளாதார, சமூக

அல்லது அரசியல் இலக்குகளை தவறாக வழிநடத்துகிறது. எனவே சமூக ஊடகங்களை கட்டுப்படுத்த வேண்டிய தேவை எழுந்துள்ளது. கருத்து வேறுபாடு மற்றும் ஜனநாயகம் என்பது தாராளவாத-ஜனநாயக சமூக அமைப்பில் பெரும்பாலும் ஒத்ததாகக் கருதப்படுகிறது. வெளிப்படையான விவாதம் மற்றும் விவாதத்தின் மூலம் ஜனநாயகத்தில் கருத்துகளின் பன்முகத்தன்மை வெளிப்படுகிறது. முக்கியமான பிரச்சினைகளில் தொடர்ச்சியான தொடர்புகளால் மட்டுமே உண்மையான உண்மை வெளிப்படும். தனது எதிர்ப்பை அமைதியான முறையில் வெளிப்படுத்தும் துணிச்சலும், துணிச்சலும் கொண்டிருந்த மகாத்மா காந்திக்கு நமது சுதந்திரத்திற்குக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். ஒரு முற்போக்கான சமூகத்தில், எதிர் கருத்துக்கள் மகிழ்விக்கப்பட வேண்டும்.

UNIT V

காவல் வன்முறை:

- காவல் வன்முறை என்பது நீதித்துறை மற்றும் காவல்துறை காவலில் நடக்கும் வன்முறையாகும், அங்கு குற்றம் செய்த ஒரு நபர் மனரீதியாக அல்லது உடல் ரீதியாக சித்திரவதை செய்யப்படுகிறார்.
- காவலில் வைக்கப்பட்ட மரணங்களில் பெரும்பாலானவை காவலில் வைக்கப்பட்ட சித்திரவதையைத் தவிர வேறு காரணங்களால் கூறப்படுகின்றன, இதில் தற்கொலை மற்றும் சிகிச்சையின் போது மருத்துவமனைகளில் மரணம் ஆகியவை அடங்கும்.
- காவலர் வன்முறையின் மிகப்பெரிய பிரச்சினைகளில் ஒன்று, அது மனித உரிமைகளை ஆபத்தில் ஆழ்த்தியுள்ளது. இந்த குற்றம் மனிதகுலத்திற்கு எதிரான ஒரு வெடிப்பு மற்றும் ஒரு ஜனநாயக நாட்டில் பல அடிப்படை தடைகளில் ஒன்றாகும்.
- கூட்ட நெரிசல், ஊட்டச்சத்து குறைபாடு, சுகாதாரமற்ற நிலைமைகள் மற்றும் மருத்துவ வசதியின்மை ஆகியவை போலீஸ் மற்றும் நீதிமன்ற காவலில் மரணம் ஏற்படுவதற்கான சில காரணிகளாக இருந்தாலும், சிறைச்சாலைகள் மற்றும் லாக்-அப்களில் ஏற்படும் மரணங்களுக்கு காவல் வன்முறையே பொதுவான காரணமாக உள்ளது.
- பல மனித உரிமை ஆர்வலர்கள் மற்றும் சமூக சேவகர்கள் விசாரணையின் போது மிக மோசமான மனித உரிமை மீறல்கள் நடைபெறுவதைக் கண்டறிந்துள்ளனர், காவல்துறை, சாட்சியங்கள் அல்லது வாக்குமூலங்களைப் பெறுவதற்காக, சித்திரவதை மற்றும் உத்திகள் உள்ளிட்ட மூன்றாம் நிலை முறைகளை அடிக்கடி பயன்படுத்துகிறது. பதிவு செய்யாமல் அல்லது சுதந்திரம் பறிக்கப்படுவதை "நீடித்த விசாரணைகள்" என்று விவரிப்பதன் மூலம் கைது செய்தல்

இந்தியாவில் காவலர் வன்முறைக்கான காரணங்கள்:

நாட்டில் காவல் மற்றும் நீதித்துறை வன்முறை வழக்குகள் அதிகரித்து வருவதற்கு பல காரணங்கள் உள்ளன. மிகவும் பொதுவான காரணங்களில் சில கீழே விவாதிக்கப்பட்டுள்ளன:

- கடுமையான சட்டங்கள் இல்லாதது - காவலர் வன்முறையைத் தடுக்க கடுமையான மற்றும் கட்டாய சட்டங்கள் இயற்றப்படுவது முக்கியம். இந்தியாவில், காவலில் வைக்கப்படும் வன்முறை இன்னும் குற்றமாக்கப்படவில்லை மற்றும் கடந்த பல தசாப்தங்களாக அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களால் நியாயமற்ற பலனைப் பெற்றுள்ளது.
- திடமான சிறைச் சீர்திருத்தங்கள் இல்லை - முழு சிறை அமைப்பும் இயல்பாகவே ஒளிபுகா நிலையில் வெளிப்படைத்தன்மைக்கு குறைந்த இடத்தை அளிக்கிறது. மோசமான நிலைமைகள், நெரிசல், கடுமையான ஆள் பற்றாக்குறை மற்றும் சிறைகளில் ஏற்படும்

பாதிப்புகளுக்கு எதிரான குறைந்தபட்ச பாதுகாப்பு ஆகியவற்றால் இந்தியாவில் உள்ள சிறைகள் தொடர்ந்து பாதிக்கப்பட்டுள்ளன.

• பணி அழுத்தம் - காவல்துறை தீவிர அழுத்தத்தின் கீழ் பணிபுரிகிறது மற்றும் சிக்கலான வழக்குகளுக்கு விரைவான தீர்வு காணும் சந்தர்ப்பங்களில், அவர்கள் சாட்சியங்கள் மற்றும் வாக்குமூலங்களைப் பெற வன்முறையைத் தேர்வு செய்கிறார்கள்.

• சமூக காரணி - "கண்ணுக்கு ஒரு கண்" என்ற அணுகுமுறையைக் கருத்தில் கொண்டு, அதிகாரத்தில் உள்ளவர்கள் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களிடமிருந்து தகவல்களைப் பெற வன்முறையைப் பயன்படுத்துகின்றனர்

• சர்வதேச தரங்களை பின்பற்றவில்லை - 1997 இல் சித்திரவதைக்கு எதிரான ஐக்கிய நாடுகளின் ஒப்பந்தத்தில் இந்தியா கையெழுத்திட்டது, ஆனால் அதன் தாக்கங்கள் இன்னும் நாட்டில் கட்டாயமாக பின்பற்றப்படவில்லை

இந்தியாவில் காவலர் வன்முறைக்கான சட்ட விதிகள்:

வாக்குமூலங்களைப் பெறுவதற்காக சித்திரவதைகளில் ஈடுபடும் காவல்துறையினரின் போக்கைக் கட்டுப்படுத்த பின்வரும் விதிகள் இயற்றப்பட்டன.

- இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் (IPC) பிரிவுகள் 330, 331 & 348
- இந்திய சாட்சியச் சட்டத்தின் பிரிவுகள் 25 & 26
- குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டத்தின் (CrPC) பிரிவு 76 மற்றும் காவல் சட்டம், 1861 இன் பிரிவு 29

மற்ற முக்கியமான அரசியலமைப்பு விதிகள் பின்வருமாறு:

• சித்திரவதையில் இருந்து பாதுகாப்பு என்பது இந்திய அரசியலமைப்பின் 21வது பிரிவு (உயிர்வாங்கும் உரிமை) கீழ் வழங்கப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமையாகும்.

• குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டத்தின் (CrPC) பிரிவு 41 2009 இல் திருத்தப்பட்டது, 41A, 41B, 41C மற்றும் 41D இன் கீழ் பாதுகாப்புகளை உள்ளடக்கியது, இதனால் கைதுகள் மற்றும் விசாரணைக்கான தடுப்புகள் நியாயமான காரணங்கள் மற்றும் ஆவணப்படுத்தப்பட்ட நடைமுறைகள், கைதுகள் குடும்பத்தினர், நண்பர்கள் மற்றும் வெளிப்படையானவை பொது, மற்றும் சட்ட பிரதிநிதித்துவம் மூலம் பாதுகாப்பு உள்ளது

• இந்திய அரசியலமைப்பின் பிரிவு 21, சட்டத்தால் நிறுவப்பட்ட நடைமுறையின்படி தவிர, எந்தவொரு நபரின் உயிரையும் அல்லது தனிப்பட்ட சுதந்திரத்தையும் பறிக்கக்கூடாது என்று வழங்குகிறது.

சர்வதேச மன்னிப்பு நீதிமன்றம்:

சர்வதேச குற்றவியல் நீதிமன்றம் (ஐசிசி):

2002 இல் நிறுவப்பட்ட ஐசிசி, இனப்படுகொலை, மனித குலத்திற்கு எதிரான குற்றங்கள், போர்க்குற்றங்கள் மற்றும் (2018 முதல்) ஆக்கிரமிப்புக் குற்றங்களைச் செய்ததாக சந்தேகிக்கப்படும் நபர்களை விசாரித்து வழக்குத் தொடரக்கூடிய நிரந்தர நீதிமன்றமாகும். இதுவரை பல வழக்குகள் நீதிமன்றத்தில் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன, மேலும் பல நாடுகளில் நடந்த குற்றங்கள் தற்போது ஐசிசி வழக்கறிஞரால் விசாரிக்கப்படுகின்றன அல்லது விசாரிக்கப்படுகின்றன.

கலப்பின நீதிமன்றங்கள்:

கலப்பு நீதிமன்றங்கள் பொதுவாக மோதல் அல்லது நெருக்கடிக்கு உள்ளான நாடுகளில் சர்வதேச சட்டத்தின் கீழ் பெரிய அளவிலான குற்றங்களை விசாரிக்கவும் வழக்குத் தொடரவும் நிறுவப்படுகின்றன. நாட்டின் சொந்த உள்நாட்டு நீதி அமைப்புக்கு தேவையான உள்கட்டமைப்பு, மனித வளங்கள், சட்ட கட்டமைப்பு அல்லது நியாயமான விசாரணை தரநிலைகளை சந்திக்க அல்லது வழக்குகளின் சிக்கல்கள் மற்றும் அரசியல் உணர்வுகளை எதிர்கொள்ள சுதந்திரம் இல்லாத இடங்களில் இந்த நீதிமன்றங்கள் அடிக்கடி நிறுவப்படுகின்றன. போஸ்னியா, கம்போடியா மற்றும் சியரா லியோன் உட்பட பல நாடுகளில் கலப்பின தீர்ப்பாயங்கள் நிறுவப்பட்டுள்ளன அல்லது முன்மொழியப்பட்டுள்ளன.

தற்காலிக நீதிமன்றங்கள்:

இரண்டு தற்காலிக நீதிமன்றங்கள் இன்றுவரை நிறுவப்பட்டுள்ளன: ருவாண்டாவிற்கான சர்வதேச குற்றவியல் தீர்ப்பாயம், தான்சானியாவின் அருஷாவில் அமைந்துள்ளது மற்றும் முன்னாள் யூகோஸ்லாவியாவிற்கான சர்வதேச குற்றவியல் தீர்ப்பாயம், தி ஹேக், நெதர்லாந்தில் அமைந்துள்ளது. இரண்டு நீதிமன்றங்களும் தற்போது மூடப்பட்டுள்ளன.

பிற வழிமுறைகள்

பெருகிய முறையில், மனித உரிமைகள் கண்காணிப்பு மற்றும் ஆவணப்படுத்தல் முயற்சிகள் மற்றும் கமிஷன்கள் சர்வதேச குற்றவியல் விசாரணை ஆணைகளை உள்ளடக்கியுள்ளது. இந்த அமைப்புகள் சர்வதேச குற்றவியல் வழிமுறைகள் மற்றும் செயல்முறைகளுடன் ஒத்துழைக்கவும், முடிந்தவரை முழுமையாக்கவும் ஊக்குவிக்கப்பட வேண்டும்.

2016 இல் ஐநா பொதுச் சபையால் உருவாக்கப்பட்ட அத்தகைய ஒரு பொறிமுறையானது, சர்வதேச சட்டத்தின்படி, தேசிய, பிராந்திய

அல்லது சர்வதேச நீதிமன்றங்களில் குற்றவியல் நடவடிக்கைகளை ஆதரிப்பதற்காக சிரிய உள்நாட்டுப் போரில் மீறல்கள் பற்றிய ஆதாரங்களை சேகரிப்பதில் பணிபுரிகிறது.

பொது மன்னிப்பு சர்வதேச நீதியை ஊக்குவிக்கிறது:

பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு நீதி, உண்மை மற்றும் இழப்பீடு ஆகியவற்றை உறுதி செய்வதற்கான தங்கள் கடமைகளை நிறைவேற்ற தேசிய அதிகாரிகளுக்கு பிரச்சாரம் செய்வதோடு, அம்னஸ்டி அவர்கள் செயல்படத் தவறினால், சர்வதேச நீதிக்கான உலகளாவிய அமைப்பை நிறுவ உதவியது.

- சர்வதேச குற்றவியல் நீதிமன்றத்தை (ICC) நிறுவுதல் மற்றும் பயனுள்ள செயல்பாட்டிற்கான பிரச்சாரம்.
- சர்வதேச சட்டத்தின் கீழ் குற்றங்கள் மீது உலகளாவிய அதிகார வரம்பை செயல்படுத்த மாநிலங்களுக்கு அழைப்பு.
- தற்காலிக சர்வதேச அல்லது கலப்பு நீதிமன்றங்கள் நிறுவப்பட வேண்டும்.
- சர்வதேச சட்டத்தின் கீழ் குற்றங்களை நிவர்த்தி செய்ய சர்வதேச, பிராந்திய மற்றும் தேசிய சட்டங்களை வலுப்படுத்துதல்.
- அம்னஸ்டி இன்டர்நேஷனல் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கான சர்வதேச நீதிக்கான சிறந்த அணுகல் மற்றும் மனித உரிமைகளுக்கு இணங்க சர்வதேச நீதி வழிமுறைகளை வலியுறுத்துகிறது - சந்தேக நபர்கள், பாதிக்கப்பட்டவர்கள் மற்றும் அவர்களின் பணியில் சாட்சிகளின் உரிமைகளை மதிப்பது உட்பட.

நீதிமன்றத்தின் செயல்பாடு:

இனப்படுகொலை:

இனப்படுகொலை என்பது ஒரு தேசிய, இன, இன அல்லது மதக் குழுவை முழுமையாகவோ அல்லது பகுதியாகவோ அழிக்கும் நோக்கத்துடன் செய்யப்படும் சில செயல்களைக் குறிக்கிறது.

மனித குலத்திற்கு எதிரான குற்றங்கள்:

சமாதானம் அல்லது போர்க்காலத்தின் போது பொதுமக்களுக்கு எதிரான பரவலான அல்லது திட்டமிட்ட தாக்குதலின் ஒரு பகுதியாக செய்யப்படும் குற்றங்கள் இவை. அவற்றில் சித்திரவதை, கட்டாயமாக காணாமல் போதல், கொலைகள், அடிமைப்படுத்தல், நாடு கடத்தல் மற்றும் பாலியல் மற்றும் பாலின அடிப்படையிலான சில குற்றங்கள் கற்பழிப்பு உட்பட அடங்கும்.

போர்க்குற்றங்கள்:

போர்க்குற்றங்கள் என்பது சர்வதேச மனிதாபிமான சட்டத்தை மீறுவதாகும், அவை சர்வதேச சட்டத்தின் கீழ் குற்றமாக

கருதப்படுகின்றன. வேண்டுமென்றே கொலைகள், பொதுமக்களைக் குறிவைத்தல், சித்திரவதை, விஷம் அல்லது விஷம் கலந்த ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்துதல், போர்க் கைதிகளைக் கொலை செய்தல் அல்லது தவறாக நடத்துதல் மற்றும் பாலியல் வன்முறை குற்றங்கள் ஆகியவை அடங்கும்.

வலுக்கட்டாயமாக காணாமல் போதல்:

வலுக்கட்டாயமாக காணாமல் போதல் என்பது அரசின் முகவர்கள் அல்லது அரசின் அங்கீகாரம், ஆதரவு அல்லது ஒப்புதலுடன் செயல்படும் நபர்கள் அல்லது நபர்களின் குழுக்களால் கைது செய்தல், காவலில் வைத்தல், கடத்தல் அல்லது சுதந்திரத்தை பறிக்கும் வேறு வடிவமாகும். சுதந்திரம் அல்லது தலைவிதி அல்லது காணாமல் போன நபரின் இருப்பிடத்தை மறைப்பதன் மூலம், அத்தகைய நபரை சட்டத்தின் பாதுகாப்பிற்கு வெளியே வைக்கிறது.

சட்டத்திற்கு புறம்பான மரணதண்டனை:

சட்டத்திற்கு புறம்பான மரணதண்டனைகள் சட்டவிரோதமானவை (சட்ட செயல்முறை இல்லாமல்) மற்றும் அரசாங்கத்தால் (அல்லது அவர்களின் உடந்தையுடன்) வேண்டுமென்றே நடத்தப்படும் கொலைகள் அல்லது ஒரு மாநில அதிகாரி அல்லது உத்தரவின்றி செயல்படும் மாநில அதிகாரிகளின் ஒப்புதல் அல்லது ஒப்புதலுடன் செயல்படுபவர்கள்.

தண்டனையின்மை:

தண்டனை அல்லது விளைவுகளை எதிர்கொள்ளாமல் ஒருவர் ஒரு குற்றத்தை (உதாரணமாக மிரட்டல், தாக்குதல்கள் அல்லது கொலை) செய்யக்கூடிய சூழ்நிலையை விவரிக்க தண்டனையின்மை பயன்படுத்தப்படுகிறது.

தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையம்: (NHRC)

1993 இல் நிறுவப்பட்ட தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையம் (NHRC), 2006 இல் திருத்தப்பட்ட 1993 இன் மனித உரிமைகள் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் விதிகளின்படி ஒரு சுதந்திரமான சட்டப்பூர்வ அமைப்பாகும்.

மனித உரிமைகள் சமூகத்தின் இன்றியமையாத பகுதியாகும் மற்றும் இந்தியாவில் மனித உரிமைகள் NHRC ஆல் கண்காணிக்கப்படுகிறது.

NHRC நாட்டில் மனித உரிமைகளின் கண்காணிப்பாளராக செயல்படுகிறது.

PHR சட்டத்தின் பிரிவு 2(1) இல் வரையறுக்கப்பட்டுள்ள தனிநபரின் வாழ்க்கை, கண்ணியம், சுதந்திரம் மற்றும் சமத்துவம் தொடர்பான உரிமைகளை NHRC கவனிக்கிறது.

அவை இந்திய அரசியலமைப்பின் மூலம் உத்தரவாதம் அளிக்கப்படுகின்றன, சர்வதேச உடன்படிக்கைகளில் பொதிந்துள்ளன மற்றும் இந்திய நீதிமன்றங்களாலும் செயல்படுத்தப்படுகின்றன.

NHRC மனித உரிமைகளின் பாரிஸ் கோட்பாடுகளுக்கு இணங்க நிறுவப்பட்டது, 1991 இது மனித உரிமைகளை மேம்படுத்துவதற்கும் பாதுகாப்பதற்கும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது மற்றும் 1993 இன் பொதுச் சபையில் ஐக்கிய நாடுகள் சபையால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

NHRC வரலாறு:

- 1948 இல், யு.டி.எச்.ஆர் (யுனிவர்சல் டிக்ளரேஷன் ஆஃப் மனித உரிமைகள்) ஐ.நா.
- 1991 இல், பாரிஸ் கோட்பாடுகள் தேசிய மனித உரிமைகள் நிறுவனங்களால் (NHRIs) நிறுவப்பட்டன.
- 1993 இல், UN இந்த பாரிஸ் கோட்பாடுகளை அதன் பொதுச் சபையில் ஏற்றுக்கொண்டது.
- 1993 இல், இந்தியா மனித உரிமைகள் பாதுகாப்புச் சட்டத்தை இயற்றியது.
- இது தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையம் (NHRC) உருவாவதற்கு வழிவகுத்தது.
- மனித உரிமைகள் பாதுகாப்புச் சட்டம் மாநில அரசுகள் மாநில மனித உரிமைகள் ஆணையத்தை நிறுவ அனுமதித்தது.
- NHRC கலவை - NHRC உறுப்பினர்கள்
- தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையம் (NHRC) ஒரு தலைவர் மற்றும் எட்டு உறுப்பினர்களைக் கொண்டது.
- அந்த எட்டு உறுப்பினர்கள்:
 - நான்கு முழுநேர உறுப்பினர்கள்.
 - நான்கு கருதப்பட்ட உறுப்பினர்கள்.

NHRC உறுப்பினர்கள் நியமனம்:

ஒரு தேர்வுக் குழு வேட்பாளர்களை ஜனாதிபதிக்கு பரிந்துரைக்கும்.

தேர்வுக் குழுவில் பின்வருவன அடங்கும்:

- பிரதமர் (தலைவர்)
- மக்களவை சபாநாயகர்
- மத்திய உள்துறை அமைச்சர்
- ராஜ்யசபா துணைத் தலைவர்
- நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் எதிர்க்கட்சித் தலைவர்கள்

NHRC இன் செயல்பாடுகள் மற்றும் அதிகாரங்கள்:

மனித உரிமைகள் பாதுகாப்புச் சட்டம், 1993 இன் பிரிவு 12 இல் கூறப்பட்டுள்ள தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையத்தின் (NHRC) செயல்பாடுகள், மனித உரிமைகள் மீறல் புகார்கள் அல்லது ஒரு பொது ஊழியர் அத்தகைய மீறலைத் தடுப்பதில் அலட்சியம் காட்டுவது போன்ற புகார்களை விசாரிப்பதை உள்ளடக்கியது. ஆணையம் மனித உரிமைகள் தொடர்பான ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் சர்வதேச ஆவணங்களை ஆய்வு செய்து, அவற்றை திறம்பட செயல்படுத்த அரசுக்கு பரிந்துரை செய்கிறது.

NHRC இந்தியாவில் மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பான புகார்களை தானாகவோ அல்லது மனுவைப் பெற்ற பின்னரோ விசாரிக்கலாம்.

மனித உரிமைகள் மீறல் குற்றச்சாட்டை உள்ளடக்கிய எந்தவொரு நீதித்துறை செயல்முறையிலும் NHRC தலையிட முடியும்.

கைதிகளின் வாழ்க்கை நிலைமைகளை கண்காணிக்க மாநில அரசாங்கங்களின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள எந்த சிறை/நிறுவனத்திற்கும் செல்லலாம். அதிகாரிகளுக்கு அதன் அவதானிப்புகளின் அடிப்படையில் அது மேலும் பரிந்துரைகளை வழங்க முடியும்.

மனித உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் அரசியலமைப்பின் விதிகளை NHRC மதிப்பாய்வு செய்யலாம் மற்றும் தேவையான மறுசீரமைப்பு நடவடிக்கைகளை பரிந்துரைக்கலாம்.

மனித உரிமைகள் துறையில் ஆராய்ச்சி NHRC ஆல் ஊக்குவிக்கப்படுகிறது.

பல்வேறு ஊடகங்கள் மூலம் மனித உரிமைகள் விழிப்புணர்வு மற்றும் கல்வியறிவு சமூகத்தின் பல்வேறு துறைகளில் NHRC மூலம் ஊக்குவிக்கப்படுகிறது.

இந்தியாவில் மனித உரிமைகள் மீறப்படுவதைத் தடுக்கக்கூடிய பொருத்தமான நடவடிக்கைகளை மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கு பரிந்துரைக்கும் அதிகாரம் NHRCக்கு உள்ளது.

இந்திய குடியரசுத் தலைவர் NHRC யிடமிருந்து வருடாந்திர அறிக்கையைப் பெறுகிறார், இது நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் வைக்கப்படுகிறது.

NHRCயின் வரம்புகள்:

NHRCயின் வரம்புகளை அறிந்து கொள்வது அவசியம். அவை கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன:

NHRC வழங்கிய பரிந்துரைகள் பிணைக்கப்படவில்லை.→

தனியார் தரப்பினரால் மனித உரிமை மீறல்களை NHRC அதிகார வரம்பின் கீழ் கருத முடியாது. -

NHRC தனது பரிந்துரைக்கப்பட்ட உத்தரவுகளை நடைமுறைப்படுத்தாத அதிகாரிகளுக்கு அபராதம் விதிக்க அதிகாரம் இல்லை. -

NHRC உறுப்பினர்களில் 3 பேர் நீதிபதிகள் ஆணைக்குழுவின் செயல்பாட்டிற்கு நீதித் தொடர்பை அளிக்கிறார்கள். -

தேர்வுக் குழுவால் பரிந்துரைக்கப்படும் மற்ற உறுப்பினர்கள் மனித உரிமை நிபுணர்களாக இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. -

NHRC பின்வரும் நிகழ்வுகளைக் கருத்தில் கொள்ளாது: -

- ஒரு வருடத்திற்கும் மேலான வழக்குகள்.
- அநாமதேய, புனைப்பெயர் அல்லது தெளிவற்ற வழக்குகள்.
- அற்பமான வழக்குகள்.
- சேவை விவகாரங்கள் தொடர்பான வழக்குகள்.

ஆயுதப்படைகள் தொடர்பான வழக்குகளில் NHRC வரையறுக்கப்பட்ட அதிகார வரம்பைக் கொண்டுள்ளது. -

NHRC அதிகப்படியான வழக்குகள்/புகார்கள், போதிய நிதியின்மை, அதிகாரத்துவ செயல்பாடுகள் போன்ற பிற சிக்கல்களை எதிர்கொள்கிறது. -

NHRC தொடர்பான முக்கிய சிக்கல்கள்:

பல்வேறு காரணங்களால் இந்தியா மனித உரிமை மீறல்களை பெரிய அளவில் எதிர்கொள்கிறது. தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையம் (NHRC) நாடு முழுவதும் உள்ள பெரும்பாலான பிரச்சனைகளை எடுத்துக் கொள்கிறது. அவற்றில் சில கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன:

தன்னிச்சையான கைது மற்றும் தடுப்பு -

காவல் சித்திரவதை -

குழந்தைத் தொழிலாளர் -

பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளுக்கு எதிரான வன்முறை மற்றும் பாகுபாடு -

சட்டத்திற்கு புறம்பான கொலைகள் -

அதிகப்படியான சக்திகள் -

பாலியல் வன்முறை மற்றும் துஷ்பிரயோகம் -

LGBTQ சமூக உரிமைகள் -

SC/ST, ஊனமுற்றோர் மற்றும் பிற மத சிறுபான்மையினர் பிரச்சனைகள்-

தொழிலாளர் உரிமைகள் மற்றும் வேலை செய்யும் உரிமை-

மோதல் தூண்டப்பட்ட உள் இடப்பெயர்ச்சி-

கையால் துடைத்தல்-

NHRC இன் தலைவரின் பதவிக்காலம் மற்றும் நீக்கம்:

தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையத்தின் தலைவர் அல்லது உறுப்பினர்கள் மூன்று ஆண்டுகள் அல்லது 70 வயதை அடையும் வரை, எது முந்தையதோ அதுவரை பதவியில் இருப்பார்கள்.

முன்னதாக, பதவிக் காலம் 5 ஆண்டுகள் அல்லது 70 ஆண்டுகள் ஆகும், ஆனால் மனித உரிமைகள் பாதுகாப்பு (திருத்தம்) மசோதா 2019 சில மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தது.

மனித உரிமைகள் (திருத்தம்) சட்டம், 2019:

மனித உரிமைகள் பாதுகாப்பு (திருத்தம்) மசோதா, 2019 2019 இல் மக்களவை மற்றும் ராஜ்யசபா இரண்டிலும் நிறைவேற்றப்பட்டது.

NGO (அரசு சாரா நிறுவனம்):

அரசு சாரா அமைப்பு (என்ஜிஓ) என்பது எந்த அரசாங்கத்தையும் சாராமல் செயல்படும் குழுவாகும். இது பொதுவாக இலாப நோக்கற்றது. சில சமயங்களில் சிவில் சமூக அமைப்புகள் என்று அழைக்கப்படும் என்ஜிஓக்கள் சமூகம், தேசிய மற்றும் சர்வதேச மட்டங்களில் மனிதாபிமானக் காரணம் அல்லது சுற்றுச்சூழலைப் பாதுகாத்தல் போன்ற சமூக அல்லது அரசியல் இலக்கை அடைய நிறுவப்படுகின்றன.

எடுத்துக்காட்டாக, சுகாதாரம் அல்லது சுகாதார அவசரநிலைகள், கல்வி, உள்கட்டமைப்பு, சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளை வக்காலத்து வாங்குதல், ஏழைகளின் ஆதரவு மற்றும் குற்றங்களைக் குறைத்தல் போன்ற துறைகளில் என்ஜிஓக்கள் கவனம் செலுத்தலாம்.

தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனங்களைப் புரிந்துகொள்வது (அரசு சாரா நிறுவனங்கள்):

NGO என்ற சொல் பொதுவாக இலாப நோக்கற்ற, அரசாங்க கட்டுப்பாட்டிற்கு வெளியே செயல்படும் தனியார் நிறுவனங்களைக் குறிக்க பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. சில தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனங்கள் முதன்மையாக தன்னார்வலர்களை நம்பியுள்ளன, மற்றவை ஊதியம் பெறும் ஊழியர்களை

ஆதரிக்கின்றன. உலக வங்கி தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனங்களின் இரண்டு பரந்த குழுக்களை அடையாளம் காட்டுகிறது:

மேம்பாட்டுத் திட்டங்களை வடிவமைத்து செயல்படுத்துவதில் கவனம் செலுத்தும் செயல்பாட்டு அரசு சாரா நிறுவனங்கள்.→

ஒரு குறிப்பிட்ட காரணத்தை பாதுகாக்க அல்லது ஊக்குவிக்கும் மற்றும் பொதுக் கொள்கையில் செல்வாக்கு செலுத்த முற்படும் வக்கீல் NGOகள்.→

என்ஜிஓக்கள் வேலை:

ஒரு அரசு சாரா அமைப்பு, அல்லது NGO, ஒரு நாடு அல்லது உலகின் பொது, சமூக அல்லது அரசியல் நலனுடன் தொடர்புடைய இலக்குகள் மற்றும் அபிலாஷைகளைத் தொடர விரும்பும் தனிநபர்களின் குழுவால் நிறுவப்பட்ட அமைப்பாகும்.

அமெரிக்க வெளியுறவுத்துறையின் கூற்றுப்படி, அரசு சாரா அமைப்புகளை உருவாக்குவதற்கு உதவுவதற்காக அமெரிக்க விதிமுறைகள் உருவாக்கப்பட்டன. இந்த ஒழுங்குமுறைகள் எந்தவொரு NGO வின் மதிப்பு அல்லது அது செய்யும் வேலை வகையிலும் எந்த சார்பையும் கொண்டிருக்கவில்லை.

தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனங்கள் பரந்த அளவிலான பிரச்சினைகள் மற்றும் பகுதிகளில் கவனம் செலுத்துகின்றன. பெண்களின் உரிமைகள், சுற்றுச்சூழல் மற்றும் கிரகத்தின் ஆரோக்கியம், சுகாதாரம், அரசியல் வக்காலத்து, தொழிலாளர் சங்கங்கள், மத நம்பிக்கை, முதியோர் பராமரிப்பு மற்றும் இளைஞர்களுக்கு அதிகாரமளித்தல் ஆகியவை இதில் அடங்கும்.

அரசு சாரா அமைப்புகளின் நடவடிக்கைகளில் அரசாங்கம் ஈடுபடவில்லை என்றாலும், அமெரிக்க சட்டம் பொதுவாக ஒரு NGO வின் நிதி, மேலாண்மை மற்றும் செயல்பாடுகளைக் காட்டும் தகவல் அறிக்கைகளை தாக்கல் செய்வதன் மூலம் அவர்களை ஒழுங்குபடுத்துகிறது.

ஒரு NGO உருவாக்குதல்:

எந்தவொரு குழுவும் அரசாங்க அனுமதி அல்லது ஈடுபாடு இல்லாமல் ஒரு தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனத்தை உருவாக்கலாம். கூடுதலாக, அமெரிக்காவில் ஒரு தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனத்தை உருவாக்குவதற்கு ஒருவர் அமெரிக்க குடிமகனாக இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை, இருப்பினும், ஒரு அரசு சாரா நிறுவனம் மாநில மற்றும் கூட்டாட்சி வரிகளில் இருந்து விலக்கு போன்ற சட்டப்பூர்வ

நன்மைகளைப் பெற விரும்பினால், அது தொடர்புடைய சட்டங்களின் கீழ் ஒரு தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனமாகப் பதிவு செய்யப்பட வேண்டும். அது அமைந்துள்ள மாநிலம்.

ஒரு NGO இணைக்க வேண்டியதில்லை. உதாரணமாக, ஒரு தொண்டு நிறுவனத்தை உருவாக்க, தேவையானது (எந்தவொரு தொண்டு அறக்கட்டளைக்கும்) ஒரு சட்ட ஒப்பந்தம் மற்றும் சொத்தை வெளிப்படுத்தும் பத்திரம்.

மத்திய அரசாங்கத்தின் தலையீடு எதுவும் நடைமுறைக்கு வரவில்லை என்றாலும், அமெரிக்காவில் உள்ள மாநிலங்களுக்கு மத, கல்வி அல்லது தொண்டு பணிகளைக் கொண்ட தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனங்கள் தேவைப்படலாம், அவை மாநில தொண்டு நிறுவனத்தில் பதிவு செய்ய நன்கொடைகளைக் கேட்கலாம்.

என்ஜிஓக்கள் நிதியுதவி:

தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனங்கள் நிதியுதவிக்கு பல்வேறு ஆதாரங்களை நம்பியுள்ளன, அவற்றுள்:

உறுப்பினர் பாக்கிகள்—

தனிநபர்கள், தனியார் துறை வணிகங்கள் மற்றும் பரோபகார அமைப்புகளிடமிருந்து தனியார் நன்கொடைகள்—

பொருட்கள் மற்றும் சேவைகளின் விற்பனை—

மானியங்கள்—

வெளிநாட்டு அரசாங்கங்கள் மற்றும் அமைப்புகளிடமிருந்து நிதியுதவி—

அரசாங்கத்திடம் இருந்து சுதந்திரம் பெற்ற போதிலும், சில தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனங்கள் அரசாங்க நிதியை பெரிதும் நம்பியுள்ளன. பெரிய தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனங்கள் மில்லியன் அல்லது பில்லியன் டாலர்களில் பட்ஜெட்டைக் கொண்டிருக்கலாம்.—

தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனங்களால் மேற்கொள்ளப்படும் நடவடிக்கைகள்:

பகுப்பாய்வு மற்றும் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துதல் - பிரதிநிதிகள் மற்றும் சுயமாக நியமிக்கப்பட்ட அடிப்படையில் மக்களுக்கான குரலாக செயல்படுதல்; பிரச்சினைகளைப் பற்றி ஆய்வு செய்தல், பகுப்பாய்வு செய்தல் மற்றும் பொதுமக்களுக்குத் தெரிவித்தல்; ஊடகப் பிரச்சாரங்கள் மற்றும் பிற வகையான செயல்பாட்டின் மூலம் குடிமக்களின் நடவடிக்கைகளைத் திரட்டுதல்; மற்றும் வணிகத் தலைவர்கள் மற்றும் கொள்கை வகுப்பாளர்களை பரப்புரை செய்தல்.

தரகு - பல்வேறு துறைகள் மற்றும் குழுக்களுக்கு இடையே ஒரு இடைத்தரகராக செயல்படுதல்.—

மோதல் தீர்வு - மத்தியஸ்தராகவும், எளிதாக்குபவர்களாகவும் செயல்படுதல்.-

திறன் மேம்பாடு - கல்வி, பயிற்சி மற்றும் தகவல்களை வழங்குதல்.-

சேவைகளை வழங்குதல் - அத்தியாவசிய மனிதாபிமான, வளர்ச்சி மற்றும்/அல்லது சமூக சேவைகளின் செயல்பாட்டு விநியோகம்.-

மதிப்பீடு மற்றும் கண்காணிப்பு - அரசு மற்றும் கார்ப்பரேட் செயல்திறன், பொறுப்புக்கூறல் மற்றும் வெளிப்படைத்தன்மை ஆகியவற்றில் அழைக்கப்பட்ட மற்றும் அழைக்கப்படாத ஒரு 'காவலர்' அல்லது மூன்றாம் தரப்பு / சுயாதீன 'ஆடிட்டராக' பணியாற்றுதல்.-

இந்தியாவில் உள்ள தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனங்களுக்கான அரசியலமைப்பு விதிகள்:

பிரிவு 19(1)© சங்கங்களை உருவாக்குவதற்கான உரிமையில்;-

மாநிலம் கிராமப்புறங்களில் கூட்டுறவுகளை ஊக்குவிக்கும் முயற்சியை எடுத்துரைக்கும் பிரிவு 43;-

நுழைவு 28 இல் உள்ள ஒரே நேரத்தில் பட்டியல் - தொண்டு நிறுவனங்கள் மற்றும் தொண்டு நிறுவனங்கள், தொண்டு மற்றும் மத நன்கொடைகள் மற்றும் மத நிறுவனங்கள் பற்றி குறிப்பிடுகிறது.-

நுகர்வோர் குறைதீர்க்கும் பிரிவு:

வரலாறு :

நுகர்வோர் பாதுகாப்புச் சட்டம், 1986 (சுருக்கமாக, 'சட்டம்') என்பது நுகர்வோரின் உரிமைகளை வகுத்து, நுகர்வோரின் உரிமைகளை மேம்படுத்துவதற்கும் பாதுகாப்பதற்கும் வழங்கும் ஒரு நல்ல சமூகச் சட்டமாகும். இந்தியாவில் இது போன்ற முதல் மற்றும் ஒரே சட்டம், இது சாதாரண நுகர்வோர் குறைந்த விலை மற்றும் அடிக்கடி தங்கள் குறைகளை விரைவாக நிவர்த்தி செய்ய உதவுகிறது. இதுவரை ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட உற்பத்தியாளர்கள் மற்றும் சரக்குகளின் வர்த்தகர்கள் மற்றும் பல்வேறு வகையான சேவைகளை வழங்குபவர்களால் ஆதிக்கம் செலுத்தும் சந்தையில் நுகர்வோரின் உரிமைகள் மற்றும் தீர்வுகளை உச்சரிப்பதன் மூலம், சட்டம் டிக்டம், எச்சரிக்கை எப்டர் ('வாங்குபவர் ஜாக்கிரதை') கடந்த காலத்தின் ஒரு விஷயமாக ஆக்குகிறது. .

நுகர்வோர் விழிப்புணர்வை ஊக்குவிக்கும் நோக்கில், மையம் மற்றும் ஒவ்வொரு மாநிலம் மற்றும் மாவட்டத்திலும் நுகர்வோர் பாதுகாப்பு கவுன்சில்களை நிறுவுவதை சட்டம் கட்டாயப்படுத்துகிறது. மத்திய கவுன்சில் மத்திய அரசாங்கத்தில் நுகர்வோர் விவகாரத் துறையின் பொறுப்பான அமைச்சராலும், மாநில அரசாங்கங்களில் நுகர்வோர் விவகாரங்களுக்கான அமைச்சரின் மாநில

கவுன்சில்களாலும் தலைமை தாங்கப்படுகிறது. நுகர்வோர் தகராறுகளை விரைவாகத் தீர்ப்பதற்காக தேசிய மற்றும் மாநில ஆணையங்கள் மற்றும் மாவட்ட ஆணையங்களின் 3-அடுக்கு கட்டமைப்பையும் இது வழங்குகிறது.

நுகர்வோர் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் நோக்கங்கள்:

நுகர்வோர் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் நோக்கங்களை அடைய உதவுவதற்காக, அனைத்து மாநில ஆணையங்களின் மீதும் நிர்வாகக் கட்டுப்பாட்டின் அதிகாரங்கள் தேசிய ஆணையத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. தேசிய ஆணையத்திற்கு இது தொடர்பான வழிமுறைகளை வழங்க அதிகாரம் உள்ளது:

- (1) விஷயங்களின் விசாரணையில் ஒரே மாதிரியான நடைமுறையை ஏற்றுக்கொள்வது.
- (2) எதிர் தரப்பினருக்கு ஒரு தரப்பினரால் தயாரிக்கப்பட்ட ஆவணங்களின் நகல்களின் முன் சேவை.
- (3) ஆவணங்களின் நகல்களை விரைவாக வழங்குதல்.
- (4) பொதுவாக மாநில கமிஷன்கள் மற்றும் மாவட்ட கமிஷன்களின் செயல்பாடுகளை மேற்பார்வையிடுவது, சட்டத்தின் நோக்கங்கள் மற்றும் நோக்கங்கள் அவற்றின் அரை-நீதித்துறை சுதந்திரத்தில் தலையிடாமல் சிறப்பாகச் சேவை செய்யப்படுகின்றன என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

நுகர்வோர் பாதுகாப்புச் சட்டம், 2019 மற்றும் ஐபிட் சட்டத்தின் கீழ் உருவாக்கப்பட்ட விதிகள்/விதிமுறைகளை செயல்படுத்த நுகர்வோர் பாதுகாப்புப் பிரிவு கட்டாயப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. நுகர்வோரின் நலன்களைப் பாதுகாப்பது தொடர்பான கொள்கைகளை வடிவமைப்பதில் இது ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது, குறிப்பாக பொருட்கள் மற்றும் சேவைகளின் விற்பனைக்குப் பின் ஏற்படும் குறைகள்.

நுகர்வோர் கமிஷன்கள்:

நுகர்வோருக்கு எளிய, மலிவான மற்றும் விரைவான நீதியை வழங்குவதற்காக பொதுவாக "நுகர்வோர் கமிஷன்கள்" எனப்படும் மாவட்டம், மாநிலம் மற்றும் தேசிய அளவில் மூன்றடுக்கு அரை-நீதித்துறை நுகர்வோர் தகராறுகளைத் தீர்க்கும் இயந்திரங்களை நிறுவுவதற்கு நுகர்வோர் தீர்வு பிரிவு வழங்குகிறது. வாங்கப்பட்ட பொருட்களில் ஏதேனும் குறைபாடுகள் அல்லது சேவைகளில் உள்ள குறைபாடுகள் அல்லது எந்தவொரு வணிகர் அல்லது நபர் பின்பற்றும் நியாயமற்ற/கட்டுப்படுத்தப்பட்ட வர்த்தக நடைமுறைகள்

போன்றவற்றுக்கு எதிராக நுகர்வோரிடமிருந்து பெறப்பட்ட புகார்களை தீர்ப்பதற்கு இந்த தீர்வு முகமைகளுக்கு அதிகாரம் உள்ளது. அரை நீதிப் பொறிமுறையைத் தவிர, தேசிய நுகர்வோர் ஹெல்ப்லைன் மற்றும் மண்டல நுகர்வோர் உதவி மையங்களும் இந்தப் பிரிவின் மேற்பார்வையின் கீழ் நுகர்வோர் குறைகளை நிவர்த்தி செய்கின்றன.

மூன்று திட்டங்கள்:

ICGRS (ஒருங்கிணைந்த நுகர்வோர் குறை தீர்க்கும் அமைப்பு),—

SCC (நுகர்வோர் ஆணையத்தை வலுப்படுத்துதல்)—

நாட்டில் நுகர்வோர் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காக CPU பிரிவில் CONFONET செயல்படுத்தப்படுகிறது.—

உச்ச நுகர்வோர் நீதிமன்றமான மத்திய நுகர்வோர் பாதுகாப்பு ஆணையம் (CCPA) மற்றும் தேசிய நுகர்வோர் தகராறுகள் தீர்வு ஆணையம் (NCDRC) ஆகியவற்றின் நிறுவுதல் மற்றும் செயல்பாட்டை இத்துறை கவனித்து வருகிறது. மேலும் மத்திய நுகர்வோர் பாதுகாப்பு கவுன்சிலின் அமைப்பு நுகர்வோர் பாதுகாப்பு பிரிவால் செய்யப்படுகிறது.

ஜனநாயக உரிமைகளுக்கான மக்கள் சங்கம்:

உருவாக்கம்:

கடந்த 40 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக, இந்தியாவில் சிவில் உரிமைகள் இயக்கம் நமது மக்களின் சிவில் உரிமைகள் மற்றும் ஜனநாயக உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதில் ஒரு தன்னாட்சிக் குரலாக உருவெடுத்துள்ளது. ஜனநாயக உரிமைகளுக்கான மக்கள் சங்கம், டெல்லி, அத்தகைய அமைப்புகளில் ஒன்றாகும். இது 1977 ஆம் ஆண்டில் ஒரு பெரிய தேசிய மன்றமான PUCLDR இன் டெல்லி யூனிட்டாக நடைமுறைக்கு வந்தது மற்றும் 1 பிப்ரவரி 1981 இல் PUDR ஆனது.

அதன் 40 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக, PUDR ஜனநாயக உரிமைகளை மீறும் நூற்றுக்கணக்கான நிகழ்வுகளை எடுத்துள்ளது, நாட்டின் பெரும்பாலான பகுதிகளை உள்ளடக்கியது மற்றும் சமூகத்தின் பல பிரிவுகளின் உரிமைகளை உள்ளடக்கியது. PUDR விசாரணைகளை நடத்துகிறது, அறிக்கைகளை வெளியிடுகிறது, துண்டுப் பிரசுரங்களை விநியோகிக்கிறது, பொதுக் கூட்டங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்கள் மற்றும் தர்ணாக்களை ஏற்பாடு செய்கிறது, பிரச்சாரங்களைத் துவக்குகிறது, அதிகாரிகளிடம் மனு தாக்கல் செய்கிறது மற்றும் மக்களின் உரிமை மீறல்களை முன்னிலைப்படுத்த சட்ட வழக்குகளில் போராடுகிறது மற்றும் அவர்களின் தீர்வுக்கு உதவுகிறது.

PUDR இன் நோக்கங்கள்:

PUDR தனது விசாரணைகளின் மூலம் காவலில் வைக்கப்பட்ட கற்பழிப்புகள், இறப்புகள் மற்றும் சித்திரவதைகள், விளிம்புநிலை விவசாயிகள் மற்றும் விவசாயத் தொழிலாளர்களின் உரிமைகளுக்காக தொடர்ந்து போராடியது, பல்வேறு துறைகளில் தொழிலாள வர்க்க உரிமைகளை நிலைநாட்டியது, பாலின சமத்துவத்திற்காக வீட்டிலும் வெளியிலும் பிரச்சாரம் செய்தது, சாதி ஒடுக்குமுறையை எதிர்த்தது. மற்றும் வகுப்புவாத வன்முறை மற்றும், சமமான வளங்களை நோக்கி மக்கள் மற்றும் சமூகங்களின் உரிமைகள் மற்றும் அணுகலை வெளிப்படுத்தியது. PUDR தடைகளை எதிர்க்கிறது மற்றும் பேச்சு, கருத்து மற்றும் சங்கத்தின் சுதந்திரத்திற்கான உரிமையை நிலைநிறுத்துகிறது. ஏறக்குறைய இரண்டு தசாப்தங்களாக PUDR மரண தண்டனையை ரத்து செய்யக் கோரியது மற்றும் மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டவர்களின் உரிமைகளை தீவிரமாக எடுத்து வருகிறது.

இவற்றுடன், தடா, போட்டா, யுஏபிஏ, ஏஎஃப்எஸ்பிஏ போன்ற ஜனநாயக விரோத சட்டங்களுக்கு எதிராக தீவிரமாக பிரச்சாரம் செய்து, சிவில் உரிமைகள் மற்றும் ஜனநாயக உரிமைகளை சட்டப்பூர்வமாக பாதுகாப்பதில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டுள்ளது. PUDR இன் சில சட்டத் தலையீடுகள் ஆசிய தொழிலாளர் மனு போன்ற முக்கியமான முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை, இது இந்தியாவில் பொது நல வழக்குகளுக்கு கதவுகளைத் திறந்தது.

PUDR எப்போதுமே வெவ்வேறு மாநிலங்கள் மற்றும் பிராந்தியங்களில் உள்ள ஒத்த ஜனநாயக உரிமை அமைப்புகளுடன் நெருக்கமாகப் பணியாற்றி வருகிறது:

ஆந்திரப் பிரதேச குடிமை உரிமைக் குழு (APCLC).—

ஜனநாயக உரிமைகள் பாதுகாப்பிற்கான சங்கம் (APDR), மேற்கு வங்கம்.—

சிவில் உரிமைகளுக்கான மக்கள் ஒன்றியம், (PUCL).—

ஜனநாயக உரிமைகள் பாதுகாப்புக் குழு (CPDR), மும்பை மற்றும் பல.—

பல அறிக்கைகள் மற்றும் செயல்பாடுகள் கூட்டாக மேற்கொள்ளப்பட்டு, சமீப காலங்களில் PUDR, ஜனநாயக உரிமைகள் அமைப்பின் ஒருங்கிணைப்பில் (CDRO) செயலில் உறுப்பினராக இருந்து வருகிறது, இது நிதியில்லாத, ஜனநாயக உரிமை அமைப்புகளின் பரந்த அமைப்பாகும்.

PUDR இல் உறுப்பினர் சேர்க்கை முற்றிலும் தன்னார்வ அடிப்படையில் உள்ளது மற்றும் செயல்பாட்டாளர்கள் வாரந்தோறும் கூடி நடவடிக்கைகளை ஒழுங்கமைக்க உதவுகிறார்கள். ஆர்வலர்கள் தங்களுடைய நேரத்தைக் கொடுப்பதற்காகவோ அல்லது

நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்காகவோ ஊதியம் பெறுவதில்லை, மேலும் இலக்கியங்கள் விற்பனையிலிருந்தும், 3000 ரூபாய்க்கு மிகாமல் சிறு நன்கொடைகளிலிருந்தும் மட்டுமே நிதி திரட்டப்படுகிறது. PUDR வெளிநாட்டு நிதியையோ அல்லது எந்தவொரு தேசிய நிறுவன நிதியுதவி நிறுவனங்களிடம் உதவி கேட்பதில்லை.